

Jürgen Graf

AUTOPSIA
HOLOCAUSTULUI

Jürgen Graf

AUTOPSIA HOLOCAUSTULUI

SAMIZDAT
2001

*Lui Robert Faurisson și Wilhelm Stäglich, în amintirea
întâlnirii noastre de la Badweiler din 20 și 21 septembrie 1992*

Dacă toți ar accepta minciuna impusă de Partid, dacă toate rapoartele ar relata aceleași baliverne, minciuna ar intra în istorie și ar devenit adevăr.

George Orwell, 1984

Prefață

Această carte este rezumatul unei lucrări mai vaste despre așa-numitele *crime* național-socialiste contra umanității și a urmărilor acestora.

S-a vorbit și se vorbește cu ușurință despre așa-numitele și nemaipomenitele *crime* naziste. Ideea de *holocaust sau de shoah*, rezumat și sinteză a acestora, a tulburat mințile multora dintre cei născuți după ultimul Război mondial, a generat haos moral, cecitate intelectuală, debusolare mintală, fără să mai socotim isteria demascatoare și vinovată care cuprinde invariabil pe anumiți indivizi de îndată ce cineva își manifestă nu neapărat refuzul net sau neîncrederea totală în numitele baliverne, ci pur și simplu dorința și nevoia de a examina lucrurile de aproape, cu atenția cuvenită.

Unii nu pot concepe că între 1939 și 1945 lumea întreagă ar fi asistat cu degetul în gură la nemaipomenitele *crime*, că milioane de oameni, prin indiferența lor, s-au făcut vinovați de complicitate. Alții consideră că nu trebuie să ne lăsăm prostiți și înduioșați cu atâta ușurință, că se cuvine să ne păstrăm lacrimile și capacitatea de indignare pentru crime reale, bine verificate, cu atât mai mult cu cât lacrimile noastre de crocodil și indignarea noastră simulată ar putea angaja demnitatea și interesele nu numai jidovești, dar și pe cele nemțești, românești, omenеști în general.

Putem vorbi despre o mulțime de holocausturi, dintre care unele sunt parțial sau total contestate. Se pun argumente pe masă. Au loc dezbateri aprinse. Se trag, printre sfori, concluzii... Omul neavizat, marea masă a celor care au alte treburi decât tăiatul în patru al funiei holocaustice, va sfârși prin a-și face o opinie. Opinia celui neavizat este foarte importantă. Orice armă este bună în bătaia văzută și nevăzută care se dă

pentru a câștiga opinia și încrederea acestuia, pentru a-l păcăli prin orice mijloace. Oare de ce trebuie păcălit omul de rând, de ce trebuiesc păcălite masele populare mai curând în problema sau ideea de *holocaust-shoah* decât în aceea de cerc pătrât sau de cal înaripat. Răspunsul este simplu : *holocaustul-shoah* nu reprezintă numai o idee, în jurul căreia se poate discuta, pe marginea căreia se pot organiza colocvii, simpozioane, congrese, muzee memoriale, manifestări folclorice și nu numai. *Holocaustul* este o afacere, una din cele mai rentabile care a fost născocită vreodată. Cine se îndoiește, sau cine dorește să știe mai mult despre afacerea holocaustică, va putea citi cu folos *Industria Holocaustului*, carte apărută anii trecuți și în limba română, sub semnătura evreului Norman Finkelstein. Tot cu folos, ba poate chiar cu unul mai important, ar putea fi citită *Caciamaia secolului XX* a americanului Robert Butz, *Mitul de la Auschwitz* al germanului Wilhelm Stäglich, *Scrierile revizioniste* ale francezului Robert Faurisson, precum și o multitudine de alte lucrări importante sau simple articole în diverse reviste sub semnătura unora ca italianul Mattogno, francezii Serge Thion, Roger Garaudy sau Pierre Guillaume, elvețienii G.A. Amaudruz sau Rene-Louis Berclaz, englezul David Irving și alții. Rămâne de văzut la ce concluzii ar putea ajunge aceia care ar avea curajul și perseverența necesare pentru a duce la bun sfârșit o astfel de muncă de cercetare istorică. În orice caz, ei nu vor mai putea accepta balivernele spumegânde ale pitonesei cu practică concentraționară la Auschwitz, cunoscută sub numele de Elie Wiesel. Vor simți nevoia să discute cu cărțile pe față, eventual să îi ajute, să îi lumineze și pe alții.

Dotați cu o remarcabilă inteligență, superioară poate mediei europene, românii cred că asta îi scutește de documentare, de muncă, de transpirație, de efortul, inclusiv financiar, de a

cumpăra o carte. Mulți români au rămas la imaginea idilică a acelui Auschwitz despre care, Ițic și Ștrul, întâlnindu-se după mulți ani în Bucureștiul scăldat în beznele multilaterale și dezvoltate ale ceaușismului, își aduceau aminte cu nostalgie : — Auschwitz, Ițic ! — Dumnezeule, Iahve, Elohim ! Auschwitz, Ștrul ! — Ce vremuri ! Era curent și-n garduri, bordelul plin de curve, ciocolată, băutură, *haftlingsfürung*. — Pe asta am uitat-o. Era blonda de la Jointul Internațional de-a ajuns în patul lui Höss ? — Băăă, asta nu era curvă ! *Haftlingsfürungul* era autogospodărirea, ca la Tito. Cum a vrut să facă și Pătrășcanu în chibuțul rominesc. Dej și Ana, oameni cu experiență, au înțeles că-n țara asta de mormoloci sălbatici nu-s destule curve. — Iahve ! Auschwitz ! Ce vremuri ! Nemții plăteau dom-le... Plătesc și acum. Ce vremuri !

Nu putem rămâne la astfel de imagini, oricât adevăr sau eroare s-ar exprima prin ele. Nici nu le putem însă ignora. Folclorul ăsta de zi și de noapte, chiar atunci când nu este opera lui Bulă, marele absent din Academia Română, își are și el importanța lui. Câteva aforisme numai, de-ale înțeleptului Bulă, sunt suficiente pentru a înțelege holocaustul comunist. Ele nu-s inutile nici pentru înțelegerea holocaustului nazist. În fond, reale sau nu, ambele holocausturi sunt deopotrivă jidovești.

Născut din crimă și din sânge, vreme de peste trei sferturi de secol comunismul s-a hrănit din cadavrele a sute de milioane de victime. Puțini sunt însă aceia care vorbesc despre holocaustul comunist. În raport cu *holocaustul nazist*, cel comunist nu are nevoie de instituire prin lege. Evidența lui se impune de la sine oricărui om cinstit și întreg la minte. Nimeni nu s-a gândit vreodată să recurgă la poliție, armată, judecători și alte servicii secrete pentru a-i determina pe oameni să creadă în existența lui. *Holocaustul nazist*, adică jidovesc, cum spune

poporul, acesta are nevoie de poliție, de armată, de tribunale, de închisori... Lumea crede că holocaustul jidovesc ascunde o minciună istorică. Oare de ce ? Nu se știe. Nimeni nu vrea să abordeze această problemă. Nu există încă o bursă care să stabilească dacă frica unora depășește scârba altora sau invers. Știu ei ce știu ! Când te-ai fript cu ciorbă, sufli și-n iaurt.

Curios este că nimeni nu crede în acest holocaust jidovesc : nici profesorii universitari, nici sportivii, nici militarii, nici preșcolarii, nici măcar academicienii. De la ultimii te-ai aștepta să se gândească la scaunele lor înainte de a lua eroica decizie de a nu rupe tăcerea pentru nimic în lume. Știu ei ce știu pezevenghii aștia îmbătrâniți între mediocritate, ignoranță și lașitate. Cucu ! Tăcerea este de aur, nu-i așa dlor academicieni ? Se înțelege. Ca și ceilalți muritori, preferați să dați ortul popii de un atac cardiac, de apoplexie, de prostată, de prostie, numai de holocaust să nu fie. Păcat. Unii mai credeau încă în nemurirea Domniilor Voastre. De când cu holocaustul jidovesc ați dat odată în plus cu mucii-n păsulă.

Fără să uităm subiectul care ne preocupă, să deschidem o clipă ochii și să privim în jurul nostru. Să nu trecem cu vederea peste faptul că, în România a reapărut învățământul ideologic ! Copiilor noștri li se predă la școală *holocaustul* jidovesc, așa cum ni se predau nouă cândva ineptiile și minciunile comuniste, jidovești și ele. Vechii profesorii de istorie sau de filosofie de prin licee și universități nu mai predau acum *soci-alismul științific* ci *holocaustul* jidovesc. Alte măști, aceeași gamă !

Soldații și ofițerii armatei române luptă acum pentru *pace* prin Afganistan, prin Irak, prin fosta Iugoslavie... Luptă ei cât luptă, dar între *lupte* ce fac ? Cum adică ce fac ? Sunt îndoctrinați, aia fac ! Militarul nu pierde vremea niciodată. Când nu are ce face, așteaptă ordine. Ordinul spune una și

bună : îndoctrinare totală. Fiecare soldat, ofițer sau subofițer mercenărit și spurcat la dolari este dator, față de nu se știe ce patrie străbună, să-și dea creieruțul la tăiat împrejur. Gradele mai mari, generalii cutare sau cutare, ăia de-i scot americanii cu lesa de la statul major pe câmpul de luptă, nu se pot ocupa de consoane și vocale jidovești. Se înțelege. *Holocaustul, shoah* sunt niște barbarisme de care dracu-n persoană nu știa o iotă pe vremea când își făceau ei studiile la UM 01512 Sibiu, orașul de reședință al beizadelei Nicu Ceaușescu.

Zică lumea ce-o vrea, dar beizadeaua ceașistă a avut ochi buni. Nu și mână. A fabricat cantități impresionante de generali, colonei și alți purtători de stele sovietice, americane, triumphiuri îmbârligate și altele. Impovărați de glorie hoșătească, de dolari și de stele, comandanții de mercenari nu sunt scutiți de obștescul învățământ ideologic. Ei îl fac la fără frecvență, formă de îndoctrinare ce și-a dovedit de mult înaltele-i virtuți. Cunoscuta intervenție pe prepuțul cerberal este înlocuită de o simplă umbreluță englezească, care îi prezervatizează și etanșeizează perfect. Nimic în lume nu le mai poate atinge substanța cenușie, multă- puțină, câtă s-a putut inghesui în minunea de prezervativ distribuită de însuși furnizorul grațioaselor majestăți britanice... În limbajul barbar de pe vremea armatei fasciste a Scorniceanului, astea toate s-ar putea spune mai simplu și mai scurt : soldații și ofițerii armatei române sunt îndoctrinați astăzi ca și pe vremea lui Stalin. Punct. Atunci erau îndoctrinați cu anumite baliverne, acum sunt îndoctrinați cu alte baliverne. Tot anumite. Manivela este învârtită cu aceeași virtuoșitate, de aceeași politruci. Flașneta nu mai este teleghidată de la Moscova, de la Academia Jdanov, Academia Ștefan Gheorghiu sau Academia Militară din Frunze... Flașneta actuală merge nu cu Marx, nici cu Lenin, nici cu orice *frunze* ci cu dolari și *holocaust*...

Militari sau civili, mireni sau în sutană, politrucii de astăzi nu se mai potcovesc la Moscova ci la Washington, la Bruxelles, la Paris... Intr-adevăr, vremurile s-au schimbat. În mijlocul beznei, Îțis și Ștrul vedeau ca ziua. Musai să deschidem ochii și noi. Să detectăm neutronii de minciună cu care suntem bombardați. Altfel vom fi sterilizați, prezervatizați.

Să revenim la oile noastre. S-a vorbit și se vorbește mult despre ultima bătălie din cadrul celui de al doilea Război mondial. O bătălie foarte importantă despre care, din păcate, istoricii nu vorbesc decât pentru a o escamota. Este vorba de *procesul stalinist de la Nuremberg*.

În discursul său inaugural, procurorul-șef american Jakson definește acest proces ca o continuare a efortului de război al Națiunilor Unite contra Germaniei și a aliaților acesteia. Gura prostului adevăr grăiește uneori. La fel și a nebunului. Despre Jakson nu se știe dacă a fost numai prost, numai nebun sau ambele. I-a luat-o gura pe dinainte. Poate i s-a tras de la umbreluța de pe creier. Indoctrinarea holocaustică se practică în America încă de pe vremea Războiului de Secesiune. Fără să-și dea seama de semnificația istorică pe care cuvintele lui aveau să o dobândească, procurorul-șef american spunea adevărul. După Stalingrad, după Pearl Harbor, după Hiroșima, după Nagasaki a urmat ultima bătălie. Bătălia pseudo-juridică, cacialmaua judiciară de la Nuremberg. Cacialmaua merge adesea, dar nu la infinit. Mai devreme sau mai târziu, cacialmaua iese la iveală !

Cititorul este îndreptățit să își pună următoarea întrebare : pe ce se bazează cei ce afirmă că Nurembergul a fost o mascaradă judiciară de tip stalinist ? Să ne amintim *procesul* soților Nicolae și Elena Ceaușescu, despre care știm poate mai multe, care și el a fost tot un proces de tip stalinist. De-a lungul sfertului său de veac dictatorial, Ceaușescu a comis probabil

crime, greșeli și erori pentru care merita să răspundă în fața justiției, a poporului român. Lucrurile s-au petrecut însă de așa natură încât istoria îi consideră deja pe cei ce i-au *judecat* pe soții Ceaușescu drept niște asasiuni în slujba unor interese care urmează să fie puse în lumină. Lui Ceaușescu i s-au imputat crime pe care nu le comisese, de exemplu cei 65 000 de mii de morți din decembrie 1989. Care 65 000 de morți ? Peste câteva luni s-a admis oficial că au fost în jur de 1 500 de morți. Toți aceștia, sau aproape toți au murit după 22 decembrie 1989, ziua arestării oficiale a soților Ceaușescu. Din cei 65 000 au rămas probabil câteva zeci de timișoreni. Responsabilitatea pentru moartea acestora se împarte între soții Ceaușescu și o serie întreagă de subalterni, între care o serie de ofițeri de armată, securitate și miliție. Nu s-a putut face lumină în această problemă pentru că scopul mascaradei judiciare era exact acela de a se arunca cu praf în ochii prostimii. Tocmai de aceea era musai ca soții Ceaușescu să fie lichidați înainte de a putea vorbi, de a se explica, de a se apăra.

În cadrul ultimelor sale discursuri televizate, Ceaușescu a vorbit despre serviciile secrete străine implicate în evenimentele de la Timișoara și în tot ce a urmat. Acum, după mai bine de zece ani, se știe că *revoluția* din decembrie 1989 a fost pusă la cale de serviciile secrete reunite *CIA-KGB-MOSSAD*, cu participare franceză, maghiară plus tanti Monica Lovinescu și întregul cuib sionist de la Europa Liberă.

Procesul soților Ceaușescu s-a desfășurat într-un climat național de teroare, rapid și în secret. *Procesul* de la Nuremberg așisderea, deși cu o serie de nuanțe, între altele rapiditatea : procesul de la Nuremberg nu s-a încheiat încă. Altfel spus, efortul de război al celor patru Națiuni Unite contra Germaniei și aliaților ei continuă... Nimic de mirare c-auzi la tot pasul că trăim într-o lume de nebuni !

Cacialmaua judiciară de la Nuremberg s-a desfășurat într-o Germanie fumegândă în care nu mai rămăsese piatră pe piatră. Nu mai vorbim de teroarea baionetelor reunite ale celor patru armate victorioase : armata sovietică, armata americană, armata engleză, armata franceză. Câte fecioare, câte mămici, câte bătrâne au fost asasinate de *eliberatorii* sovietici de-a lungul și de-a latul Europei numai Dumnezeu știe. *Eliberatorii* americani și francezi s-au comportat exact la fel. La Augsburg, în iunie 1945, un tunel de cale ferată a fost pus la dispoziția unui regiment de negri americani, cărora li s-au adus pe tavă mai multe mii de feciare : unele din cadrul organizației naziste de tineret *Hitlerjugend*, altele studente, eleve și chiar călugărițe. Istoria nu cunoaște un alt caz de organizare militaro-științifică a unui viol colectiv de asemenea proporții. Pe deasupra în vreme de pace, căci războiul se încheiase ! În tunelul de la Augsburg, America făcea încă un efort de război, unul sexual ! Germania nazistă trebuia umilită. Italia fascistă la fel. Mândrele nemțioare cu ochi albaștri trebuiau stropșite de negrii americani. Frumoasele italiene trebuiau străpunse de penisurile *eliberatorilor* marocani din armata democratică franceză a mareșalului Leclerc. Globalizarea începuse direct cu aspectul sexual. Intre timp am aflat și noi că nu se poate globalizare fără sexualizare. Probă : *educația* și *practica sexuală* care s-au introdus rapid și în școlile noastre. Să luăm aminte, mămici și tăticii de modă veche. Școala a devenit un bordel. P copii noștri se fac deja experiențe satanice. Oricine pune pasul acolo se murdărește. Centura de castitate nu-i suficientă. Foc, topor, benzină, ștreang fiecare să aleagă !

Rasismul doctrinar german era poate deplasat. Nemții nu violau însă pe nimeni cu teoriile lor. Ei nu aveau nevoie nici de negri nici de marocani pentru a viola Europa, pentru a transforma bătrânul continent într-un bordel yankeu. Când

Wermachtul hitlerist traversa un sat din Valahia sau Basarabia, mămicile ieșeau cu copii la margine de drum fără să se teamă că vor fi batjocorite, umilite, murdărite. Fiecare copil primea o ciocolată. Cu ochii la soldații germani, mămicile se gândeau la soții lor care luptau la Cotul Donului sau la Odesa... Efortul de război german a fost una, efortul de război al Națiunilor Unite a fost alta. Nemții nu au aruncat bombe atomice, nu s-au gândit la aspectul sexual al războiului, nici la aspectul manipulării juridice a adevărului istoric. Națiunile Unite, dimpotrivă, nu au pierdut se pare nimic din vedere. Se înțelege că nu ne putem ocupa aici de aspectul sexual, asupra căruia atragem însă atenția tuturor, în mod public. Că a început la îndemnul scriitorului evreu și politruc sovietic Ilya Ehrenburg, că a continuat cu violurile colective organizate de franco-marocani în regiunea Monte Cassino din Italia, că grație bărbăției negrilor lor, americanii nu au rămas cu nimic mai prejos, toate acestea aparțin nu numai istoriei. Ele privesc mămicile și tăticii din România de astăzi, ai căror copii fac la școala elementară *educație sexuală*. În licee, în universități s-a ajuns la *masturbație științifică* și intelectuală generalizată ! Prezervativele se pun nu numai acolo unde știu mulți dintre noi ci de-a dreptul pe creier. Prezervatizarea cerebrală a devenit dacă nu unicul în orice caz principalul scop al *școlii* și al învățământului public. Europa nu are nevoie de români cultivați, de savanți. Europa, ca și America, nu dorește românului decât să rămână sclav, idiot, mercenar în Irak și prin alte regiuni *calde*, căpșunist în Spania, tăietor de lemne în Canada, paznic de noapte în Franța. Iată de ce s-au introdus schimbări importante în programele analitice școlare și universitare. Avem în vedere deopotrivă destrăbălarea morală și sexuală ca și aceea holocaustică și intelectuală ! Nu se poate una fără alta.

Penisul *glorios* al eliberatorilor sovietici, cel al bravilor marocani sau negro-americani și Procesul de la Nuremberg reprezintă unul și același efort interaliat de război. Să nu uităm : este vorba de războiul care a pus capăt României și Europei părinților și bunicilor noștri. Fericirea pe care ne-a adus-o victoria Națiunilor Unite o știm cu toții. Să facă bine Națiunile Unite și să-și pună unde vor victoria lor. Să nu aștepte mulțumirile noastre. Nu-i putem învinge pe americani. Li putem însă scuipa. O merită pe deplin.

Decebal nu s-a lăsat umilit, nu a împodobit triumful dușmanului care l-a învins. Până când, până unde trebuie să ne umilim ? Românul care vrea să înțeleagă tragedia neamului său trebuie să aibe forța și curajul de a se întoarce măcar până la Decebal. Lucrul nu-i atât de dificil pe cât pare la prima vedere. Fiecare va începe în felul lui. De exemplu, prin a nu ne mai da creierii la spălat, duminică de duminică, cu isprăvile lui Moise, secarea Mării Roșii și alte matrapazlăcuri rabino-popești cu care un fals creștinism ne-a transformat în sclavi-lingători de blide și alte funduri. Vom găsi astfel prilejul, timpul și puterea de a înțelege că nimic nu se petrece la întâmplare. Că între procesul stalinist de la Nuremberg, destrăbălarea sexual-holocaustică din școli, *incriminarea mincinoasă pentru crima de holocaust a poporului român* și falsul creștinism în care ne complacem de secole există o legătură cauzală !

Fără să fie vinovat pentru *crimele* din parodia sa de proces, Ceaușescu nu a fost un erou al Românilor, cum a fost Mareșalul Antonescu, alt șef de stat căruia i s-a înscenat un proces iudeo-stalinist, pentru a fi ulterior asasinat cu acte în regulă ! Mareșalul Antonescu este una dintre primele victime ale ale jurisdicției talmudice și de excepție de la Nuremberg. Președintele Ceaușescu este una dintre ultimele victime ale aceleiași jurisdicții talmudico-excepționale. Molohul jidovesc

inter-aliat se hrănește deopotrivă cu eroi de legendă ca Mareșalul Antonescu, cu mediocri și netrebnci poate ca Ceaușescu, cu feciorelnicia copiilor noștri pe care singuri îi ducem la școala-abator, cu mințile noastre pe care prea ușor lăsam să ni se pună și căpăstru, și preservativ.

Pentru observatorul atent și imparțial, procesele *criminalilor de război* inaugurate la Nuremberg au dezvăluit nu atrocități și crime nemaiauzite comise chipurile de Germania nazistă, ci imposibilitatea tehnică în care se găsesc acuzatorii (cele patru Națiuni Unite) de a susține acuzarea în fața istoriei. Prima defecțiune sau fisură în edificiul minciunii interaliat s-a și produs : Uniunea Sovietică și ultimul ei președinte, Mihail Gorbaciov, au recunoscut responsabilitatea sovietică pentru miile de ofițeri și alți oameni de seamă polonezi asasinați la Katyn. Stalin și ucigașii lui au utilizat metoda glonțului, tras în ceafă, după ce victima a fost silită să își sape singură groapa. Profesionist mondial în crima de genocid, Stalin, marele comandant inter-aliat, nu-și pierdea timpul cu camere de gazare americane, nici cu ghilotine sub licență franceză. El știa foarte bine că genocidul a milioane de oameni nu poate fi realizat cu ajutorul camerelor de gazare. Imposibilitate tehnică ! Astăzi, în penitenciarele americane, gazarea unui singur condamnat comportă instalații extrem de complicate, personal numeros și supercalificat, ore și zile de muncă pentru verificarea tuturor robinetelor și supapelor, riscuri mari pentru cei ce participă sau asistă la execuție. Toate astea pentru ce ? Pentru executarea unui singur condamnat ! O astfel de minciună este un afront personal pentru orice om, analfabet chiar, dar cu judecata întreagă. Ea nu rezistă nici măcar criticii curcilor ploate. Dlor jidovi mincinoși, face-ți un efort și scorniți altceva. Vreo evanghelie afumată, vreo nouă biblie, alți

apostoli, alți Cristoși, orice. Chestia cu camerele de gazare s-a fumat. Nu poți să faci din rahat bici și să și pocnească !

La Nuremberg a fost simplu și ușor. Funiile acuzațiilor erau pregătite. Gelu Voican-Voiculescu știe cum se face asta. În decembrie 89 ne-a tras nu numai un *proces* ci și o liturghie. Satanico-mortuară sau macabro-masonică, o vom ști de îndată ce Sfântul Sinod va lua problema în mână. Deocamdată, grija ce preocupă onorabilul Sinod este generalizarea holocaustului și a practicei sexuale mănăstirești. Nu-i normal ca mănăstiri precum Petru Vodă, Sihla, Sihăstria și altele să privească *ISP*-ul ca și cum ar fi un *ISM*¹.

Care om întreg la minte poate să susțină că-i normal ca acum, după zeci de ani de la sfârșitul ultimului Război mondial, să fie promulgate legi liberticide care să ne bage pe gât cu forcepsul *justiția* de la Nuremberg ? O astfel de lege liberticidă și contrară Constituției este *Ordonanța holocaustică* nr. din martie 2002, care ne-a fost impusă de Europa, de Națiunile Unite, de câștigătorii războiului, de judecătorii de la Nuremberg... Pe ce bază spunem că această lege scelerată reprezintă una din condițiile ce ne-au fost impuse în vederea admiterii în Europa ? Pe faptul că legi identice există

¹ *ISP* este prescurtarea lui *Inalt-Prea-Sfințit*. *ISM* nu se știe ce-i. Discutând cu Părinții din jurul actualului stareț de la Petru Vodă sau cu cei câțiva ucenici ai regretatului Părinte Cleopa reiese că cei care pun *ISM*-ul la icoană, pripășii chiar și închiaburiți în mustoasa parohie a *Cavalerului Tristei Figuri de Lojă Albă* de la Iași, nu-s oameni de la Moldova. Bine, bine, dar ce-i aia *ISM* ? Deprinși cu secretele zeilor, cei de la *Patru stele din Durău* pretind că atunci când se scoate vesela specială pentru oaspeții de la Ierusalim și Tel Aviv coboară Duhul în chip de porumb și adevărește întruparea cuvântului : *Nu-i nici ăla de la brișcă, nu-i nici aia de se mișcă, nu-i nici barba cea stufoasă, e ăla din ploaia vremii !* Ințeleagă cine poate. Mingie de breck pentru Sfântul Sinod !

pretutindeni în Europa. În Franța legea corespunzătoare se numește Fabius-Gayssot, după numele celor care au propus-o și promulgat-o. În Belgia, din aceleași motive, legea în chestie este cunoscută sub numele de Moureau-Erdekens, în Elveția s-a introdus un articol suplimentar în constituție, *Articolul 261 bis*. Nu se știe încă de ce în România se vorbește de această lege sub numele de *Ordonanța-Bombonel*. Unii susțin că primul ministru Adrian Năstase este mios și dulce ca o bomboană, alții că o *Ordonanță-Bombonel* este mult mai ușor de înghițit... ceea ce-i sigur este că se încearcă astfel legiferarea adevărului istoric, că această ordonanță-lege este nu numai un atentat împotriva adevărului istoric, ci și împotriva demnității poporului român, împotriva chiar a bugetului național și a generațiilor care vor veni ! Dacă generația actuală înghite astăzi *ordonanța-pastilă Bombonel*, mâine, generațiile care vor veni, vor plăti bani grei Israelului.

Cum și de ce, de unde până unde, cu un mic efort de informație și de gândire, fiecare va înțelege. Așa funcționează statul Israel încă din 1948, adică de la înființarea sa. Tocmai de aceea în 1946, la Nuremberg, nemților le-a fost băgată pe gât cu forcepsul o sentință mincinoasă și scelerată. Era vorba nu numai de umilirea mândrei națiuni germane care sub Hitler înfruntase coaliția iudeo-satanică mondială, ci și de incriminarea poporului german care de atunci încolo a plătit multe miliarde de dolari statului Israel. Despăgubiri chipurile. Despăgubiri pentru “ *crime* ” care nu au avut loc, pe care nu l-a comis nimeni. Pe cât de simplă și de scelerată, logica *ordonanței-pastile -Bombonel* s-ar putea dovedi la fel de eficace. Dacă Germania plătește, de ce să nu plătească și România ? Deja, sub o formă sau alta și pentru *crime* la fel de imaginare plătesc și alte state, inclusiv neutra Elveție !

Se înțelege substratul procesului stalinist de la Nuremberg. Trebuie să înțelegem însă și faptul că ploile nu s-au putut aranja acolo chiar ca în cazul proceselor staliniste de la Moscova. Declarațiile martorilor și reacțiile acuzaților au scos la iveală un scenariu al groazei care a anesteziat opinia publică mondială, aflată încă în stare de șoc. Tribunalul de la Nuremberg nu a ordonat o anchetă judiciară, o expertiză tehnică a *camerelor de gazare*, cu privire la care *martorii* acuzării se contraziceau penibil. Dacă i s-ar fi dat mână liberă lui Stalin, *martorii* nu s-ar mai fi contrazis iar *judecătorii* ar fi știut să-i stimuleze cu întrebări și mai ajutătoare.

Tribunalul Militar Internațional de la Nuremberg a judecat și promulgat sentințe cărora, fără să se spună explicit, li se atribue încă o putere de dogmă. Cum să înțelegem altfel faptul că tribunalele germane din ziua de azi refuză categoric să expertizeze *camerele de gazare* prezentate, de exemplu, turiștilor ce se abat pe la Auschwitz, unii în căutare de senzații tari, alți pur și simplu amatori de măștișoare. E mai ușor și mai simplu să faci măștișoare cu hornari, *camere de gazare* și *crematorii* decât să lași o comisie inginerască să expertizeze presupusele instalații care ar fi servit la gazarea a milioane și milioane de oameni ! Mai ușor și mai simplu poate, mai sigur însă nu ! Nouă, celor care am trecut peste comunism precum Cristos peste moarte, nu ne spune mare lucru un *măștișor-treblinka*. Că o fi *măștișor-treblinka*, *măștișor-auschwitz*, *măștișor-Dachau* sau *măștișor-Belzec*, tot un rahat de jucărie se cheamă. O *jucărie* ce se dovedește nu numai otrăvită, ci chiar diabolică. Otrava pornește de la Nuremberg, căci nu trebuie să fi expert pentru a înțelege că nimeni nu poate fi judecat și condamnat cinstit pentru fapte chipurile de de notorietate publică ! Ce este, ce înseamnă aceea *notorietate publică* putem afla deschizând un dicționar sau întrebând vreun bătrân. In

afară însă de *tribunalele* galaxiei Nuremberg, nimeni și nici-unde nu a mai fost vreodată cineva judecat, condamnat și executat pe chestia notorietății publice. A dracului dom-le notorietatea asta ! Uite că acum, în numele ei, copii ne sunt îndoctrinați în școli și în universități. Tot în numele ei, oricine poate fi condamnat pentru *contestare de crimă contra umanității!* Crima contra umanității este poate evidentă, ea constă însă nu în contestarea autenticității mărtisoarelor și brelocurilor auschwitziene, ci în aceea că, odată în plus, ni se introduce cu forcepsul minciuna camerelor de gazare pe gât.

Rămâne de văzut cine, cât, cum și până unde poate să înghită așa ceva. Puțini au fost cei care l-au contestat pe Stalin-Tătucul omenirii în anii lui de glorie. Tot atât de puțini au fost cei care au contestat *Dunărea gândirii* pe vremea când aceasta împrôsca la Cazane mai ceva ca Niagara. Vacile doar și boii continuau să umfle Dunărea la modul bovin, fără să-și pună problema că ar întina gândirea *Genialului* ce avea să ajungă în curând *Odios*. *Ordonanța-Bombonel*, *pastila-holocaustică*, prafurile și licorile alchimizate în distileriile Nurembergului vor împiedica oare vacile și boii să umfle Dunărea ? Dacă tot s-a încercat retrogradarea noastră ontologică la nivelul lor, n-ar fi oare cazul să dăm o mână de ajutor acestor prea cinstite patrupele a căror suflare, după cum se știe, a trecut și prin ieslea lui Cristos. Dacă tot am împușcat Dunărea gândirii, să punem iară mână de la mână și să umflăm *holocaustul* până s-o îneca Niagara. Să facă fiecare cât poate. Să umflăm și holocaustul și Niagara, să-i creștinăm pe nebotezații aia de yankei de spurcă lumea lui Dumnezeu cu Nurembergul lor, să-i mântuim în numele Tatălui, Al Fiului și al Sfântului Duh! S-or mântui astfel și de handicapul mintal sau moral care-i împiedică să abordeze problema simplisimă a imposibilității fizice evidente a camerelor de gazare.

Dacă poveștile holocaustice au zguduit omenirea pe plan politic, moral, intelectual este pentru că mulți sunt cei care înțeleg că existența și funcționarea unor camere de gazare care să ucidă milioane de oameni fără să lase vreo urmă este nu numai o imposibilitate tehnică dar și o bazaconie de prost gust și fără pereche. Doar în *Vechiul Testament* mai găsim astfel de minuni și bazaconii : regele Solomon avea 999 de neveste, mânca mii de vaci și alte cornute și mii de cuptoare de pâine dintr-o îmbucătură. Atenție : asta nu era Flămânzică ci Solomon. Dacă vă umflă cumva râsul e prudent să vă ascundeți mai întâi. Râsul asta este mult mai grav și mai demascator decât bancurile politice 3/6 de pe vremuri. Pentru crima de a râde de prea regala poftă ce-a poftit Marele înțelept holocaustofag bovin și ovin despre care scrie și la Biblie, nimeni nu mai scapă cu trei pentru cine ascultă și șase pentru cine zice. Să nu râdem nici de versetul biblic al surorilor care-și alcoolizează tatăl spre a se juca cu jucăria lui și rămâne grele... Dar nu era să se joace cu o bombă atomică ! Biblic sau nebiblic, folclorul jidovesc merită și trebuie să fie studiat cu lupa în mână. Poveștile holocaustice și-ar putea găsi și ele locul în imensul bestiar. Păcat de Stăniloae și de teologia lui fantastică : Iadul este aici, măi Mitică Stăniloae, aici pe lumea asta. Tu unde-l cauți ? Draci-s printre noi cu șopârlița holocaustică, nu unde credeau Sfinții Părinți ai *Filocaliei*, de te-au molipsit și pe tine cu orbul găinilor. Nu Scaraoțchi l-a chemat pe Elie Wiesel să arbitreze holocaustul la București. Găselnița asta a făt-o Iliescu, românul neaoș cu două sau trei mămici de l-a lepădat de o mătușă. Nici dracu n-a auzit de așa teologie negativă măi Stăniloae. Ne-ai lăsat la greu și te-ai dus !

Manualele școlare califică *holocaustul* drept un fapt dovedit. Elevii, studenții și profesorii României se pot îndoi de lumina soarelui, de mămica lor, de lumina ochilor lor, de toți și de

toate, dar de *holocaust* nu ! Suntem în plină teologie. Și iarăși, și iarăși Domnului să ne rugăm. Iarăși și iarăși pe Stăniloae să-l invocăm ! Pe urmele maestrului s-o găsi vreun continuator care să fixeze holocaustul în bestiarul iudeo-creștin. Ar fi mai simplu pentru toți. Biserica n-ar mai sta cu fundu-n două luntrii, și-ar păstra ciocanul, înlocuind secera cu mistria, și anteriul cu șorțulețul masonic. Se vor auzi voci, elevii, profesorii, studenții, toată suflarea va cânta cu ochii închiși *Aleluia, Aleluia...* Atunci să vezi Înalt Prea Sfințite Daniele busculadă de mormoni și de rabini la *Centrul Cultural Masonic Daniil Sihastru* de la fosta mănăstire Durău, deja oportun dotată cu instalații hoteliere și stele europene, discotecă modernă, maici cu vino-ncoace... Daniele ți s-a încarnat sfânta vedenie. Mănăstire-maici-chef s-a întrupat în sfîntenia și-n fecioria Moldovei. Să-ți fie la mai mare ! Nu uita Daniele profeția cu holocaustul. Incarnează-o și p-asta. E momentul. Scoală-o să-și pună uleiul în candelă că vine Mirele de la Ierusalim și-o găsește stinsă și uscată. E posibil așa ceva ? Lasă Daniele Babilonul baltă, scoală adormita vigilență a conciliilor și soborurilor ecumenice. Până când fixația asta sterilă pe chestia lui Arius ? Cât o fi ea de-ncarnată în trupul Moldovei, gravitatea universală a lui dacă nu curge pică nu-i decât un pas. Nu Babilonul îți va da Nobelul pentru ortodoxie ci noi, noi care dăm și primele și premiile. Scoală-l pe Holocaust, încarnează-l, fă cum ști, numai prinde-l odată în bestiarul biblic. Prea bîntuie Europa ca fantoma de la 1848 a lui Marx. Vouă, Moldovenilor : la loc comanda, la locul vostru ! Fiecare cu rugăciunea, cu lecția, cu cântarea lui. Osanale, Aleluia ! Să răsunе *Holocaust-Aleluia* și-n bordele și-n bordeie. *Holocaust și poporul, Holocaust-viitorul. Aleluia ! Aleluia !* Atunci vor veni șapte vaci grase, Europa cu țâțoancele dolofane, America cu dinții noi de la covaci, drob de sare în

spinare, mălăieși în călcâieși ! Veți ieși din peștele patriarhilor și veți intra în holocaustul vărsătoriului. Veți vărsa și fierea din voi și veți zice că e bine. Va fi era globalizării, a marilor afaceri. Apoi veți deschide ochii, să vă vedeți globalizarea voastră. Din elicopterele cerurilor vor coborî nouri de îngerași GH. Trâmbițele de foc ale Flotei a IV-a americane și ale Armatei a XIV-a din Rusia vor umple zarea de *gloria lui aleluia, holocaust-aleluia*, ca la Bagdad, ca la Belgrad. Nimeni nu va mai apuca să strige *osanaua mamei voastre* nici *osanaua mamei lor...* Și-i va număra Domnul Iahvé pe toți cu robii, asinii și măgărițele lui...

Până una-alta, *holocaustul* se dovedește cea mai rentabilă afacere de la Moise încoace. Cu câțiva ani în urmă, filosoful francez Roger Garaudy reproșa evreilor că vând ciolane ale unor suflete mai puțin moarte decât cele ale lui Gogol. Evreul-american Finkelstein a pus însă punctul pe I cu o îndemănare și o iuțelă care i-a permis să evite și tribunalul și pușcăria, ispravă pentru care merită nu unul ci două sau și mai multe premii Nobel. Să nu ne zgârcim : oricum și le dau între ei ! După Finkelstein-citire, holocaustu-i simbrerie, adică brățară de aur pentru jidani. O industrie. Una pe cât de simplă, pe atât de rentabilă, de inepuizabilă. Nu se pune problema materiilor prime, a săpăturilor geologice, archeologice, a conservării mărfii... Obiectul prodigioasei industrii, funcție de conjunctura bursieră, oscilează între încasarea rapidă a banilor și manipularea zerourilor. Totuși există riscuri. Industria holocaustică nu are faliți. Nici unul, absolut nici unul, nici de leac ! Americănește. Zero faliți. Aici e buba ! De aici necesitatea și justificarea ordonanțelor guvernamentale, a legilor Fabius-Gayssot, *Bombonet*, Moureau-Erdekens... Unde nu-s faliți, vine legea și-i creează pentru ca Europa să vie și să

recunoască că fiecare se culcă pe ce ureche vrea. Libertatea de opinie este garantată ! Se garantează, de asemenea, libertatea de vorbire și de asociere, astfel încât nimeni să nu poată contesta *holocaustul*. Viitorul luminos este astfel asigurat. Cum pică cineva pe bec, cum îl umflă Pristanda. Adevărata știință, după cum se știe, crește din pomul cunoașterii binelui și răului, adică din *Talmud*. Tot din pomul ăsta crește și industria. Milioane de condiționați vizitează fenomenul mestecând *pop-corn* și rumegând gumă din cauciuc. Neavând ce face, se reculeg în fața fenomenului, a armei cu care s-a comis fenomenul. Cei ce nu se reculeg în mod corespunzător sunt identificați cu ajutorul camerelor de luat vederi și semnalați milițiilor secrete *Betar* și *Tagar* care funcționează pretutindeni. Abia după simulata reculegere, unii realizează că într-adevăr s-au recules. Incep să își pună întrebări. Cine caută găsește ! Se află astfel că hangarul în fața căreia s-au extaziat mâncătorii de *pop-corn* și rumegătorii de gumă nu a adăpostit vreun crematoriu sau cameră de gazare ci Teatrul sau Bordelul lagărului. Lagărele nemțești se respectau. Rar care aveau doar un bordel. Nu se cunoaște nici un lagăr de concentrare nazist care să fi avut doar un bordel. Lucrul este absolut normal, întrucât în aceste lagăre erau închiși zeci de mii de oameni. La Auschwitz au funcționat sute de bordele. Fascismul din ei, nu-i lăsa pe nemți să se mulțumească cu o masturbatie democratică acolo, cu prezervative dințate sau curve democrato-cauciucate. Națiunile Unite au luptat din greu pentru implementarea planetei a acestor scule și metode democratice, care într-adevăr s-au generalizat decât după război. Unii cred sincer că asta ar fi fost cauza secretă a războiului: să-i oblige pe nemți să se culce cu femei din cauciuc iar pe nemțoaice să-și dea bacalaureatul sexual după licența orală brevetată între timp de Monica Levinski, faimoasa cercetătoare științifică în harem-bordel al

lui Clinton, playboyul cu dublu mandat la Casa Albă. În timpul războiului s-au împlinit multe profeții ale patriarhilor, nu însă toate. Se înțelege chiar fără să mai amintim că Roosevelt își transporta neputințele cu căruciorul.

Că holocaustul nu-i treabă ușoară, nici de glumă, o dovedesc atâtea și atâtea lucruri. Guvernul *Bombonel* a dat publicității mai multe comunicate strașnice pe această problemă. Tot el însă a promulgat practica sexuală obligatorie în școli. Unii români s-au trezit. Se aud voci tot mai îndrăznețe care contestă versiunea *istorică* oficială și pun problema incontroabilă a veridicității probelor.

Este oare posibil ca în ditamai Procesul *holocaustului* să fi fost neglijate probele, adică dovezile tehnice efective ale *crimelor* pentru care s-au judecat, condamnat și executat oameni ? Este oare posibil ca cei care nu s-au oprit la Dunărea gândirii, care au înecat Atlantic, Pacific, care au răcnit peste Pădurea Neagră, peste Alpi și peste Anzi, care au turnat kilometri de filme și au înființat muzee peste muzee, unul mai memorial ca altul, care au ars biblioteci interzicându-ne nouă îndoiala carteziană, este posibil ca acești binefecători ai omenirii să se fi înșelat ? Dacă nu, înseamnă că alde Wiesel, Visenthal și alți aposoli ai holocaustului ne-au înșelat metodic, premeditat și cu bună știință. Da. Este posibil și una și alta. De ce nu ?

De la Inchiziție încoace, nimeni nu a riscat închisoarea pentru vreo problemă, îndoială sau chiar eroare științifică clară. A trebuit să vină luna martie 2002, treisprezece ani după împușcarea *odiosului*, pentru ca să asistăm indiferenți la promulgarea prin lege a unor condiții speciale în legătură cu

examinarea corectă a problemei *holocaustului*. Lucru nemaivăzut în istorie ! Nici teorema lui Pitagora, nici tabla înmulțirii, chiar cu 6, cu 66 sau cu 666, nici măcar principiul lui Arhimede aplicat la gaze nu au preocupat vreodată pe legiuitorii planetei pe care trăim. Abia acum, grație efortului interaliat de război, grație sculelor sovieto-franco-marocane și americane s-a ajuns, în sfârșit, la fixarea prin lege a adevărului istoric. Dacă o fi ceva putred în Danemarca. Să revenim la Descartes. De la Danemarca i s-a tras și lui.

Nu zice nimeni că de îndată ce auzi tembelizorul busuiocând *holocaustul*, de îndată ce ziarele sau cutare ministru psalmodiordanizează *shoah* înseamnă că deja urmează să fim puși la plată pentru crime imaginare, inventate, pe care nu le-a comis nimeni niciodată. S-ar putea să mai dureze câțiva ani. *Ordonanța-Bombonel* e departe de a fi perfectă. Ea nu interzice încă îndoiala metodică, științifică, nici măcar banala vigilență. Aici ar putea interveni îndoiala lui Descartes. Danemarca, făcă ce-o ști cu ea. Nu Danemarca ni s-a pus nouă în spate ci *holocaustul*. Nu-i exclus ca alde Pippidis și alți istorici cu umbreluță englezească să se fi lăsat orbiți, manipulați de așa-zisa *notorietate* a faptelor, să fi neglijat verificarea efectivă, pe teren, a celor afirmate. Nimeni nu contestă pe Tudor Vladimirescu sau pe Burebista. Holocaustul însă este contestat. Chiar guvernul României, chiar președintele Iliescu l-au contestat. Că ulterior le-a pus Wiesel la toți patrafirul pe cap și prezervativ pe creieri, asta-i altă problemă. De vreme ce anumiți istorici contestă existența holocaustului, problema nu-i chiar așa oablă. Nu o putem lăsa pe seama istoricilor ce istorisesc la comandă și pe măsură. Cine nu cunoaște istoriile lor pe apă ?

Holocaustul a băgat deja o mulțime de bani în buzunarele deloc neglijabile ale lui Israel. A-l contesta nu înseamnă însă a-

i lua lui Israel pâinea de la gură. Cu pâine și cu ce vine de la Dumnezeu trăim noi, creștinii. Cei ce l-au răstignit și-l răstignesc fără încetare pe Mântuitorul trăiesc dracu știe cu ce. Asta nu-i o problemă istorică, nici numai teologică. Mingea-i așteaptă de mult pe sfinții părinți la fileu. Stăniloaie s-a făcut că plouă. N-a fost nici primul, nici ultimul. Lumea merge însă înainte. Istorică sau neistorică, teologică sau neteologică, sionisto-masonică sau nu, de vreme ce măgăreața holocaustică ne-a fost aruncată în spate ea privește întreg neamul românesc. Elevii, profesorii, studenții, femeile, bătrânii cu-n picior în groapă ca și tinerii de-o șchioapă toți, absolut toți să deschidă ochii. Vom vedea atunci cum o va scoate pe mânecă dl Wiesel și complicii lui *bomboniști*.

În ce domeniu, în care ordine de idei se pune problema de a crede fără a cerceta ? Pe cât se pare și până la proba contrară numai în domeniul religios se pun astfel de probleme. Dogmele bisericii nu se discută. Credincioșii trebuie să le creadă. Asta-i treaba lor de credincioși. Chiar și aceștia ajung însă uneori să discute dogmele și să dea cu ele de pământ. De câteva secole bune, slavă Doimnului, nimeni nu le taie capul, nimeni nu judecă pe nimeni pentru contestarea vreunei dogme religioase.

La sfârșitul secolului XX, singura dogmă pentru care s-a ajuns la condamnări în fața tribunalelor este *dogma holocaustului*. Istorici francezi sau englezi, profesori italieni sau germani, ziariști și editori americani sau japonezi, arhitecți, ingineri și alți oameni de știință din toate țările Occidentului, studenți și chiar elevi au îndrăznit să conteste teza pseudo-istorică oficială a holocaustului. Elevii, studenții și profesorii au fost dați afară din școli. Ziariștilor, juriștilor, chimiștilor, fotografilor și altor specialiști li s-a interzis sau au fost puși în imposibilitate de a-și practica meseria. Tot așa cu arhitecții, inginerii, editorii, librarii... Lista este lungă și se lungește pe zi

ce trece. Treaba fiecăruia să i-a sau să nu i-a cunoștință de acest lucru. Fiecare este liber să trăiască și să moară informat, cult, respectiv, idiot și manipulat. Ca pe vremea Odiosului, a Anei Pauker, ca pe vremea lui Stalin. Nu cumva *Ordonanța-Bombonel* urmărește tocmai asta ? În cei patruzeci și cinci de ani de comunism Marea Adunare Națională, cum se numea Parlamentul unicameral al vremii, nu a legiferat că Marx, Lenin, Stalin, Ceaușescu sau partidul au dreptate chiar și atunci când n-au dreptate. Lucrurile se petreceau însă ca și cum o astfel de lege ar fi fost de fapt promulgată. Te puteai îndoi de legea gravitației universale, de legea triumphiului sau a morilor de vânt dar de legea ascuțirii luptei de clasă și de cea a viitorului luminos, Doamne ferește ! Inchisorile erau pline, întreaga țară devenise o închisoare, se vorbea de lagărul comunist. Lagărele naziste au dispărut în 1945. Cele comuniste însă au supraviețuit și supraviețuiesc. Acum se pregătesc lagăre și închisori pentru cei ce contestă minciuna istorică postbelică a holocaustului.

Democrația post-comunistă se vrea o *societate de drept* ! *Ordonanța-Bombonel* promulgă holocaustul ca pe un adevăr absolut, precum Biserica cândva cu dogmele ei. Cu excepția Ungariei, după cum am mai spus, astfel de legi există în toate țările Comunității Europene. Mai devreme sau mai târziu, se va înclina probabil și Ungaria, astfel că în întreaga Europă și cu timpul în întreaga lume oamenii vor fi obligați să creadă în șopârlita holocaustică, sau să se facă numai... știm noi bine ce înseamnă gimnastica ipocrită a maselor dresate. Vor fi existat printre cei ce strigau *Ceaușescu și poporul, Ceaușescu-viitorul* !unii naivi mai mult sau mai puțin atinși de filoxera vremii aceleia. Cei mai mulți închideau ochii și se făceau că strigă...Alții strigau cu picioarele și o ștergeau în lumea pe care o credeau sau nu *liberă* ! Alexandru Soljenițin la ruși, Paul

Goma la noi simbolizează milioanele de dizidenți și de opozanți ai comunismului care au ales exilul spre a-și putea păstra viața.

Acum, în epoca globalizării holocaustice, dizidența și opoziția s-au globalizat și ele. Dizidenții și opozanții de astăzi trăiesc nu numai în Rusia lui Soljenițîn sau România lui Paul Goma. Jürgen Graf, autorul cărții de față este neamț de origine elvețiană. Părintele *Arhipelagului Gulag*, acum treizeci de ani, a părăsit Rusia, a trecut prin Elveția, Franța și s-a oprit în America. Autorul *Săptămânii roșii* a părăsit România și s-a oprit la Paris. Ambii, în țările lor, fuseseră persecutați, marginalizați, torturați, închiși...

Jürgen Graf este un astfel de Soljenițîn, un Paul Goma german de origine elvețiană. Gulagul s-a mutat în Elveția, în Occident ! Deschideți ochii domnilor istorici. Deschideți-i și voi, domnilor poeți. Până când o să tot scuipați cuvinte goale ce din coadă au să sune? Deschideți ochii și voi, domnilor teologi și părinți ai Bisericii. Lăsați tămâia și aghiazma o clipă, că n-o fi foc. Veniți de luați lumină creștină, românească chiar. Prea ne-ați scârbit cu balivernele voastre jidevești cu care vă gargarizați macabeiește și vă gospodăriți ca Iscarioteanul. Ați auzit asta vreodată oameni buni? Din întreaga uniune de scârțascârță pe hârtie, de împletitori de prezervative cerebrale din vocale și consoane mincinoase, uniune de asasini cu stiloul, de făcători de suflete moarte pentru noi și pentru copii noștri, ați auzit pe vreunul dintre aceștia că s-a întors mașina lumii, că Gulagul și-a făcut bulletin de Occident, că Gherla, Aiudul, Sighetul, Piteștiul, Canalul, Vorkuta, toate astea s-au mutat la Paris, în Statele Unite, în Canada, în Anglia... Scriitorășiiăștia cârpesc cerul cu stele, mânjesc marea cu valuri, am învățat asta deja la școală ! Ultimul scriitor din Uniune, chiar președintele ei în exercițiu, și-a tras un glonț în cap în ziua în care bestiile

sovietice ocupau Bucureștiul (30 august 1944). Apoteoza lui Liviu Rebreanu, a marcat începutul tragediei literelor noastre. Ultimul poet român s-ar putea să fi fost Teodor Păcă, cel ce știa mai bine ca oricare altul că nu cu pumnul se bate în masa dușmanului sau a lichelelor ci mai degrabă cu vârtosul argument al soldatului sovietic. Didina Rădulescu, nevasta poetă cu cenaclu propriu, a lui Gogu, s-a aprins ca tufișul lui Moise la așa sfântă vedenie. Printre zecile de tone de scriitorime porcină din întreaga Uniune nu găsești un suflet omenesc, darămite românesc. Doar Cristos ar mai putea scoate demonii din ei. S-o fi săturat însă și el de atâta porcime. Ne-am săturat noi, într-o biată viață omenească. Dar el, alduitul, câtă porcime scriitoricească, preotească, polițienească, judecătorească, pompierească..., câtă porcime cu chip de om o fi văzut el de o eternitate încoace ? Scriitorășii din Uniunea fripturiștilor n-au avut și nu au altă legătură cu muzele decât aceea a banului, a vițelului de aur. Drept este că nici preoții, nici profesorii, școlile, Academia Română, justiția nu au vreo legătură cu binele, cu adevărul, cu frumosul, cu calea, cu viața... Toți sunt deopotrivă de împorciți. Parcă-am fi pe Insula lui Circe. Imporcirea este generală. Avem însă pretenții mai mari de la poeți decât de la preoți. Preoții au trecut în slujba Satanei și cu asta basta. Se zice că Dracu și Dumnezeu sunt frați. Mai ști ! Poeții însă, de când lumea și pământul țin legătura cu muzele, ei sunt sub protecția și directă inspirație a acestora. Înălțați cu muze din cauciuc, poetașii noștri de carton și-au dat singuri foc la valiză, și-au depus talentul sub coarnezle vițelului de aur. Fără coloană vertebrală, fără busolă cum să treacă vreunui prin cap să pună holocaustul sub lupă, ca pe un miriapod. Creierașul lor anesteziat se trezește uneori pe jumătate, cazul cu minciuna că vor emigra în Congo dacă iar câștigă Bombo ! Dă Doamne ! Ducă-se Congo, să-i ftundă

Chombe. Unu n-o s-ajungă-n Congo, chiar dacă câștigă Bombo. ~știa-s rămători, nu poeți. Rămători scăpați din lesa lui Circe, fără altă legătură cu Homer, cu poezia. Înainte de talent sau geniu, poezia trece și prin adevăr, domnilor poeți. Care-i adevărul vostru pentru care sunteți gata să muriți? Chiar nici unul dintre voi nu a adulmecat minciuna, capcana, cacialmaua holocaustică. Nici măcar voi, cei care ați trecut prin anumite librării libere din Occident, care aveți aerul că ați înțeles, nici măcar voi nu îndrăzniți să mișcați un deget, o silabă, un vers, un sonet întru demascarea minciunii, întru adevăr. Toți sunteți dintre cei care l-au aplaudat pe Ceaușescu inclusiv în ziua de 22 decembrie ? Să se reducă Uniunea voastră la o multitudine de avortoane, de excremente ? Nimeni nu-i întreg printre voi ? Nu se poate. Trebuie să fie măcar unul. Spune-mil dumneata coane Simioane. Criticii au și ei vina lor, căci ignoranța este un păcat greu pentru cei pe care neamul îi plătește pentru ca să știe și să-și strige știința fără frică în cele patru vânturi. Dumneata care ai și responsabilități academice, coane Simioane, ajută-i pe cei recuperabili să nu moară cu sămânța în coaste !

Ceea ce ar fi de știut nu întrece puterea de înțelegere medie a unui om normal, cinstit intelectualicește și la locul lui pe planul creației, care trece înaintea moralei, după cum credea un ilustru poet de altă dată, unul nemuritor, al cărui nume nu se cade să-l scriem pe această pagină. Să nu mestecăm veacul de aur cu noroiul greu al prozei.

Ceea ce ar fi de știut este că Jürgen Graf, autorul cărții de față, fără să aibe probabil geniul literar cu care ne-au fermecat atâția mari scriitori și poeți ruși, este nu mai puțin un *Soljenițîn* al zilelor noastre. KGB-ul elvețian se confruntă cu cel puțin câteva sute de dizidenți și de opozanți ai holocaustului. Unii dintre aceștia, precum profesorul și ziaristul G. A. Amaudruz

au fost condamnați și închiși la vârsta de 85 de ani pentru faptul de a fi scris o carte, două sau trei despre manipularea prin holocaust a istoriei și a lumii contemporane. Întrebare pedagogică: cu ce este mai prejos cazul profesorului, ziaristului, filosofului, scriitorului elvețian Gaston-Armand Amaudruz în raport cu acela al fizicianului Andrei Zaharov, persecutat de KGB în ultimii ani ai lui Brejnev. Zaharov, dacă nu ne înșală memoria, nu a făcut nici măcar o singură zi de închisoare. Nu-i nici o rușine că nu a fost închis, să nu se creadă că insinuăm anumite lucruri. Amaudruz însă a fost închis. Procesele lui au întrunit toate condițiile și abjecțiile unor procese staliniste mai mici, căci nu toată lumea s-a chemat s-au a comis isprăvile unor Buharin sau Tukacevski. Afară de cercul lui de prieteni și de camarazi de luptă pentru adevăr, nimeni nu vorbește însă de Amaudruz în țara lui. În context românesc, acum este prima dată că i se închină un modest omagiu. Să fie clar: la vârsta lui și la câte a văzut și a scris (a scris și tipărit practic singur, vreme de peste cincizeci de ani, ziarul lunar *Courrier du Continent*), nu Amaudruz are nevoie de omagiul nostru. Ca să nu murim vite, noi avem nevoie să cunoaștem semnificația momentului Amaudruz. Căci vite erau cei care nu cunoșteau, acum treizeci de ani, semnificația momentului Soljenițîn. Tocmai de aceea, cu riscul de mă repeta de o manieră nepermisă pe planul formei, îmi voi permite să repet încă și încă odată că Gulagul sovietic, invenția iudeo-leninistă și cekisto-dzerjinskiană cunoaște o nouă glorie în Occident, inclusiv și poate mai ales în Elveția, țară în care mai mulți opozanți (nu dizidenți) ai minciunii holocaustice sunt închiși în momentul de față în penitenciare unde se practică psihiatria represivă. Cine știe asta, cine știe că Gulagul și-a făcut bulletin de Occident, cum ar spune Bulă, este un om care-și trăiește epoca lui, care eventual poate să afle încă multe

altele pe aceeași linie. Nu toată lumea trebuie să știe lucrurile astea. Nu le cere nimeni cismarului de la colțul străzii sau zarzavagiului din piață. Poetul însă, scriitorul care nu știe astfel de lucruri este un suflet mort, o coardă sfărâmată, poate chiar un avorton, oricare i-ar fi eventualul talent sau chiar geniu pe care vreun microbist mai exuberant i l-ar putea găsi. Ce talent, ce geniu poate să aibă prozatorul sau versificatorul care nu știe pe ce lume trăiește ?

Acum, după ce minciuna comunistă a trecut la bouvagonul din coada trenului istoriei, publicul românesc află cu uimire că mai există o minciună, una poate și mai gogonată, minciuna holocaustului. Nu noi vom întocmi clasamente. Cărei minciuni să i se atribue locul întâi, cărei minciuni să i se decerneze medalia supremă... Pentru cercetătorii mai versați, cele două minciuni istorice, din tolba otrăvită a câștigătorilor ultimului Război mondial, comunică între ele precum Atlanticul cu Pacificul, precum vasele comunicante. Fără să pronunțe vorba *holocaust*, care nu ieșise încă din dicționare la vremea respectivă, Soljenițin sau Goma scriseseră mai multe cărți pe marginea aceleiași probleme a *holocaustului*... Unul pe care în România, în țările fostului lagăr comunist și chiar în Occident nimeni nu-l contestă. Problema care se pune este de natură *tehnică*, spun unii. Rămâne de văzut dacă numărul victimelor comunismului oscilează în jurul cifrei de o sută de milioane sau undeva către trei sute de milioane. De altfel, câtă vreme un miliard și jumătate de Chinezi trăiesc încă sub zodie comunistă, orice bilanț definitiv este prematur. Problema este cu totul alta. Holocaustul comunist, holocaustul pus la cale și organizat milimetric, vreme de zeci de ani și cu sute de milioane de victime (reale) tocmai de cei care țin în borjocii pentru acreditarea inexistentelor (se pare) *camere de gaze* naziste, holocaustul acesta nu are nevoie de vreo lege

specială pentru a fi acceptat dacă nu în mod absolut unanim în orice caz pe aproape. Aiudul, Piteștiul, Siberia toată, râul, ramul, cine nu știe holocaustul comunist, cine-l contestă? Nimeni nu-l contestă. Dimpotrivă. Subliniind la tot pasul și condamnând holocaustul comunist real, putem și trebuie să recunoaștem că Ceaușescu a murit în mod demn, că asasinii lui s-au comportat ca niște netrebniți, comportare care greu rezistă tentației de a o pune pe seama faptului că aceștia erau încă de atunci în slujba celor ce astăzi vor să ne bage holocaustul lor mincinos pe gât. Mai mult. Este cazul să analizăm de aproape rolul jucat de evreii de pretutindeni în cadrul holocaustului comunist. A devenit cu adevărat de notorietate publică și dispunem de absolut toate argumentele pentru ca să afirmăm rolul hotărâtor al evreimii în cadrul holocaustului comunist de pretutindeni. Nu înseamnă că suntem antisemiți și nici antisioniști dacă ne arătăm mirarea că, cu excepția lui Gorbaciov, toți șefii Uniunii Sovietice, de la Lenin la Andropov și Cernenko, fără vreo excepție, au fost evrei. Cei care și-au dedicat cândva versurile lor Tătucului, este bine să afle că pe acesta îl chema la naștere nu numai Iosif Visarionovici ci și David, Nijeradze, Djugașvili, adică fiul jidoavcei ! Unii dintre cei trecuți pe la Vorkuta au putut afla că numitul Nikita Hrușciov, prin anii 1921-1922 se numea de fapt Perlmutter... Ei și, vor zice unii, ce importanță are asta. Poate că are, răspundem noi. Deocamdată facem filmul complet, punem *miriapodul* cu toate cele o mie de lăbuțe sub lupă... Ceea ce este mai grav, pe linia rolului jîdovilor în holocaustul comunist, este faptul că pe lângă prezența lor copleșitoare în toate eșaloanele de frunte ale teroarei holocaustice comuniste, însăși doctrina lor talmudică le cere și-i obligă, pe cei ce vor să rămână buni Jîdani, să ucidă, să jefuiască, să batjocorească și să spurce tot ce este creștin, tot ce este, cum se spune la *Talmud*, goy. De unde știm astea. Vom

răspunde îndată, nu însă înainte de a face observația că omului simplu, care nu poate citi toate cele câte se publică, îi vom răspunde într-un fel, în vreme ce sociologului, politologului, scriitorului, ziaristului îi vom cere să se mai și documenteze, dacă tot s-a alfabrutizat. Acum răspundem : cei ce vor un rezumat scurt și concis pe această temă vor citi cu folos cartea *Istorie jidovească, Religie Jidovească — Povara celor trei milenii*, a scriitorului socialist israelian Israel Shahak, apărută în românește cu câțiva ani în urmă. Bine înțeles, cartea lui Israel Shahak poate fi citită în engleză, ediția originală, precum și alte câteva limbi. Cei ce vor să știe mai mult, trebuie să-și procure o bună ediție a Talmudului, eventual să intre în posesia scrierilor câtorva intelectuali israelieni contestatari, de exemplu fostul ziarist și scriitor sovietic Israel Shamir.

În urmă cu treizeci de ani, Paul Goma la români și Soljenițin la ruși erau foarte contestați printre confrății lor din uniunile scriitoricești respective. Care rus sau român întreg la minte are însă astăzi dubii ideologice cu privire la *Pavilionul canceroșilor*, *Primul cerc*, *Cutremurul oamenilor* sau *Calidor* ? Cărțile și ideile acestor dizidenți și opozanți ai comunismului au marcat epoca respectivă, nu uniunile și confreriile de trepăduși, profitori, paraziți și alte lepre de alfabrutizați și de artiști *ai poporului*. Uniunile de scriitori ale lui Ceaușescu și Stalin mișunau de simbriași proveniți din stirpea lui Napoleonului orwelian din *Republica Animalelor*, promovați și parveniți la spermatozoidia și ovulația metaforei, avortoni ai naturii aciuți prin ale culturii, o insultă pentru spiritul critic cel mai sumar și o jignire pentru cel mai elementar bun-simț !

Adevăr sau minciună holocaustică. Iată încă o direcție de gândire și de dezbatere posibilă. De ce însă minciună și nu eroare ? De când cu legile liberticide promulgate în atâtea țări, nu mai poate fi vorba de eroare. Este vorba de un complot bine

pus la punct împotriva adevărului, a demnității omului în general și a anumitor popoare în special. Pretinsul sau veritabilul holocaust din vremea ultimului Război mondial are nevoie nu de cârje teroristo-legislative precum legea-*Bombonel*, care institue *terorismul intelectual* în România post ceaușistă, ci de geniul literar și integritatea morală a altor Soljenițini, a altor Paul Goma.

Cultura nu se face la Ministerul Culturii, dle Răzvan Theodorescu ! Ministerele culturii, inclusiv sub răspopții pălănișeni trecuți și probabil viitori din secta pretins noiciană, nu-s alta decât a bugetului povară și a culturii ocară ! Cei ale căror venituri licite și ilicite se rotunjesc din coliva holocaustică nu au nimic a decide în materie de holocaust. Nici când sunt călare pe coliva ministerială, nici când se rotesc la friptura opoziției. Paraziții și escrocii planetari precum Elie Wiesel, ca și complicitii lui din guvernul lui Bombonel n-au credit nici cuvânt în materie de adevăr holocaustic, cu atât mai puțin monopol. Reale sau imagine, preținsele isprăvi holocaustice au avut loc sau nu în urmă cu abia șaiszeci de ani. Unde sunt supraviețuitorii de la Stalingrad și Cotul Donului ? Unde sunt tinerii legionari și ceilalți membrii ai Gărzii de Fier care au fost deținuți vreme de mai mulți ani la Buchenwald și în alte lagăre germane de concentrare. Ei să ne vorbească despre cele petrecute atunci în lagărele germane, nu academiile și uniunile de intelectopați, handicapați mintali, vânduți, scăpați și evadați din prerogativele bunului simț și prezervativele Sionului.

Propunem televiziunii de la București să organizeze pe următorii doi, trei, cinci sau chiar zece ani dezbateri săptămânale pe tema așa-zisului holocaust. Nu președintele țării, nici primul ministru sau ministrul culturii trebuie să deschidă dezbaterile. Eventual, ei o vor putea închide, când va sosi momentul. Mai ales dacă își vor fi dat între timp interesul

să cunoască și argumentele celor care susțin că mitul holocaustului este o punere în scenă, o minciună moșită în cadrul sinistrei parodii judiciare iudeo-staliniste de la Nuremberg.

Nici mareșalul Antonescu, nici ex-Regele Mihai, nici Ana Pauker, nici Petru Groza, Nici Gheorghiu Dej, nici măcar Ceaușescu nu a abordat această problemă. Oare de ce ? Nu cumva pentru simplul fapt că partitura în chestiune a sosit la București mai târziu ? Punerea în scenă cu Comunicatul Guvernului și interviul președintelui Iliescu acordat presei jidovești din Israel, pe tema pretinsului holocaust din România, nu a avut altă menire decât numirea ulterioară a lui Elie Wiesel pe funcția de comisar holocaustic la București. În slujba sionismului mondial, domnii Iliescu și Năstase l-au împușcat pe președintele Ceaușescu în decembrie 1989, într-un moment în care acesta ajunsese în sfârșit în situația să priceapă și să spună anumite adevăruri importante pentru neamul românesc. Prin numirea lui Elie Wiesel în fruntea comisiei născătoare de holocaust pe pământ românesc, președintele Iliescu și guvernul Năstase confirmă parodia judiciară și persistă în crima din ziua de Crăciun a lui 1989. Președintele Ceaușescu trebuia să moară fără să vorbească, tocmai pentru ca, peste câțiva ani, Elie Wiesel să decidă că am avut în România nu numai faliți, nu numai industrie caragielescă ci și holocaust wieselian. Neamul românesc trebuie să mulțumească cum se cuvine celor trei marionete prezidențialo-guvernamentale (Iliescu-Năstase-Theodorescu) care l-au pus pe Elie Wiesel în situația să decidă suveran cu privire la o problemă care privește întregul neam românesc, cu morții lui, cu cei în viață și cu cei ce vor veni după noi. Ne exprimăm speranța că cei trei trădători vor răspunde într-o zi în fața unui adevărat tribunal românesc. Pentru ce? Pentru faptul de a-i fi săltat lui Elie Wiesel mingea

la fileu, pentru a-l fi pus în șa, pentru a fi încredințat lupilor jidovești judecata oilor românești.

Ce ar fi putut face președintele Iliescu și premierul Năstase ? Ar fi putut invita țara întreagă la o dezbatere, ar fi putut organiza chiar un referendum pe această temă. Ei sunt însă nu președintele și nu premierul României ci funcționarii Sionului îngeambășiți la București. Printre Domnii fanarioți de odinioară, unii s-au afirmat ca buni români. Dacă dintre fanarioții Israelului, de la Pauker la Avram Bunaciu și de la Chișinevski la Răutu, Gulian, Florian, Z. Ornea și alți Neulanderi niciunul nu s-a putut împământenii cu adevărat, este pentru că nici unuia nu i-a trecut așa ceva prin cap. Ei au venit aici ca Bela Kun la Budapesta, ca Trotsky-Bronștein la St Petersburg, ca Robespierre la Paris și ca atâția alții prin atâtea și atâtea alte locuri. Domilor Petre Roman și Vladimir Tismăneanu, dacă vreți să vă luăm în serios ca români, poftim o minge la fileu: deschideți Domniile voastre dezbaterea holocaustică pe care cei trei fanarioți au escamotat-o. Nu vă cere nimeni să ne spuneți că n-a fost holocaust și gata ! Procurați-vă scrierile francezilor Robert Faurisson, Pierre Guillaume sau Roger Garaudy, ale americanului Robert Butz, ale nemților Wilhelm Stäglich sau Rudolf Ghermar, ale englezului David Irving, ale evreilor Israel Shamir, Israel Shahak, Roger Domergue de Menasce și ale altora. Dacă chiar nu știți cum să vă procurați scrierile relativ dificil de găsit ale acestora, adresați-vă proprietarului defunctei *Librării Românești Antitotalitare* de la Paris. Veți fi serviți desigur cu promptitudine. În plus veți beneficia de aceleași substanțiale reduceri ca și alți intelectuali, ziariști și politicieni mai buni sau mai răi dar români, căci Dl George Dănescu nu face discriminare nici de rasă, nici de clasă, nici de religie, nici de nație.

Dovezile *minciunii istorice a holocaustului* sunt numeroase și absolut convingătoare. Ele se află la îndemâna oricui dorește să se documenteze. Documentația istorică nu costă mai scump decât cea literară, filosofică, juridică, teologică sau de altă natură. Totuși istoricii de curte ai celor de la putere, în România ca oriunde în Europa, se feresc ca dracul de tămâie să angajeze vreo dezbateri pe această temă. Mai repede-i vom vedea pe adepții lui Scaraotchi clătindu-și gingiile cu aghiasmă decât pe scribii istoriei oficiale discutând cinstit și cumsecade acest subiect delicat.

Tinere student sau elev român, te-ai gândit vreodată că profesorii tăi de istorie continuă să te mintă ca și pe vremea lui Ceaușescu. Până când o să suporti tinere student sau elev să ți se murdărească inocența cu minciuni jidovești ? Ți se pare normal că s-au promulgat legi speciale care îngăduiesc libertatea de exprimare numai în ceea ce privește *holocaustul* ? Nici măcar botnița nu împiedică definitiv lătratul. Cine are interes ca, din întreaga istorie *holocaustul* și numai *holocaustul* să fie considerat tabu, mai presus de cercetarea critică istorică?

De parcă n-am ști că istoria nu se scrie cu sufletul, că sunt necesare decenii, sau chiar secole, pentru a ne detașa de patimi și a o putea transmite conform rigorii științifice? Exemple avem berechet! Chiar și Elveției i-au trebuit sute de ani să se deștepte la minte și să dărâme, în urmă cu câțiva ani, versiunea oficială a înființării Confederației. O versiune care vorbea despre exploatare, despre cetăți asediate și despre înlăturarea tiranilor. Astăzi știm că acea istorie oficială ne-a fost îndesată pe gât cu forceposul, în scopul creerii unui mit național prin *îndoctrinare în interes public*.

Tot așa, datorită unor studii minuțioase, anumite fațete ale istoriei ultimului Război mondial sunt privite azi în altă lumină. Într-o zi va deveni posibilă rejudicarea și probabil

reabilitarea nu numai a Mareșalului Antonescu dar și a martirilor și eroilor poporului german . Cercetarea istorică presupune o permanentă actualizare și punere la punct, o *revizuire* a erorilor istorice. După publicarea jurnalului lui Goebbels, nimeni întreg la minte nu se mai poate îndoi că Van der Lubbe a fost cel ce a dat foc *Reichstag*-ului. Așa cum am mai spus, de când cu recunoașterea de către Uniunea Sovietică a propriei responsabilități în holocaustul polonez de la Katyn, banda celor patru mincinoși interaliați s-a spart.

Este normal ca *holocaustul* să rămână singurul subiect al istoriei care nu poate fi dezbătut public ? Unde am fi ajuns oare dacă, în cazurile sus amintite ca și în altele, cercetarea istorică și dezbaterile publice ar fi fost interzise sub amenințarea cu închisoarea, confiscarea averii și alte persecuții? Ce credeți că fac astăzi “ *istoricii* ” care în urmă cu douăzeci sau treizeci de ani vă vorbeau despre cei patruzeci și cinci de ani de activitate revoluționară ai Genialului. Știți ce fac ? Continuă să mintă. Astăzi nu-i mai plătește Ceaușescu ci Europa, America, jidănimea... Dați cu ei de pământ ! Chiloții jos și douăzeci și cinci la fund, în fiecare dumunică, după liturghie. Nu-i lăsați să-și mănânce pensiile pe acești paraziți, pe aceste lipitori. Ce istorie este aceea care se scrie cu ură, cu părtinire, în plin război sau imediat după ? Unde ar ajunge România dacă istoricii de mâine ar lua de bune cele scrise în urmă cu douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani de d-nii Giurescu-fiul, Daicoviciu, Pippidis și alții...Ce fel de istorici sunt cei care-și pasează mingia unul altuia, care se complac în a se copia și a se cita reciproc? Ce putem spune despre istoricii care privează publicul de cunoștințe esențiale, din motive de pedagogie jidovească. Altfel spus, pentru ca versiunile de care anumiți pezevenghi, dușmani ai adevărului, poate chiar ai omenirii, se agață cu dinții. Că versiunile acestea nu corespund realității,

asta este o altă problemă. Ele pun însă bazele mincinoase ale unui anumit edificiu ideologic, ale unei anumite mitologii. Toate neamurile pământului trebuie să-și curvească istoria pentru a impune lumii mitologia jidovească holocaustică?

Autorul prezentei lucrări nu trăiește din istorie, deci nu este un istoric profesionist. S-ar putea să fie un istoric adevărat. Asta o veți decide dumneavoastră cititorilor. Autorul paginilor de față a repertoriat sursele disponibile, în special declarațiile martorilor oculari, care l-au condus la concluzii incontestabile.

Absurdele declarații ale unor martori contrazic și legile naturii și pe cele ale logicii omenești. Pentru a putea crede în poveștile martorilor oculari, ar trebui să pornim de la premisa că *holocaustul* este o minune. O minune nu mai mare dar nici mai mică decât Marea Roșie care ar secăt în fața lui Moise, ăla de plutea pe Nil, printre crocodili, când era mic. Dacă-i minune, dacă-i miracol, se va găsi cineva să creadă și în asta. Te pui cu grădina lui Dumnezeu. Să se pronunțe Biserica, Sfântul Sinod. Ce așteaptă popărlăii ăștia de o fac acum pe mironosițele ? Cristos este adevăr , bă bandiților în sutană ! Chiar pe toți v-a cumpărat Iscarioteanul ? Lumea-i pusă în fața unei noi minuni și voi frecați născătoarele de dumnezei. Până când cu *și acum, și pururea și în vecii vecilor, amin !* Studiați minunea în seminariile și facultățile voastre de troglodiți, pe care le-ați înmulțit ca ciupercile după ploaie. Intoarceți minunea pe toate părțile. Omologați-o. Sau respingeți-o. Faceți cum vă taie capul dacă chiar ați rupto-n fericire cu Sfântul Duh și nu mai puteți conta pe el tocmai acum, după ce l-ați administrat vreme de două milenii. De când Iscarioteanul Elie Wiesel s-a pupat pe gură cu Iliescu, neamul românesc este pe nedrept acuzat de o crimă teribilă. Lăsați baltă icoanele, luați holocaustul în mână, românii nu mai au timp să vă aștepte pe voi, de vă gargarisiți cu veșnicia de o veșnicie. Holocaustul

sfidează legile fizicii, ale chimiei, ale tehnicii. Face-ți din el fecioară, faceți arhanghel, faceți bici și să și pocnească, numai puneți-l în dogmă, băgați-l în *Tatăl nostru*, să-l cânte *Radio România* la cinci dimineața.

Nu puteți rămâne indiferenți dlor teologi, preoți, călugări, măicuțe și așa mai departe. Aici nu-i vorba de Petrache Lupu și de Moșul de la Maglavid. Numai la atât vă duce mintea voastră creată de paraziți pe trupul lui Cristos ? V-a crescut slăbina pe creieri că nu mai aveți o circumvoluțiune disponibilă și pentru Adevăr? Adevărul neamului vostru este și adevărul lui Cristos. Nu vă puteți eschiva fără să vă demascați că sunteți în slujba celor ce l-au răstignit pe Cristos. Gândiți-vă bine, netrebnici în sutană. S-a săturat și Dumnezeu și Dracu și Lumea de duplicitatea voastră. Neamul ăsta de-l prostiți, îl îmbrobodiți și-l mulgeți de două mii de ani ar putea să deschidă ochii într-o zi și să vă va belească pe altarele ce ați deturnat și pus în slujba Necuratului. Alegeți : ori cu arginții, cu holocaustul și cu ștreangul lui Iuda, ori cu crucea și învierea lui Cristos și a neamului românesc.

Samizdatus Helveticus

Unicul tabu

Într-o societate pluralistă, istoriografia nu este aservită politicii, libera cercetare fiind garantată, ca și libertatea de opinie. Ar fi normal deci ca ideile și viziunea noastră despre vremurile apuse să fie într-o perpetuă transformare. Noi descoperiri istorice ne constrâng permanent să ne revizuim opiniile. Pe de altă parte, este întru totul lícit a condamna erorile istorice recurgând la metodele științelor exacte.

Nu cu mult timp în urmă, în Elveția era foarte la modă o teorie istorică conform căreia *distrugerea castelelor*, adică asediarea citadelor habsburgice, ar fi fost o consecință a *Jurământului de la Grütli*, din 1291. Descoperirile arheologice au năruit această teorie, care nu era istorică deloc : o parte dintre aceste castele fuseseră abandonate cu mult înainte de 1291, altele abia ulterior. *Distrugerea castelelor* este mai curând un mit. Nici unuia dintre istoricii care au condus cercetările ce au năruit mitologia distrugerii castelelor nu i s-a intentat acțiune în justiție pentru *ultraj împotriva strămoșilor, a memoriei*.

Contestarea de către unii istorici a autenticității giulgiului sfânt al lui Cristos a suscitât o puternică emoție și iritare în comunitatea catolică. Cu toate acestea, și în acest caz, cercetarea și dezbateră liberă își urmează cursul lor normal.

În societatea democratică occidentală, o singură perioadă din istoria omenirii nu poate face obiectul liberei cercetări istorice. Oricine contestă viziunea oficială asupra acestei perioade, riscă sancțiuni penale, plus marginalizarea din punct de vedere social și profesional... În tot ce privește cel de al doilea Război mondial, dogma de stat se substituie gândirii critice și liberei cercetări. Cât privește ultimul Război mondial,

utilizare liberă a metodelor științifice consacrate încă de la Tucidide și Herodot este un păcat de moarte.

Revizioniștii

Victimele represiunii și excluderii sociale sus pomenite sunt cercetătorii și istoricii *revizioniști*. În ce privește al II-lea Război mondial, *revizioniștii* sunt acei istorici care au curajul să conteste opinia curentă, conform căreia Germania și Japonia poartă responsabilitatea acestui război. Într-un cadru mai restrâns și special, termenul de revizionist este aplicat celor care contestă *holocaustul*¹, adică existența camerelor de gazare în lagărele de concentrare naziste și exterminarea sistematică a evreilor de către cancelarul Adolf Hitler.

Părintele sau întemeietorul revizionismului istoric a fost francezul Paul Rassinier, socialist, rezistent activ contra germanilor, deținut în lagărele de concentrare Buchenwald și Dora-Mittelbau. După eliberare, Rassinier a scris *Le Mensonge d'Ulise*, carte în care aruncă o privire critică asupra mărturiilor foștilor deținuți ai acestor lagăre. Titlul îl evocă pe cunos-

¹ . Termenul de *holocaust* derivă dintr-un cuvânt grecesc semnificând *ars în întregime*. În vocabularul religios evreiesc, acest termen evocă sacrificiul în cadrul căruia jertfa este arsă până la stadiul de cenuă. Cât privește limbajul curent, termenul s-a impus în urma difuzării filmului american fluviu cu același nume. În continuare, vom înțelege prin *camere de gazare* încăperile sau spațiile cu gaze ucigătoare, identice sau bazate pe același principiu cu camerele de gazare omicide din penitenciarele americane. Nu ne vom referi la camerele de dezinfecție a îmbrăcămintei, a armelor și a altor unelte și scule, a căror existență nu o contestă nimeni, și care există în toate armatele din lume, inclusiv în armata română. Prezenta lucrare nu-și propune să abordeze chestiunea responsabilităților pentru ultimul Război mondial. În consecință, expresia sau termenul de *revizionism* îmbracă de fiecare dată sensul strict de *revizionism al holocaustului*. (NA).

cutul *Ulise*, personajul lui Homer, care, la cele o sută de cazne efectiv îndurate, a mai adăugat încă o mie. Minciuna lui Ulise face aluzie la eterna tendință umană către fabulație.

În cadrul cărții sale *Le Mensonge d'Ulysse*, Paul Rassinier nu respinge total ideea existenței camerelor de gazare. Ca orice om de bună credință, și-a zis că nu iese fum fără foc! Ulterior, pe parcursul vastelor sale cercetări istorice, a înțeles că masacrele prin gazare sunt o ficțiune. Dacă totuși ele ar fi putut avea loc, acestea s-ar fi produs în cazuri izolate, la inițiativa unor dementi.

Rassinier a murit în 1967. Unsprezece ani mai târziu, francezul Robert Faurisson, profesor universitar specialist în critică de text, este primul dintre revizionisti care demonstrează imposibilitatea camerelor de gazare omicide, o imposibilitate din punctul de vedere al fizicii și al chimiei. Așa a început afacerea Faurisson. Robert Faurisson, profesorul de greacă și latină de la Universitatea Lyon II, specialistul mondial în critică comparată de texte, a devenit, pentru jidănimea de pretutindeni, mult înainte de Ben Laden, inamicul mondial numărul unu.

Revizionistii reprezintă astăzi o minoritate și o elită în același timp. Rândurile lor sporesc pe zi ce trece. În anul 1988, renumitul istoric britanic David Irving, cel mai renumit cercetător în ce privește Germania hitleristă și cancelarul Adolf Hitler, s-a declarat revizionist în mod oficial. În același an lua ființă la Paris, sub direcția filosofului, dizidentului și cercetătorului român, profesor George Dănescu, prima librărie revizionistă, cunoscută ulterior sub numele de *Librăria Românească Antitotalitară*.

În ciuda persecuțiilor de tot felul și a terorii antirevizioniste, revizionismul istoric organizat este astăzi prezent în toate țările lumii. Bineînțeles, cei mai mulți activează în ilegalitate și

clandestinitate totală. Lucrul este pe deplin explicabil : revizioniştii sunt singurii intelectuali, cercetători, istorici şi oameni de cultură ameninţaţi cu închisoarea pentru delict de opinie, pentru ideile lor. Noi înşine sfătuim astăzi pe intelectualii care vor să traverseze Rubiconul revizionismului să o facă la modul cel mai prudent. Inutil să se afişeze oriunde, cu oricine, oricând. Tradiţia glorioasă a cărţilor şi lucrărilor publicate în fosta Uniune Sovietică, încă din anul 1917, în autoediţie *Samizdat*, nu trebuie abandonată nici uitată.

Revizionismul istoric nu este un partid politic, nici club de oameni rafinaţi şi cu idei avantgardiste. Revizionismul nu este nici lojă masonică, nici sectă religioasă, nici asociaţie sau fundaţie culturală. Revizionismul este o metodă. O metodă de cercetare valabilă în toate domeniile, de când lumea şi pământul. Oricine îşi dă seama cu uşurinţă ce poate să însemne revizionismul ca metodă de cercetare ştiinţifică. În expresia sa cea mai simplă, revizionismul istoric se reduce la ideea că nu există adevăruri bătute în cuie, valabile odată pentru totdeauna. Odată pentru totdeauna nu-s valabile decât dogmele diverselor religii. Chiar şi în cazul dogmelor însă, calificativul de totdeauna nu înseamnă veşnicie, nici eternitate. Unul din marii filosofi ai tuturor timpurilor, care a trăit în secolul trecut, îşi începe opera lui de revizionism filosofic cu volumul *Eonul dogmatic*, care continuă să rămână singura referinţă filosofică serioasă în materie de critică a dogmelor religioase. Revizionismul ca metodă este prezent pe fiecare pagină şi în oricare din momentele istoriei, căci omul este revizionist prin chiar natura lui. Numai cel care este perfect, atotcunoscător, atotştiutor şi atotputernic, numai acela nu este revizionist. O astfel de fiinţă nu este însă decât Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi revizionist întrucât el este în afara timpului şi a spaţiului. Revizionismul presupune timp, presupune spaţiu,

presupune condiția umană. Dacă Dumnezeu nu este revizionist, credincioșii de orice confesiune și religie sunt printre cei mai consecvenți revizionişti. Sfântul Pavel, evreul din Tars, este primul revizionist creștin. Bine înțeles, Sf Pavel nu a rămas singurul evreu revizionist. În chiar această lucrare, cu diverse ocazii, sunt citați o serie remarcabilă de gânditori evrei revizionişti. Creștinismul a fost în permanență zguduit de o criză revizionistă : arianismul primilor secole, marea separație dintre catolici și ortodocși, Luther , Calvin și ceilalți reformatori, sectele neo-protestante de astăzi, mișcarea ecumenică din ultimele decenii reprezintă tot atâtea momente de revizionism creștin, religis dar nu mai puțin istoric !Comunismul la fel. De la Marx încoace nu a fost comunist să nu fie revizionist. Aplicând comunismul la Rusia și vorbind despre posibilitatea victoriei comunismului într-o singură țară, Lenin îl revizuieste pe Marx. Lansând cunoscuta nouă teorie economică (NEP), Lenin se revizuieste pe el însuși. Făurind teoria înțetirii și ascuțirii luptei de clasă pe măsura înaintării în construcția socialismului, Stalin îl revizuieste pe Lenin. Adoptând faimoasa *Declarație din Aprilie 1964*, Gheorghiu-Dej revizuieste tot comunismul leninismo-stalinist. Prin toată vorbăria sa în jurul societății socialiste multilateral dezvoltate, Ceaușescu se afirmă și el ca revizionist. În sfârșit, pentru a pune capăt interminabilei liste, ce a reprezentat glaznostul și perestroika dacă nu tot o afacere revizionistă.

Oriunde își aruncă cineva ochii în istorie, nu vede decât revizionism. Când Aristotel spune că amic îi este Platon, dar mai amic îi este Adevărul, nu face alta decât să dea expresie literară logicei revizioniste, pe care tot el avea să o sintetizeze și să o expună magistral în faimosul său *Organon*. Fără să fie pe deplin conștienți, scepticii de la sfârșitul antichității revizuiesc mai toată filosofia de până la ei, pregătind atât

extraordinara epocă de filosofie și religie a *Gnozei* cât și logica inductivă, care-l va aștepta pe rozicrucianul Fr. Bacon ce va da lumii monumentul revizionist al *Noului Organon*.

Puțini vor îndrăzni să conteste că revizionismul nu ar fi la el acasă în materie de filosofie sau de religie. Revizionismul există și-n materie de fotbal, în orice sport. Sistemul brazilian 1-4-2-4, de la Campionatele Mondiale din Stockholm, pune capăt mai vechiului 1-3-2-5, în cadrul căruia se vorbea de *fundași*, *mijlocași*, *interi stânga* sau *dreapta*, *centri atacanți*, noțiuni care între timp au fost depășite fără ca microbiștii de urlă pe stadioane să-și fi dat probabil seama că trăiesc în plin revizionism. Ei au scuzele lor, căci cel puțin două reprize a câte patruzeci și cinci de minute pe săptămână își pierd mințile. Mai puține scuze au cei care au transformat sportul într-o într-o mafie de pseudo-gladiatori, într-o industrie și într-un instrument de manipulare a prostimii...

Toți suntem revizionști. Dacă nu o știm este pentru că nu ne-am gândit încă la asta, pentru că nu ne-am pus încă problema în acești termeni. Să nu ne fie frică, să nu ne fie rușine să ne afirmăm ca revizionști. Doar cei bolnavi, și încă serios, nu sunt revizionști. Doar cei care și-au pierdut mințile nu sunt revizionști. Omul este revizionist, înainte poate de a fi biped. Ne putem pierde ambele picioarele, câtă vreme însă nu ne-am pierdut mințile suntem și rămânem revizionști.

Pe cei care citind aceste rânduri vor simți să o strige într-un fel sau altul, îi sfătuim totuși să stea cumiți și să se documenteze bine mai întâi. *Bombonel* atras o lege în virtutea căreia orice român normal riscă închisoare. Nu este el chiar așa rău acest *Bombonel*, da mai ști de ce-s în stare cei din spatele lui, cei ce trag sforile de mișcă *bombonelu* ? De altfel, politica reprezintă singurul domeniu de rușine al revizionismului istoric. Printre oamenii politici se găsesc toți pirații, toți

bandiții, toți excrocii, toate nulițăile și hahalerele, care n-au găsit altă cale de a-și câștiga viața decât minciuna și crima. În acest fel și din această perspectivă trebuie considerată ordonanța-lege anti-adevăr, anti-Cristos, anti-umană. De vreme ce suntem revizionişti și contestatari prin chiar natura noastră, orice lege omenească în contra naturii omenești nu poate fi decât scelerată, criminală.

Sugerem acelor oameni politici care înțeleg cum se pune problema revizionismului istoric să înscrie dreptul total de revizionism în chiar Constituția României. Au datoria asta față de ei înșiși, față de copii și de descendenții lor care, într-o zi, vor ajunge să fie tăiați împrejur la creier. Căci numai o foarte sofisticată și diabolică lobotomizare cerebrală ar putea da planetei pământ pitecantropul, ordinantropul sau nulantropul capabil să înghită pe nemestecate pastila holocaustică. Nu cumva exact asta se încearcă prin globalizare ?

Este posibil să punem la îndoială *holocaustul?*

Aproape toată lumea crede în asasinarea a milioane de evrei sub Hitler și în existența camerelor de gazare naziste. Subiectul *holocaustului* este tratat în mii de cărți și sute de mii de articole de presă, în nenumărate filme. Mai mult: unii dintre cei acuzați, în cadrul proceselor din galaxia Nuremberg, au admis existența camerelor de gazare cu ocazia parodiilor judiciare ce le-au fost intentate! Cine va reuși să desfacă acest nod gordian?

Permiteți-mi totuși să încerc: în mod absolut identic se poate dovedi, dacă asta dorim, că există vrăjitoare. Sute de ani, Europa a crezut în vrăjitoare. Cărți voluminoase și mari de

erudiți au pus la stâlpul infamiei practicile vrăjitoarești. Numeroase vrăjitoare au recunoscut în fața judecătorilor că ar fi zburat călări pe măhuri în noaptea *Walpurgiei* și că s-ar fi împreunat cu diavolul pe Blocksberg. În consecință, există vrăjitoare, pentru că de n-ar fi nici nu s-ar povesti!

Cele câteva secole care au trecut de atunci l-au făcut oare pe om mai inteligent? Nu s-ar putea găsi și astăzi câte unul care să creadă în existența vrăjitoarelor, dacă ar fi auzit încă din fragedă copilărie despre poveștile înspăimântătoare puse în cârca acestora și dacă ziarele ar aminti zilnic conduita lor desfrânată?

Istoricii oficiali față cu revizionismul

Pentru cititorul care nu a găsit încă timpul și interesul necesar studiului vieții jidanilor în lagărele de concentrare germane, ar fi interesantă o dezbatere între revizionisti și *exterminașioniști*, cum sunt numiți de către revizionisti susținătorii teoriei exterminării. Dacă un asemenea lucru nu este posibil, aceasta se datorează faptului că exterminașioniștii se tem de o astfel de dezbatere ca dracul de tămâie. În timp ce revizionistii dezbate pe larg cărțile și argumentele adversarilor lor, aceștia, adică istoricii oficiali, se complac și se compromit cu fraze stereotipe și anateme.

Iată niște mostre de argumente exterminaționiste:

Holocaustul este un fapt indiscutabil. **Răspuns:** Tot indiscutabil a fost, timp de milenii, faptul că soarele ar fi cel care se învâрте în jurul pământului.

Cel ce contestă camerele de gaze insultă victimele dictaturii hitleriste. **Răspuns:** Cinstim oare într-adevăr memoria victimelor de la Dachau dacă umflăm numărul lor de

la 32 000 la 238 000, așa cum s-a întâmplat în primii ani după război?

Revizionistii sunt antisemiși și naziști. Răspuns : Este oare Rassinier, socialistul deportat la Buchenwald un nazist? Dar Mihail Gorbaciov și ultimul prezidiu sovietic suprem, care a revizuit și ei procesul de la Nuremberg, sunt tot naziști? De bună seamă, există câțiva revizionisti care sunt de formație național-socialistă. Doi și cu doi face patru chiar dacă o spune un național-socialist.

Revizionistii amintesc pe cei ce pretind că pământul este plat. Cu ei nu e posibilă o adevărată discuție. Răspuns : Desigur, există oameni care cred că pământul ar fi plat. Dar, ciudat, nimeni nu-i atacă, nimănui nu i-a venit ideea să-i târască prin tribunale. Nimeni nu-i ia în serios, fiind considerați niște nebuni inofensivi. Dimpotrivă, revizionistii nu sunt considerați niște bieți inofensivi. Sunt luați prea în serios. Altfel de ce s-ar promulga legi speciale împotriva lor*?

Represiunea înlocuiește dialogul

Anul 1990 a consemnat adoptarea în Franța a *legii Fabius-Gayssot* care prevede pentru cei ce se încumetă să conteste exterminarea jidanilor, pedepse de un an închisoare corecțională și amenzi de până la 300 000 franci, adică aproximativ 50.000 \$. O lege similară promulgată în Austria,

* Dacă istoricilor exterminacioniști nu le-ar fi frică de adevăr, oare s-ar mai arunca cu bombe incendiare contra librăriilor care difuzează operele istoricilor revizionisti? În această ordine de idei, putem consulta postfașa cărții lui R. Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene* (FRONDE, 1998), unde sunt descrise o serie de atentate evreiești contra *Librăriei Românești Antitotalitare* și a personalului acestei librării. (Nota tr.)

în 1992, prevede închisoare până la zece ani pentru același *delict*. În alte țări, guvernele respective folosesc termeni voalați și generali, cum ar fi *incitarea la ură rasială* sau *atingere adusă memoriei morților*. Astfel de legi scelerate au fost adoptate în toată Europa, cu excepția Ungariei.

Cărțile și periodicele revizioniste sunt interzise în multe state occidentale. Politologul german Udo Walendy, editor al revistei *Historische Tatsachen* se luptă în permanență cu o cenzură fără bază constituțională în Germania. Judecătorului Wilhelm Stäglich, autor al cărții *Le Mythe d'Auschwitz*, i-a fost redusă pensia și i s-a retras titlul de doctor; recurgându-se în acest scop la o lege din 1939 semnată de însuși Hitler, privind depozedarea de grade universitare. Robert Faurisson, care alături de americanul Arthur Butz este șeful școlii revizioniste, suportă persecuții penibile încă din 1979: și-a pierdut postul de profesor de literatură franceză și de critică de text de la Universitatea Lyon II, aceasta pretinzând că nu-i poate asigura securitatea. Presa l-a târât prin mocirlă și apoi a refuzat să-i publice replicile; tribunalele i-au aplicat amenzi talmudo-astronomice care l-au ruinat. Familia sa trăiește într-o permanentă teroare. În 1989, exterminașioniștii au dovedit că dispun de argumente într-adevăr stalinisto-ceaușiste: trei călăi profesioniști, membri ai grupului *Fiii memoriei jidovești*, l-au agresat în timp ce-și plimba cățelul, abandonându-l pe jumătate mort. A supraviețuit celor peste treizeci de fracturi, spre deosebire de alt revizionist francez François Duprat, profesor de istorie, asasinat într-un atentat cu bombă la volanul automobilului său, în anul 1978*.

* Între timp, Jürgen Graf el însuși a fost condamnat la doi și respectiv patru ani de închisoare, în Germania și în Elveția, chiar pentru prezenta carte. În momentul de față, Jürgen Graf trăiește clandestin în propria lui țară, ca și Soljenișin pe vremea lui Stalin sau luptătorii noștri din munși, pe

Represiunea și teroarea fizică înlocuiesc dialogul. Orice discuție liberă este interzisă de prin lege. Toate acestea nu fac decât să sporească neîncrederea.

De ce existența camerelor de gazare este susținută de instituții ale *lumii libere* cu o frenezie demnă de o cauză mai bună? Fac ele, camerele de gazare parte din moștenirea culturală a umanității alături de Piramide sau de *Catedrala Sfântu Petru* din Roma? Planeta noastră ar fi mai săracă sau mai urâtă dacă am recunoaște că nu au existat la Auschwitz camere de gazare în care un milion de bărbați, femei și copii, jidani fără apărare, ar fi fost gazați cu acid cianhidric, ca păduchii?

Care adevăr istoric a mai fost impus prin lege, represiune polițienească și baionete?

De ce refuză exterminaționiștii dialogul întru adevăr?

E limpede de ce o dezbatere în această problemă nu poate avea loc. În 1979, germanul Wolfgang Scheffler, care se erijează în specialist al *holocaustului*, a consimțit să discute cu Robert Faurisson la televiziunea din Ticino. Dialogul a luat o turnură catastrofală pentru exterminaționiști. De atunci, nici un exterminaționist nu mai vrea să-și asume un asemenea risc. Teza încă unanim recunoscută, conform căreia germanii ar fi gazat milioane de jidani, se năruie la o examinare mai atentă.

vremea Anei Pauker. Pentru Ministerul Învățământului sau vreo eventuală
Universitate liberă din România, amintim că Jürgen Graf este profesor de
filologie și că vorbește cam douăzeci de limbi, inclusiv limba română.
(Nota tr.)

De ce dăinuie legenda mincinoasă și de ce sunt atât de puțin cunoscuți revizionistii și argumentele lor?

Iată motivul: răspândirea descoperirilor revizioniste este împiedicată de cea mai rafinată cenzură care a existat vreodată, o cenzură de care foarte puțini dintre noi au cunoștință. Cui folosește această cenzură? Pentru cine este necesar ca ea să existe? Cum este manipulată? De ce mai există, într-o societate pretins eliberată de tabuuri, marele tabu–*holocaust*, în numele căruia se poate contesta orice? Putem contesta pe Tatăl Nostru, pe Iisus Hristos sau Sfântul Duh, putem contesta paralelismul căilor ferate și umiditatea apei potabile, dar nu putem contesta camerele de gazare de la Auschwitz sau Treblinka!

Aceste întrebări și nedumeriri își vor primi răspunsul pe parcursul cărții de față.

Contestă oare revizionistii persecutarea jidanelor sub Hitler?

Nici vorbă! Încă din 1933, jidanii au început să fie oprimați și privați de drepturi în mod progresiv. Mulți au fost constrânși să ia calea exilului. Cei care în 1941 și mai târziu se aflau sub dominație germană, au fost în mare parte internați în lagăre de muncă, cazași în ghetouri, deportați în Polonia sau Rusia și, simultan, deposezați de toate bunurile. În timpul campaniei din Rusia, trupele germane, în special *detașamentele de asalt* au ucis un mare număr de evrei. Este imposibil de cifrat numărul exact. El se estimează la zeci de mii de persoane.

Aceste persecuții sunt dovedite. În schimb, următoarele afirmații sunt contrare realității:

1. Că ar fi existat un plan de exterminare fizică a evreilor.
2. Că ar fi existat în anumite lagăre de concentrare camere de gazare destinate uciderii de ființe umane.

3. Că cinci până la șase milioane de jidani ar fi pierit sub dominația lui Hitler.

În ziua de azi este imposibil de determinat câți evrei au murit în lupte sau din cauza persecuțiilor, din moment ce cercetarea nu este liberă și nici un istoric independent nu are acces la arhivele germane, ruse, poloneze sau israeliene. Prin urmare, ne vom mulțumi cu estimări. Rassinier considera că numărul victimelor jidănești ale măsurilor de război și ale persecuțiilor din sfera de influență a lui Hitler ar fi cam de un milion. Alți revizioniști, cum ar fi Walter Sanning, al cărui original studiu demografic *The Dissolution of Eastern European Jewry (Institute for historical Review, 1983)* se referă doar la surse aliate și jidănești, avansează cifre diferite, toate sub un milion.

Sute de mii de jidani, poate chiar un milion, au murit în ghetouri și în lagăre, din cauza epidemiilor și a epuizării fizice, au căzut victime actelor și crimelor de război. Este cazul distrugerii ghetoului din Varșovia, al masacrele săvârșite de trupele de asalt, al unor pogromuri. Toate acestea la un loc dau o imagine suficient de dezolantă. Nu există motive pentru a multiplica numărul victimelor de șase, chiar de douăsprezece ori, nici de a inventa camere de gazare. Nu mai vorbim de faptul că nimeni nu se întreabă câți germani au murit pe timpul războiului, sau câți au fost exterminați după 9 Mai 1945*.

* La insistențele editorului român, Profesorul Jürgen Graf a completat și îmbunătățit lucrarea de față cu mai multe elemente noi în comparație cu edițiile în limba germană, franceză, engleză sau italiană. Unul din aceste elemente îl constituie aluzia de mai sus, cu privire la germanii (soldați și ofițeri, femei și copii, bștrâni etc.) exterminați în lagărele americane, englezești sau franșuzești. După semnarea Armistișului și intrarea lui în vigoare, la 9 Mai 1945. Fără să socotim pe civilii și militarii germani exterminați de sovietici și de uneltele lor din Șșrile Europei de Est, câteva milioane de germani au fost exterminate de aliașii occidentali. Potrivit

Cu sau fără camere de gazare, care-i diferența?

Printre obiecțiile frecvent opuse revizionistilor, se aude adesea cum că numărul jidanilor care și-au pierdut viața sub Hitler nu are importanță: chiar și numai un singur jidan mort, tot ar fi fost prea mult. Existența sau non-existența camerelor de gazare ar fi și ea secundară, odată socotelile făcute: ce importanță mai are acum dacă victimele au fost gazate ori au murit de foame sau de tifos?!

Ei bine, are importanță! Numărul victimelor este important! Pentru că diferența dintre șase milioane de morți și cinci sute de mii reprezintă pentru cinci milioane și jumătate de oameni exact diferența dintre viață și moarte. Pe deasupra acest argument al cenzorilor revizionismului se întoarce de la sine împotriva lor: de ce să stai agățat ca scaiul de cele șase milioane dacă numărul este total lipsit de interes?

istoricului canadian James Bacque, numai americanii, englezii și francezii au exterminat peste 800.000 de soldași și ofițeri germani prizonieri, între 1945 și 1947. Potrivit aceluiași istoric, patru până la cinci milioane de civili germani au fost exterminați, de către aliașii occidentali, în aceeași perioadă cuprinsă între 1945 și 1947. În așteptare traducerii în limba română a lucrărilor doveditoare ale acestor aserțiuni, cititorul român se va întreba probabil care a fost rolul evreilor în exterminarea germanilor? Judecând După țșcerea istoricilor *culturnici* oficiali mai vechi sau mai noi, acest rol trebuie să fi fost nul, cșci nimeni nu vorbește despre asta! Cine să-și amintească de Hannah Pauker-Rabbinsohn, de Nikolsky, Vasile Luka, Stalin-Djugașvili, Lavrenti Beria, Solomon Perlmutter-Hrușciiov și atâtșia alșii? În orice caz, nu istoricii oficiali, ei care mint pe bani și când vorbesc sau scriu, și când trec sub țșcere anumite lucruri. (Nota tr.)

De asemenea, este imposibil să aderi la teoria conform căreia camerele de gazare ar avea o importanță secundară. Fără discuție, a fost un act condamnabil din partea germanilor să trimită mase întregi de oameni în lagăre, unde să muncească precum sclavii*. Dar un motiv a existat: aveau nevoie cu orice preț de mână de lucru pentru producția de război, pentru victorie. Deportările masive ale jidanilor, inumane ca și consecințele lor, se explică și din considerațiuni de ordin militar. În mișcările de rezistență din țările ocupate activau foarte mulți evrei. Publicistul jidan Arno Lustiger, care, conform periodicului *Der Spiegel* (nr. 7/1993, pag.54), a supraviețuit mai multor lagăre de concentrare, afirmă cu mândrie în aceeași revistă că jidanii reprezentau în Franța cincisprezece la sută din rezistența militară operațională (deși nu reprezentau nici măcar 1% din populație). Posibil ca aceeași situație să se fi întâlnit și în alte state ocupate. Pe de altă parte, să nu uităm că americanii, în timpul aceluiași război, au internat în lagăre întreaga lor minoritate japoneză pe baza unei simple suspiciuni! De ce americanii ar fi avut dreptul să-și interneze dușmanii în lagăre iar germanii nu? Erau cumva lagărele de concentrare americane mai democratice decât cele germane? Nu cumva cele mai democratice erau de fapt lagărele sovietice de exterminare?

Moartea sutelor de mii de prizonieri din cauza epidemiilor, pe care germanii le combăteau în limita posibilităților, fără să facă întotdeauna față, n-are nimic comun cu exterminarea

* Autorul se înșală aici. Pentru acei cititori români care trecut prin *Gulag*, pe la Canal, Aiud sau Jilava, amintim că lagărele germane de muncă obligatorie aveau apă caldă și apă rece, instalații sanitare în stare de funcționare, echipe de fotbal, formații teatrale și orchestre muzicale. Potrivit mai multor autori, principala ocupație a evreilor în aceste lagăre era *bisniful*. (Nota tr.)

deliberată. Masacrele comise de trupele germane pe frontul de Est, mai ales de trupele speciale de intervenție, își găsesc echivalentul în mai toate celelalte războaie.

În schimb, asasinarea cinică și cu sânge rece, în camere de gazare, a milioane de persoane fără apărare, dacă ar fi avut loc, nu ar fi putut avea nici o justificare economică sau militară. Ne-am afla, indiscutabil, în fața unei crime fără pereche în istorie. Iată de ce chestiunea existenței sau inexistenței camerelor de gazare este în realitate de importanță crucială! Dacă într-adevăr camerele de gazare au existat, nemții au comis o crimă nemaivăzută dealungul întregii istorii. Dacă faimoasele camere de gazare nu sunt decât o invenție, o minciună, o insultă special inventată, ce putem spune despre cei care se fac vinovați de aceasta ?

Ce înșeleau național-socialiștii prin soluția finală a problemei jidovești

În 1933, când Hitler a fost ales Cancelar al Germaniei, se știa că un antisemit prelua hăturile. Tiradele pline de ură* împotriva jidanilor constituie o bună parte din *Mein Kampf*, iar, conform programului Partidului Național-Socialist, nici un jidan nu putea pretinde calitatea de cetățean.

* O dată în plus, autorul face o concesie punctului de vedere general admis că Hitler îi ura pe evrei și că această ură ar fi vizibilă în *Mein Kampf*. Am citit și noi această carte epocală, fără să vedem cea mai mică umbră de ură față de evrei. Hitler nu-i iubește, asta-i evident! De ce i-ar fi iubit însă? Doar nu era bătut în cap! Cât despre ură, cititorii care au dubii ar face bine să citească *TALMUDUL*, această carte fără de care nimeni nu știe cât de mult ne urăsc evreii pe noi! (Nota tr.)

Nenumșratele persecuții la care au fost supuși jidanii după 1933 aveau ca scop să-i determine să ia calea exilului. Pentru a încuraja emigrarea lor, național-socialiștii au lucrat mână-n mână cu sioniștii, care aveau tot interesul ca un cât mai mare număr de evrei să se stabilească în Palestina (informații despre această colaborare astăzi *uitată* se găsesc în importanta lucrare despre SS a lui Heinz Höhne, *L'Ordre Noir*, Castermann, 1972, cât și în *Des Juifs dans la Collaboration (II) / Une Terre promise?(1941-1942)*, L'Harmattan, 1989, lucrare a lui Maurice Rajsfus)¹.

Încă înainte ca Hitler să fi promulgat prima lege cu caracter antisemit, organizațiile evreiești din Statele Unite, din Anglia și de aiurea au declanșat o violentă campanie de boicotare care a cauzat Germaniei un prejudiciu economic considerabil. A fost publicată chiar o declarație de război economic, pe prima pagină a ziarului *Daily Express* în 24 martie 1933, sub titlul *Judea declares War on Germany*. Cum instigatorii acestei campanii erau intangibili pentru germani, aceștia din urmă își vărsau focul pe jidanii germani, considerași membri ai unei puteri declarat beligerante. Scopul sioniștilor era de a-l incita pe Hitler la măsuri de represiune antijidovești tot mai dure, care să accelereze emigrarea jidanilor germani spre Palestina (vezi Edwin Black, *The Transfer Agreement*, New York, Londra, 1984).

În 1941, an în care emigrarea a fost interzisă de teamă ca nu cumva evreii să se pună în slujba aliaților (de altfel interdicția nu a fost aplicată sistematic), două treimi din comunitatea jidovească germană luase deja calea exilului; cei care rămăseseră erau în majoritate oameni bătrâni. Tot așa, o mare

¹ . Pentru cititorul român, o foarte bună carte pe aceeași temă a fost publicată anii trecuți de editura Samizdat, sub semnătura revizionistului Francez Emmanuel Ratier. Cartea poartă titlul *Războinicii lui Israel* (NT).

parte a jidănimii austriece a emigrat după *Anschluss*, ca și jidănimia cehoslovacă după desființarea Republicii Cehoslovace în 1939.

După începutul ostilităților, *planul Madagascar*, care prevedea formarea unui stat jidănesc în Madagascar, părea de domeniul posibilului. Numai că mareșalul Pétain a refuzat să cedeze insula, iar englezii controlau căile maritime. Acesta este motivul pentru care Hitler a amânat pentru sfârșitul războiului rezolvarea problemei evreiești, și, provizoriu, a evacuat evreii europeni către Răsărit.

Aproape toți bărbații apti de război fiind pe front, Germania ducea lipsă de mână de lucru.

Fiind de partea aliaților, jidanii erau implicit inamicii nemților, deci un pericol pentru poporul german.

Războiul oferea național-socialiștilor o ocazie favorabilă pentru a realiza *soluția finală a problemei jidănești*.

Din documentele național-socialiste reiese clar că *soluția finală* nu prevedea exterminarea fizică a jidanilor ci instalarea lor în Răsărit. Iată ce-i scria Göring lui Heydrich în 31 iulie 1941:

În completarea dispozițiilor deciziei din 24 ianuarie 1939 care vă însărcina cu găsirea celei mai favorabile soluții în problema evreiască, emigrare sau evacuare, funcție de împrejurări, prin prezenta vă încredințez misiunea de a lua toate măsurile de necesare (organizare, punere în aplicare, mijloace materiale) pentru a ajunge la o soluție definitivă a problemei jidănești în zona de influență germană din Europa.

Toate celelalte organe guvernamentale vor colabora cu Dumneavoastră în acest scop.

Vă însărcinez, de asemenea, să-mi trimiteti urgent un plan de ansamblu al măsurilor de pregătire pe care le precon-

zați, privind organizarea, punerea în aplicare și mijloacele materiale necesare pentru realizarea doritei soluții finale a problemei evreiești (citată După Raul Hilberg, *La destruction des Juifs d'Europe*, Fayard, 1988, pag. 345). La Conferința de la Wannsee din 20 ianuarie 1942, ocazie cu care, conform tezei oficiale, ar fi fost decisă exterminarea evreilor, s-a discutat de fapt de evacuarea acestora așa cum o demonstrează însuși procesul-verbal al conferinței (pe de altă parte, autenticitatea documentului este contestată de unii revizioniști, cum ar fi Stäglich și Walendy, dar din cu totul alte motive). Unul dintre participanții la conferință, Martin Luther, de la Ministerul Afacerilor Externe, scria într-un memorandum datat 21 august 1942: *După preluarea puterii, principiul politicii germane față de jidani este încurajarea pe toate căile a emigrării acestora (...) Războiul în curs conferă Germaniei posibilitatea dacă nu chiar obligația de a rezolva problema jidovească în Europa (...) În baza ordinului menționat (...) al Führer-ului, s-a început evacuarea jidanilor din Germania. Era logic de a-i include în evacuare și pe locuitorii jidani ai țărilor care au luat măsuri similare relative la aceștia (...) Numărul jidanilor redirijați astfel spre Est nu satisfăcea acolo nevoia de mână de lucru* (document de la Nürnberg NG-2586). Istoricii oficiali recurg la găselnița că termenii *evacuare* și *emigrare* ar fi cuvinte codificate care s-ar traduce de fapt prin *gazare*. În realitate, este perfect credibil ca un număr de evrei, depășind binișor milionul, să fi fost trimiși în Rusia, conform cu documentele germane. În absența unui document scris care să pomenească de exterminare și de camere de gazare, exterminașioniștii sunt constrânși să interpreteze documentele privitoare la deportare, de parcă ar fi vorba de versetele lui Nostradamus.

Lagărele de concentrare

Localitatea Dachau, aflată la cincisprezece km de München, a găzduit prima tabără de concentrare, la două luni după ce Hitler preluase puterea. Au urmat altele. Înainte de război, acestea nu aveau nici o importanță economică, servind exclusiv la izolarea persoanelor *non-grata*, calificate periculoase pentru regim. Se distingeau câteva categorii de deținuți: politici sau *roșii*, criminalii sau *verzii*, apoi „gealașii” sau *negrii* (codoși, vagabonzi, prostituate), *cititorii Bibliei* adică membri ai unor secte refractare serviciului militar. Nu lipseau bine înțelese homosexualii, cărora li se atribuisese culoarea *roz*. În primii cinci ani ai regimului hitlerist, nici un evreu nu a fost internat în vreun astfel de lagăr fără să fi făcut parte din una din categoriile menționate. De-abia în noiembrie 1938, cu ocazia asasinării de către jidani a unui diplomat german, după așa numita *Noapte de cristal*, jidănimea a fost pentru prima oară internată masiv în aceste lagăre. Motivul era clar. Orice jidan putea fi internat într-un lagăr. Pe de altă parte, aproape toți acești jidanii, al căror număr nu depășea treizeci de mii, au fost eliberați în foarte scurt timp. Numărul total al deținuților (care-l includea și pe cel al criminalilor) oscila înainte de război între câteva mii și câteva zeci de mii.

Odată războiul început, lagărele de concentrare au apar pretutindeni în Europa dominată de Germania, din Alsacia (Struthof-Natzweiler) și până în Polonia (Majdanek), acesta de urmă aflat în zona administrată de *Guvernul general*. În total, au existat patrusprezece mari lagăre de concentrare și alte câteva mai mici. Acestora li se adaugă cinci sute de *lagăre de muncă*, incluzând fiecare între câteva sute și o mie de prizonieri. Aceste *lagăre de muncă* au fost puse la dispoziția marilor întreprinderi industriale. Cei supuși la muncă forțată în

marile companii germane proveneau în majoritate din aceste lagăre. Deținuții morți în aceste *lagăre de muncă* apar și în statisticile *lagărelor de concentrare* de unde proveneau. Lagărele au jucat un rol esențial în industria germană de război. Auschwitzul, cel mai mare dintre aceste lagăre, adăpostea un faimos Centru de Cercetări cercetări pentru fabricarea cauciucului sintetic *Buna*, produs de importanță strategică. La Dora-Mittelbau, lagăr renumit pentru condițiile grele de muncă, se construiau rachetele pe care Hitler miza încă, în 1944, să câștige războiul. Tratatamentul dur la care au fost supuși prizonierii acestor lagăre nu a fost expresia unei politici de stat. Regimul național-socialist avea tot interesul de a dispune de mână de lucru ieftină. Ca oriunde în lume, regulamentele erau interpretate de cei numiți să le aplice, iar aceștia, fără îndoială, nu reprezentau elita societății la acea oră. Cele mai cumplite bestialități nu au fost provocate de SS, ci de prizonierii închiși pentru crime, asmuțiți împotriva celor politici. *Verzii* contra *roșiilor*. Triste recorduri, în acest sens, au fost atinse la Mauthausen, în Austria. Au fost cazuri de SS prinși în culpă și pedepși în mod exemplare. Astfel, Karl Koch, comandant la Buchenwald, a fost condamnat la moarte de Tribunalul de Onoare SS și împușcat. Vina lui : corupție și asasinat. Din motive asemănătoare, Hermann Florstedt, comandant de tristă amintire la Majdanek, a fost spânzurat în fața deținuților.

Conform unei statistici realizată, din ordinul lui Himmler, de către generalul *Waffen SS*, Oswald Pohl, 110 812 prizonieri din lagărele de concentrare au pierit între 1 iulie 1942 și 30 iunie 1943. Dacă totuși lagărele nu se goleau, acesta se datora faptului că noii sosiți compensau pe cei eliberați și pe cei morți. În august 1943, numărul total al deportaților era de 224 000, iar un an mai târziu (fără a se lua în calcul lagărele de tranzit) s-a ajuns la 524.000.

Cea mai mare parte a deceselor din lagăre au fost cauzate de epidemii. Tifosul exantematic, o varietate a tifosului transmisă de purici, era practic incurabil. Pentru combaterea puricilor, păduchilor și ploșnițelor se utiliza, printre altele, insecticidul *Zyklon B*, care, după război, a fost metamorfozat de exterminaționiști în mijloc de ucidere în masă. Dacă facem abstracție de ultimele luni haotice ale unui război deja pierdut de germani, perioada cea mai teribilă pentru lagărele de concentrare a durat între vara și toamna anului 1942. În acest interval, la Auschwitz, de exemplu, tifosul a ucis uneori peste trei sute de oameni zilnic. Epidemia a făcut victime și printre cadrele SS. În interiorul complexului Auschwitz, marea majoritate a deceselor s-a înregistrat la Birkenau, situat la trei kilometri vest de lagărul central și care făcea oficiul de infirmerie. În lunile cele mai cumplite, la Birkenau au murit mai mulți deținuți decât în toate celelalte lagăre la un loc. *Legenda Birkenau* a crescut din trupurile celor aproape 100 000 de morți înregistrați oficial. Cei mai mulți dintre aceștia au murit datorită bolilor. De aici însă până la legenda unui *lagăr al morții* unde ar fi pierit patru milioane de oameni e cale lungă!

Pentru a incinera victimele cumplitei epidemii, s-au construit crematorii, iar pentru a păstra cadavrele câtva timp în mod decent, fiecare lagăr dispunea de o morgă. De aici invenția exterminatționistă a presupuselor *camere de gazare*. Selecția prizonierilor în *apți de lucru* și *inapți de lucru* a fost transformată de exterminaționiști în *selecția pentru camera de gazare*. Astfel a luat naștere legenda secolului, sau mitul Auschwitz. Catastrofa incontestabilă a survenit în lunile groaznice de la sfârșitul războiului, atunci când hrana, medicamentele, ba chiar și apa lipseau. Atunci când britanicii și americanii au ocupat unul după altul lagărele germane, au

găsit într-adevăr mii de cadavre neînmormântate și mii de prizonieri pe jumătate morți de foame. Fotografiiile, mărturii ale războiului fără precedent au făcut înconjurul lumii. Dar, judecând drept, cadavrele din aceste fotografii nu dovedeau întru nimic o politică deliberată de exterminare. Foarte convingătoare în acest sens sunt statisticile deceselor în lagăre. Iată statistica morților de la Dachau (sursa: Paul Berben, *Dachau 1933-1945. L'Histoire Officielle*, Bruxelles, 1968):

1940:	1 515 morți.
1941:	2 576 morți.
1942:	2 470 morți.
1943:	1 100 morți.
1944:	4 794 morți.
1945:	15 384 morți.

Cei mai mulți deținuți au murit în ultimele luni ale războiului, nu pe parcursul întregii durate a lagărului! După *eliberare*, încă două mii de deținuți au murit de extenuare, fără să mai socotim cei 1588 de persoane careau sucombat în primele decade ale lunii mai.

Cauzele acestei hecatombe rezidă în următoarele:

1. În loc de a abandona pur și simplu pe prizonierii lagărelor din Est în mâinile trupelor ruse, care avansau, germanii i-au evacuat spre Vest. Intrucât însă mare parte din căile ferate fuseseră distruse de bombardamentele aliaților, zeci de mii de persoane au mășăluit spre interiorul Germaniei pe zăpadă și gheață. Majoritatea n-a mai apucat sfârșitul războiului. Lagărele care au adăpostit supraviețuitorii acestui exod erau în criză de barăci, grupuri sanitare, hrană, medicamente, criză cam de toate. Motivul acestei evacuări era că nu se dorea abandonarea forței de muncă în mâna rușilor, cu atât mai puțin a soldaților. De altfel, ca peste tot în Europa, nimeni, printre cei

valizi și întregi la minte, nu dorea să cadă în mâna eliberatorilor sovietici. Știau ei ce știau ! La Auschwitz însă, de exemplu, unii bolnavii au preferat să-i aștepte pe ruși. Toți au fost preluați de către Armata Roșie. Printre acești bolnavi se găsea și tânărul evreu Elie Wiesel, căruia, în urma unei dificile intervenții chirurgicale, un medic SS îi salvase viața. Tânărul convalescent a preferat să se retragă cu nemții în interiorul Germaniei, în loc să aștepte pe eliberatorii sovietici. Este vorba exact de specimenul jidovesc căruia președintele Iliescu i s-a adresat pentru a arbitra problema holocaustului în România.

2. Începând cu toamna anului 1944, milioane de refugiați au invadat vestul Germaniei, evacuând teritoriile răsăritene ocupate de sovietici. În același timp, bombardierele anglo-americe transformau sistematic în cenușă orașele germane și infrastructura. În asemenea condiții, mulți au murit din cauza epuizării fizice și a epidemiilor. Chuck Yeager, primul pilot care a depășit bariera sonică, mărturisește în autobiografia sa că escadrila din care făcea parte primise ordinul de a bombarda tot ce mișcă pe o suprafață de cincizeci de kilometri pătrați. *“Nu se pune problema să împarți Germania în civili nevinovați și militari; până și țărănul care cultiva cartofi era considerat inamic, fiindcă hrănea trupele lui Hitler”* (Yeager, *An Autobiography*, New-York, Bantam Books, p. 79-80). Prin bombardamentele lor, aliații au provocat în mod deliberat foametea, pentru ca să reproșeze apoi învinșilor că nu au fost în stare să hrănească deținuții lagărelor de concentrare. Pe lângă mormane de cadavre și schelete ambulante, aliații au găsit în lagăre ca Bergen-Belsen, Buchenwald sau Dachau și prizonieri relativ sănătoși, numărul acestora fiind de ordinul zecilor de mii, pe care i-au eliberat.

Înceea ce privește mortalitatea cauzată de epidemii, în lagărele de concentrare, se poate face o paralelă istorică cu perioada

Războiului de secesiune din Statele Unite ale Americii. În lagărele de prizonieri din statele din Nord, (Camp Douglas și Rock Island) rata lunară de mortalitate se situa între doi și patru la sută, în timp ce în Sud, la Andersonville, din cei 52 000 de soldași nordiști au decedat 13 000 (25%). În timpul Războiului burilor, englezii au închis în lagăre 120 000 de civili buri și zeci de mii de negri, din totalul cărora, a șasea parte au decedat. Nici prizonierii din Războiul Civil American și nici cei din Războiul Burilor nu au fost exterminați în mod deliberat: aproape toți au murit din cauza epidemiilor ce nu puteau fi contracarate. Ponderea morților este comparabilă cu cea de la Dachau (16%) sau Buchenwald (14%). *Serviciul Internațional de Cercetări (SIC)* din Arolsen (RFG) a înregistrat cazurile de deces atestat din lagărele de concentrare. Iată bilanțul acestora, publicat în 1990:

Mauthausen	78 851	
Auschwitz	57 353	
Buchenwald	20 686	
Dachau	18 455	
Flossenburg	18 334	
Stutthof	12 628	
Gross-Rosen	10 950	
Majdanek	8 826	
Dora-Mittelbau	7 467	
Bergen-Belsen	6 853	
Neuengamme		5 780
Sachsenhausen-Oranienburg	5 013	
Struthof-Natzweiler	4 431	
Ravenbrück	3 640	

În statisticile serviciului din Arolsen figurează și lagărul Theresienstadt cu 29 339 de decedați. Acesta însă nu a fost un

lagăr de concentrare ci un ghetou de privilegiați și alți jidani cu pile, rezervat celor vârstnici.

Același serviciu menționează că statisticile sunt incomplete. Astfel, decesele înregistrate de alte birouri de stare civilă nu au fost luate în calcul. În plus, o parte din dosarele referitoare la anumite lagăre nu au fost accesibile serviciului respectiv.

Dacă s-ar dori calcularea cu aproximație de ordinul miilor a celor dispăruți în lagărele de concentrare, nimeni nu ar fi mai calificat să o facă decât serviciul din Arolsen, care dispune de mai multe documente decât toate birourile oficiale din lume! Dar, din păcate, această instituție nu-și deschide arhivele pentru cercetători independenți. Pe deasupra, prin publicațiile sale, puțin onorabilul serviciu propagă afirmații inexacte, cum ar fi aceea că *nu ar exista nici un dosar provenind din lagărele de exterminare*.

Din informațiile noastre rezultă că numărul morților de la Dachau și Buchenwald (32 000, respectiv 33 000) nu este contestat. În 1990, rușii au predat *CICR* (Comitetul Internațional al Crucii Roșii) registrele mortuare de la Auschwitz, pe care le ținuseră sub cheie până atunci. Aceste registre acoperă perioada august 1941 – decembrie 1943 și conțin 66 000 de nume (cu rezerva câtorva lacune). Nimeni nu știe însă, sau nu vrea să știe, unde se găsesc registrele mortuare lipsă! Acestea există undeva, din moment ce numărul celor decedați la Auschwitz se apropie de 150 000!

Se pot trage următoarele concluzii:

1. Este posibil ca 600 000 până la 800 000 de persoane să fi pierit în lagărele de concentrare național-socialiste în perioada 1933-1945.

2. Dintre acestea, numărul victimelor de etnie jidovească nu a atins 50%, lucru cât se poate de normal, întrucât în majoritatea lagărelor aceștia constituiau o minoritate față de

reprezentanții celorlalte popoare. (La Auschwitz însă, în ultimele luni de existență a lagărului, ponderea prizonierilor jidani ajunsese la 80%).

3. După toate probabilitățile, marea majoritate a jidanilor morți în această perioadă, au murit în afara și nu în interiorul lagărelor.

Masacrele de pe frontul de Est

La 22 iunie 1941, trupele *Wehrmacht*-ului intrau în Uniunea Sovietică, devansând cu două săptămâni o intenție similară din partea inamicului sovietic (În studiul său *Spărgătorul de gheață*, Iunie 1941, *Planul secret al lui Stalin de cucerire a Europei*, rusul Victor Suvorov aduce dovada că acest război a fost o operațiune preventivă, *Iunie 1941: planul secret al lui Stalin de cucerire a Europei**. Informația lui Suvorov a fost confirmată și de colonelul Valeri Danilov, specialist în istorie militară. Acesta a publicat un amplu articol în periodicul austriac de istorie militară *Österreichische Militärische Zeitschrift* din ianuarie 1993, citat de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* din 4 martie 1993, pag. 14).

Din start, războiul s-a purtat cu o cruzime bestială. Sovieticii au declanșat în spatele liniilor germane o luptă de gherilă contrară dreptului internațional, la care germanii au răspuns exact cum urmau să o facă francezii în Algeria, americanii în Vietnam sau rușii în Afganistan: semănând teroare generală, inclusiv printre cei nevinovați. Războiul este ceva teribil, altfel nu se poate! Astfel de crime sunt rezultatele inevitabile ale războiului de partizani în spatele inamicului.

* Ediția originală a fost publicată de Orban, Paris 1989. Ediția românească a acestei cărți a fost publicată la Iași în 1997 (NT).

În multe cazuri, comisarii-politruci, adică ofițerii politici bolșevici, au fost executați îndată după capturare, tot așa și cei mai mulți dintre partizani. Ca represalii la neîncetatele atentate asupra soldaților *Wehrmacht*-ului, devenise monedă curentă execuția ostaticilor.

Marea majoritate a comisarilor-politruci erau jidani. De asemenea, foarte numeroși erau aceștia în mișcarea de partizani, așa cum reiese din surse sovietice. Ofițerii însărcinași cu execuția ostaticilor preferau, în multe cazuri, să trimită în fașa plutonului de execuție mai curând jidani decât prizonieri de alte nații.

Bineînțeles, au fost executați mulți jidani care nu erau nici politrucii nici partizanii. Era vorba de execuții *preventive*, jidanii fiind suspectați în mod aprioric de bolșevism. În această punct precis, diferența dintre lupta îndreptățită contra partizanilor și crima rasială devine foarte dificil de apreciat¹.

Rapoartele de angajament conform cărora două milioane de jidani sovietici ar fi fost lichidate de trupele de asalt în

¹ . Nu trebuie uitat că încă din 1933, Congresul Mondial Evreiesc declarase război regimului național-socialist al Cancelarului Hitler și întregului popor german. Cu alte cuvinte, orice jidan întâlnea un nemț și orice neamț întâlnea un jidan, mai ales în zona de operații militare, ca bun neamț și ca bun jidan, fiecare avea datoria să-l ucidă pe celălalt. Să recunoaștem, cu toată neutralitatea și obiectivitatea, că cei care au inaugurat procedeul, care au început și care deci asumă o responsabilitate în fața istoriei au fost jidanii. Declarația lor de război din 1933, intempestivă, neobișnuită și provocantă, rămâne un act unic în istoria lumii: un popor ce nu dispune de un *stat*, nici măcar de o țară a lui, declară război statului și poporului german care nu făcea alta decât să-și gospodărească țara lui așa cum credea de cuviință. Ca și cum Spania sau Franța, dacă ar limita și reglementa mâine drepturile țiganilor, poate indezirabili, cu care s-au pricopsit, ar risca un război din partea unui mai mult sau mai puțin fantomatic club de miliardari ce și-ar zice Congres Mondial } igănesc (NT).

timpul primului an al războiului constituie o falsificare grosolană a istoriei. Până și jidanul-american Raul Hilberg, care trece drept cel mai primu-ntâi expert în materie de *holocaust*, le contestă. Lucrurile sunt însă și așa suficient de grave: zeci de mii de jidani, printre care femei și copii, ca și alte zeci de mii de ne-jidani ar fost asasinați¹.

De ce puterile învingătoare au adăugat atrocităților germane reale *holocaustul* fictiv și camerele de gazare imaginare?

După ce au luptat împotriva germanilor timp de două războaie mondiale, aliații și-au propus să izoleze Germania pe plan internațional pentru câteva decenii și să demoralizeze po-

¹ . Problema este că toate informațiile de sursă interaliată (anglo-franco-americo-sovietică) cu privire la cele petrecute în anii Războiului mondial nu pot fi privite fără suspiciune. Cine poate crede cuvântul Americii care a organizat științificește și pe bandă industrială violul colectiv din tunelul de la Augsburg. Cum putem crede Franța care a făcut același lucru în Italia, servindu-se de penisurile obediente ale câtorva zeci de mii de musulmano-marocani. Cine i-ar putea crede pe sovietici. Au spus oare aceștia ceva adevărat vreodată ? Să fim serioși. Am fi naivi de-am crede că Anglia face cavalier solitar printre acești barbari. }ara care în anul 1946 a spânzurat, în zona ei de ocupație din Germania, un copil german în vârstă de doisprezece ani, care păstrase în camera lui un portret intact de-al Cancelarului Adolf Hitler, nu poate fi nici ea crezută pe cuvânt. Cei patru Aliați au suferit și suferă de ură. O ură care nu-i englezească, nici rusească, nici franțuzească, nici americană. Ura asta este talmudică, jidovească. Cine dorește să-și reîmprospăteze memoria, o poate face nu numai cu Talmudul în mână, ci chiar și cu Vechiul Testament. Concluzie : nu credem pe nimeni. Ascultăm pe toți, verificăm totul. Cincizeci și ceva de ani mai târziu : practicile scârboase și macabre la care americano-englezii s-au dedat în închisorile din Irakul invadat fără nici un motiv nu spun nimic ? (NT).

porul german până la a-i inhiba orice veleitate de a duce o politică autonomă. Crimele efectiv comise de germani nu erau suficiente. Invinșii puteau oricând să reproșeze învingătorilor crime și mai oribile. Germanii pot oricând să compare expulzarea corectă, civilizată și cu despăgubiri a jidanilor între anii 1933 și 1941, cu deportarea barbară și brutală a germanilor din Est (Silezia-Polonia), a sudeților (Cehoslovacia), a sașilor și a șvabilor (România) între 1944 și 1953. Lagărelor de concentrare germane le pot fi opuse cele sovietice, din *Arhipelagul Gulag*, în care au pierit mult mai mulți oameni. Distrugerii barbare și absurde din punct de vedere militar a Varșoviei, i se poate opune *holocaustul* Dresdei din februarie 1945, cu nimic mai puțin barbar și fără vreo justificare din punct de vedere militar*.

Puterile învingătoare au fost obligate să inventeze o crimă unică în istoria omenirii: *holocaustul*, nimicirea sistematică a unui întreg popor, de la nou-născut până la cei mai vârstnici, în camere de gazare¹.

Chipul oficial al *holocaustului*

* Conform estimărilor istoricului englez David Irving, americanii și englezii au exterminat prin bombardare a Dresdei, timp de două zile și două nopți fără încetare, aproximativ 600.000 de civili, majoritatea femei și copii care se refugiaseră în acest oraș declarat „deschis”, din fașa ofensivei sovieticilor. (Nota tr.)

¹ . Există un popor în lume, care, printr-o tradiție de mii de ani, a făcut din ură instrumentul exterminării totale a celor ce i-au stat în cale. Pentru a vedea despre ce popor este vorba, este suficient să recitim în Vechiul Testament măcar episodul amaleciților. Între cei patru mari inter-aliați, nu cumva ideea vine de la cel de-al cincelea, adevăratul și singurul beneficiar al războiului civil european (1914-1945) de care vorbește David Irving (NT).

Una din contradicțiile versiunii istorice oficiale, este că așa-zisul masacru al jidanilor ar fi început încă din 1941, cu toate că de-abia în 1942 (ianuarie), la *Conferința de la Wannsee*, ar fi fost decisă expulzarea acestora din Europa. Numărul jidanilor dispăruți sub Hitler s-ar situa între cinci și șase milioane. Un procent neglijabil dintre aceștia și-ar fi găsit sfârșitul din cauza subnutriției și a bolilor, în ghetouri și lagăre de concentrare. Marea majoritate însă ar fi fost asasinași. Mai întâi în Uniunea Sovietică, prin execuții în grup sau în camioane speciale de gazare în care s-ar fi introdus gaze de eşapament. Apoi în șase lagăre de exterminare, în care s-ar fi folosit gaze letale.

După istoricii oficiali, aceste șase lagăre se găseau în fostul teritoriu polonez, anexat de germani în 1939. Esta vorba de lagărele de la Auschwitz, Majdanek, Belzec, Sobibor, Treblinka și Chelmno. La Chelmno, masacrele ar fi avut loc în camioane de gazare. În celelalte cinci, gazarea s-ar fi petrecut în camere fixe de gazare.

Auschwitz și Majdanek ar fi fost *lagăre mixte*, în care jidanii erau triați funcție de capacitatea de muncă: cei apti, la muncă; cei inapși, la gazare. Celelalte patru lagăre ar fi avut o singură și unică destinație : exterminarea în masă. Singurii jidani cărora li se lăsa provizoriu viața ar fi fost *cei buni de lucru*, de care era nevoie pentru muncile grele. Din motive de securitate, la anumite intervale ar fi fost gazați până și *jidani buni de lucru*, care erau înlocuiți cu alții mai proaspeți. Din acest motiv, pretind unii, dintre cei 600 000 de evrei care ar fi trecut pe la Belzec, unul singur ar fi supraviețuit (Kogon/Rückert/Langbein, *Les Chambres à gas, secret d' État*, Paris, Minuit, 1984, pag. 167).

Cam de prin 1960 se distinge între *lagăre de concentrare normale* și *lagăre de exterminare*. Până atunci, adică vreme de

cincisprezece ani după război, toți istoricii plătiți de diversele guverne să istorisescă gloatelor, toți ziariști plătiți de aceleași guverne să scoată ziarele lor o țineau una și bună : fiecare lagăr de concentrare ar fi comportat camere de gazare, devenind, în consecință, lagăr de exterminare. Cu alte cuvinte, în primii cincisprezece ani de după război, istoriografia și propaganda oficială nu a vorbit decât de lagăre de exterminare. Ani în șir, la Dachau, o placă comemorativă insulta memoria eroicului popor german și a tuturor europenilor iubitori de adevăr cu cei 238 000 de morți chipurile exterminați în acest lagăr. În Germania Federală a anilor cincizeci, oricine contesta această cifră risca ani grei de închisoare. De atunci însă, grație tenacității, curajului și clarviziunii istoricilor revizionști, s-a produs aproape o minune. Imensa placă de marmură aurită și îndoliată, care amintea trecătorului credul povestea cu cei 238 000 de morți, a fost înlocuită cu o alta mai modestă. Numărul morților a scăzut în mod spectaculos la 32 000, dintre care nici unul nu a fost gazat. S-a recunoscut astfel oficial că la Dachau nu au existat camere de gazare și că nu s-a practicat nici o exterminare. O pancartă menșionează astăzi acest lucru la fața locului. În ce privește lagărul de la Auschwitz, revizionștii își propun o apropiere de realitate similară cu cea reușită pentru lagărul Dachau. Istoricii revizionști estimează că numărul morților trebuie redus la a șaptea parte, adică de la un milion la o sută cincizeci de mii. Pe deasupra, ca și în cazul Dachau, trebuie demascată minciuna camerelor de gazare , a căror existență nu poate fi dovedită nici la Auschwitz.

În cartea sa *Judenverfolgung im Dritten Reich. 1933-1945* (Berlin, Colloquium Verlag, 1960, pag. 40), Wolfgang Scheffler propune următoarele *estimări prudente minimale* pentru victimele lagărelor de concentrare:

Auschwitz

mult peste un milion

Treblinka	750 000
Belzec	600 000
Chelmno	300 000
Sobibor	250 000
Majdanek	250 000

Majoritatea covârșitoare a victimelor ar fi fost jidani, astfel că, judecând după această așa-zisă statistică, mai mult de trei milioane de evrei ar fi fost gazați.

Inexistența oricărui document referitor la *holocaust* și la camerele de gazare

Naziștii ar fi împins până la extrema perfecțiune faimoasa minuțiozitate germanică: totul era controlat, înregistrat, arhivat, absolut tot. S-au conservat astfel peste trei mii de tone de documente oficiale întocmite de diversele organe, organisme, ministere, regimente, divizii, armate, prefecturi, comisariate de poliție și multe alte diverse instituții din cadrul celui de al III-lea Reich. Până și operațiunile compromițătoare ordonate de Hitler sunt consemnate cu rigoare de funcționarul public german: bunăoară *Operațiunea Euthanasia*, prin care s-a ordonat renunțarea la înverșunarea terapeutică din spitale, care nici nu vindeca bolnavii incurabili, nici nu-i lăsa să moară. O operațiune colosală, ca pretinsa asasinare a milioane de oameni în camere de gazare, ar fi presupus un enorm aparat birocratic. Suntem îndreptățiți să credem că trebuie să existe undeva o cantitate însemnată de documente cu privire la *holocaust*. În realitate, nu s-a găsit nici măcar un petic de hârtie, un document cât de mic, unul singur care să adeverească vreun plan de exterminare a jidanilor, care să vorbească despre construirea vreunei camere de gazare. Nimic. S-a găsit însă

întreaga documentație tehnică a instalațiilor de dezinfecție contra puricilor. Istoricii exterminatoriști recunosc acest lucru. Iată ce scrie, în acest sens, Léon Poliakov în *Bréviaire de la haine* (Éd. Complexe, 1986, pag. 124):

Arhivele deschise ale Celui de-al treilea Reich, mărturiile oficiale sau spontane ale conducătorilor acestuia, permit o reconstituire în cele mai mici detalii a elaborării și perfectării planurilor de agresiune, a campaniilor militare și a întregii game de procedee prin care naziștii înțelegeau să reașeze lumea după cum credeau ei de cuviință. Singura operațiune care rămâne într-o ceață deasă este campania de exterminare a jidanilor, atât în ceea ce privește concepția cât și în ce privește alte aspecte esențiale. Raționamente și considerații psihologice, mărturii de mâna a treia sau patra ne permit să o reconstituim cu o probabilitate considerabilă. Pe de altă parte, multe detalii vor rămâne necunoscute pentru eternitate. În ceea ce privește concepția propriu-zisă a unui plan de exterminare totală, cei trei sau patru suspecți sunt morți. Nu a rămas nici măcar un document, dacă acesta a existat vreodată. (...)

Comparând numărul victimelor estimate de Wolfgang Scheffler cu statisticile *SIC* din Arolsen, se constată că în cazurile Auschwitz și Majdanek doar o fracțiune a presupuselor victime sunt înregistrate, pe când cele patru *veritabile lagăre ale morții* din Belzec, Sobibor, Treblinka și Chelmno sunt total absente în statisticile Arolsen (de fapt, ele figurează la rubrica *Diverse*, cu 4704 decese stabilite). Întrebare pedagogică : cum este posibil să se înregistreze fără contestații 4431 de decese într-un lagăr relativ mic ca cel de la Stutthof-Natzweiler, iar cele 1,9 milioane de victime asasinate în cele patru *veritabile lagăre ale morții* să nu lase nici măcar o urmă? Cele 1,9

milioane de cadavre au dispărut fără să lase în urma lor nici cenușă nici scrum; din presupusele camere de gazare nu a rămas nici o cărămidă, nici o piatră. Cum explică istoricii exterminatiști aceste ciudățenii?

Conform acestora, naziștii ar fi procedat astfel încât să ascundă asasinarea jidanilor atât poporului german cât și lumii întregi. Din acest motiv, ordinele de gazare s-ar fi dat exclusiv oral, documentele scrise ar fi fost distruse din timp, pentru cazurile în care ele nu au putut fi total evitate. În plus, germanii ar fi ars cadavrele gazaților și ar fi împrăștiat cenușa, ar fi dărâmat camerele de gazare (mai puțin cele de la Majdanek și cea din lagărul principal de la Auschwitz, din lipsă de timp). La fel, ar fi aruncat în aer cele patru camere de gazare de la Auschwitz-Birkenau dar s-ar fi dovedit neputincioși cât privește îndepărtarea ruinelor.

Să facem acum un mic exercițiu de gândire. Să admitem că guvernul elvețian ar decide să asasineze toți străinii care trăiesc în Elveția, adică aproximativ 1,4 milioane de persoane. Pentru a ascunde această acțiune, ordinele s-ar da numai oral și s-ar dispune eliminarea imediată a cadavrelor. Oare acest gigantic masacru nu ar ieși la iveală într-o bună zi? Nu ar remarca oare nimeni că, peste noapte, n-a mai rămas urmă de străin în întreaga Elveție?

Exercițiul este suficient. Că Germania ar fi câștigat războiul sau nu, genocidul tot ar fi ieșit la iveală. Așa dar, ce sens mai poate avea gluma aceasta cu secretomania?

Călcâiul exterminatiștilor al lui Achile

Cu relativ puține excepții, orice individ din societatea occidentală crede în existența camerelor de gazare. Nimeni, sau aproape nimeni, nu ține cont de următoarele realități:

1). În cadrul procedurii judiciare minime pentru cea mai banală crimă se procedează la expertiza armei crimei, indiferent că este vorba de un pistol, de un ciocan, cuțit sau secure. Cu toate acestea, nici cea mai mică expertiză nu a fost ordonată în cadrul proceselor galaxiei Nuremberg, deși, chipurile, era vorba de milioane de victime.

2). Nici un chimist, nici un inginer, nu a examinat vreodată camerele de gazare de la Majdanek sau de la Auschwitz, ruinele camerelor de gazare de la Birkenau, înainte de inginerul american Fred Leuchter, specialist în domeniul camerelor de gazare de execuție judiciară din Statele Unite. În fruntea unei mici echipe, acesta a radiografiat camerele de gazare din Polonia, în februarie 1988. Leuchter însă a acționat la cererea revizioniştilor.

3). Cum se face că nici o autopsie, care să dovedească decesul prin gazare, nu a fost practică asupra cadavrelor descoperite la eliberarea lagărelor.

Să citim *clasicii literaturii holocaustice*: *La Destruction des Juifs d'Europe* de Hilberg, *The Final Solution* de Reitlinger, *Bréviaire de la haine* de Poliakov, *The War against the Jews* de Lucy Dawidowicz, *Hommes et femmes à Auschwitz* de Langbein, *L'État SS* de Kogon sau *Dimension des Völkermordes*, antologie publicată de Wolfgang Benz în 1991. Nici unul din acești clasici nu prezintă o schiță a unei camere de gazare naziste, nici unul nu explică, măcar cu jumătate de gură, cum ar fi putut să funcționeze aceste înspăimântătoare mașini ale morții! Nici măcar George Wellers (*Les chambres à gas ont existé*) sau Jean-Claude Pressac (*Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*) nu ne pot furniza o cât palidă imagine a acestor invizibile și de negăsit camere ale morții. După ce vom fi studiat profund scrierile menționate, mai putem citi zece, douăzeci, cincizeci sau o sută de monu-

mente dedicate *holocaustului*. Putem citi și studia cu lupa multe alte sute de *mărturii ale supravieșuitoarelor*. Nu vom găsi nici cea mai infimă descriere tehnică a camerelor de gazare! Singurii care s-au preocupat de condițiile tehnice de funcționare ale unei asemenea instalații complexe sunt istoricii și cercetătorii revizionişti.

Ditlib Felderer este suedez de origine austriacă, de religie Martor al lui Iehova. Tocmai în această ultimă calitate a ajuns să se ocupe de lagărele de concentrare germane, făcând cercetări asupra destinului celor șaiszeci de mii de coreligionari ai săi, chipurile asasinați de către naziști. De-a lungul mai multor ani de cercetări, Felderer s-a convins că naziștii nu au ucis șaiszeci de mii de martori ai lui Iehova, ci exact 203. În cadrul cercetării istorice căreia i s-a consacrat fără să fie plătit de vreo Academie sau să fie sponsorizat de cineva, Felderer a realizat treizeci de mii de fotografii pe amplasamentul diverselor și presupuselor *lagăre de exterminare*, a supus unei minuțioase examinări crematoriile și din nou presupusele *camere de gazare*. Concluzia lui Felderer este că pretinsele *camere de gazare* nu ar fi putut să funcționeze sub nici o formă, că mărturiile și rapoartele *martorilor oculari* sunt o suită neîntreruptă de imposibilități și de ineptii, că crematoriile nu ar fi putut în nici un caz să servească acestui scop. Drept pedeapsă pentru surprinzătoarele rezultate ale cercetărilor sale, Felderer a fost închis într-un penitenciar specializat în psihiatrie represivă*.

* *Securitatea* lui Ceaușescu sau *KGB-ul* lui Stalin procedau în același fel cu disidenșii și cu opozanții comunismului, lucru cunoscut și admis de toată lumea. Iată că aceeași psihiatrie represivă este folosită și de democrațiile occidentale contra diverșilor dizidenți cu care sunt confruntate. Să fie democrația destinată numai cățeilor, cum credeau

Francezul Robert Faurisson, profesor universitar de literatură și critică de text, a pornit de la premisa că orice studiu temeinic asupra problemei camerelor de gazare trebuie să fie precedat de un studiu al tehnicilor de gazare și a insecticidului Zyklon B, a cărui utilizare este presupusă de către istoricii exterminaționiști:

Am dorit să aflu cum se gazau vizonii de fermă, cum se gazau vizuinile de vulpe, sau cum sunt gazați în Statele Unite condamnații la moarte. Am constatat că în marea majoritate a cazurilor se folosea acidul cianhidric (Discuție a profesorului Faurisson cu revista italiană *Storia illustrata*, citată în *Vérité historique ou vérité politique?* de Serge Thion, La Vieille Taupe, 1980, pag. 174).

Camerele de gazare din Statele Unite

Profesorul Robert Faurisson a fost primul cercetător care s-a convins că studiul pretinselor camere de gazare germane nu se poate dispensa de studiul camerelor de gazare americane. Acestea din urmă există în foarte multe din penitenciarele americane, studiul lor, chiar aprofundat, nu prezintă nici un fel de dificultate.

Prima execuție, prin gazare, a unui condamnat a avut loc în 1924, în Nevada. Alte state americane au adoptat ulterior această metodă de execuție care ar fi, zice-se, cea mai umană. Agentul letal folosit este acidul cianhidric (HCN). O execuție prin gazare constituie un proces extrem de complicat. Pregătirea execuției, execuția propriu-zisă și salubritatea consecutivă a camerei de gazare durează câteva ore. La

fabuliștii secolului al XIX-lea. Cățeii aforistului Bulă deschideau ochii la 10-12 zile. Cățeii diverselor democrații îi deschid și ei, sau nu ? (NT).

penitenciarul din Baltimore (Maryland), ansamblul operației cuprinde nu mai puțin de patruzeci și șapte de faze, dintre care unele sunt extrem de complexe. Camera de gazare trebuie să fie perfect etanșă, altfel execuția pune în pericol de moarte personalul penitenciarului, martorii și sutele, chiar miile uneori de spectatori, care-și plătesc biletul ca la stadion.

Condamnatul este imobilizat pe un scaun. Apoi, grație unui dispozitiv acționat din exterior, o anumită cantitate de granule de cianură de sodiu este făcută să cadă într-o cuvă cu acid sulfuric diluat. Granulele se dizolvă, eliberând gazul mortal, acidul cianhidric. Condamnatul inhalează gazul și cade în comă după aproximativ patruzeci și cinci de secunde. Moartea survine trei minute mai târziu. Gazul este apoi neutralizat de un epurator de aer și evacuat printr-un horn înalt. Camera trebuie riguros ventilată timp de douăzeci de minute, înainte ca un medic însoțit de doi asistenți, purtând măști de gaze, șorțuri și mănuși de protecție, să poată intra pentru a se ocupa de cadavru. Dat fiind faptul că o scurgere de gaze nu este niciodată exclusă, personalul din exterior dispune în permanență de echipament de prim ajutor (Serge Thion, *op. cit.*).

În momentul de față tot mai multe state americane abandonează această periculoasă, complicată și costisitoare metodă de execuție, optând pentru injecția letală. Faptul că administrația penitenciară și justiția americană renunță în momentul de față la această metodă de execuție, foarte pe gustul publicului spectator, care urlă și aplaudă ca la un meci de box, nu este probabil fără legătură cu cercetările istoricilor revizionști. La întrebările insistente ale cercetătorilor și istoricilor revizionști, administrația penitenciară americană refuză orice informație cu privire la costul mediu al execuției unui condamnat la moarte. Având în vedere că administrația penitenciară americană aduce spectatori cu plată care asistă la

execuție și că imaginile televizate se vând pretutindeni în lume, se înțelege că sume foarte mari sunt cheltuite pentru măsuri de protecție și de îmbunătățire a vizibilității din toate unghiurile și din orice poziție. În scopuri comerciale și estetice, se pare, camerele de gazare cele mai moderne au fost confecționate din supercristal, ultratransparent, capabil să reziste gloanțelor de mitralieră. În aceste condiții, nimic de mirare, costul mediu al unei singure execuții prin această metodă poate să depășească două și chiar trei sute de mii de dolari. Fiecare să aprecieze acum dacă o industrie a morții este mai ușor și mai simplu de organizat prin această metodă a gazării cu acid cianhidric sau prin aceea a glonțului în ceafă. Ultima metodă, reamintim, a fost brevetată de unul din cei patru inamici ai Germaniei, și folosită în timpul celui de al II-lea Război mondial cel puțin cu ocazia masacrului de la Katyn.

Despre Zyklon B și camerele de dezinfectație germane

Insecticidul *Zyklon B* a fost brevetat în 1924. El este folosit chiar și astăzi pentru a dezinfecta silozuri, vapoare etc., dar și pentru a gaza vizuinile de vulpe (în cadrul campaniilor de luptă contra turbării). În timpul ultimului Război mondial a fost utilizat în multe lagăre de concentrare, inclusiv în lagăre în care nici un istoric de azi nu pretinde că ar fi existat camere de gazare. Se estimează că îmbrăcămintea a circa douăzeci și cinci de milioane de persoane a fost dezinfectată cu *Zyklon B*. Indubitabil, această măsură sanitară a ferit de tifos sute de mii de persoane, inclusiv jidani din lagărele de concentrare, salvând fără îndoială de la moarte pe mulți dintre aceștia.

Dezinfectantul era livrat într-un ambalaj etanș, sub formă de tablete, pastile sau granule. Ca suport, era folosit lemnul sau

pământul cu diatomit, o masă granuloasă și brună. Gazul era eliberat în contact cu aerul. Durata procesului chimic în chestiune depinde de temperatura aerului. Odată atins punctul de evaporare, adică 25,7°C, volatilizarea gazului durează cam o jumătate de oră. În cazul unei temperaturi inferioare, procedeul cere un timp mult mai îndelungat.

Să examinăm acum, pe baza documentelor germane datând din timpul războiului, cum era utilizat practic produsul *Zyklon B*.

Pentru despăducherea îmbrăcămintei, erau utilizate camerele de dezinfecție construite de *DEGESCH* (*Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung*). Aceste camere aveau volumul standard de zece metri cubi și puteau fi închise ermetic.

Îmbrăcămintea supusă despăducherii era fie suspendată pe niște tije, fie depusă pe un cărucior mobil.

Încăperea era încălzită la temperaturi între 25 și 35°C. Gazul care se volatiliza din granulele de *Zyklon B* era condus de un sistem de ventilație, care servea și pentru aerisirea rapidă a camerei, cu aer preîncălzit.

Cutia cu *Zyklon B* se deschidea automat la pornirea sistemului de ventilație și conținutul său era deversat într-un recipient. Se proceda atât de meticulos pentru că orice granulă scăpată și pierdută din vedere cu ocazia curățirii camerei de dezinfecție ar fi reprezentat o adevărată amenințare pentru cei din preajmă.

Gazarea dura cel puțin o oră, iar aerisirea circa cincisprezece minute. Apoi, hainele dezinfectate erau duse la aerisit. Camerele erau deservite de personal specializat (vezi F. Puntigam / H. Breymesser / E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Camere de gazare cu acid cianhidric pentru lupta împotriva tifosului, publicație specială a *Reichsarbeitsblatt*, Berlin 1943).

Dezinfecția incintelor lipsite de încălzire, neetanșe, fără sistem de ventilație, se făcea, evident, în alte condiții. Un consimn de utilizare, publicat în 1942 de Serviciul de sănătate al Protectoratului Boemiei și Moraviei sub titlul *Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung* — Directive de utilizare a cianurii (*Zyklon*) pentru combaterea păduchilor, descrie cum trebuie efectuată, practic, gazarea unei clădiri. Conform textului menționat, dezinfecția trebuia executată de o echipă formată din cel puțin doi oameni instruiți în acest scop. Toți specialiștii în dezinfecție erau dotați cu mască de gaze, cu două filtre speciale contra acidului cianhidric, cu un detector de gaze reziduale, cu o seringă cu antidot și o autorizație scrisă. Înainte de începerea operațiunii, un panou special de semnalizare, scris în mai multe limbi, marcat cu un cap de mort, era lipit pe poarta imobilului ce urma să fie dezinfectat. Un paznic ținea la distanță persoanele neautorizate. Partea cea mai periculoasă a operațiunii era aerisirea care dura cel puțin douăzeci de ore.

Aceste directive de utilizare au fost prezentate la Nürnberg drept documente ale acușării sub cota NI-9912. Se pare că de fapt nici nu au fost citite de tribunal. Orice observator lucid și orice om normal ar fi înțeles că indicațiile asupra particularităților produsului *Zyklon B* nu sunt compatibile cu mărturiile privind gazările masive de ființe umane și manipularea cadavrelor de către soldați SS care se amuzau, râdeau, ascultau muzică clasică, fumau șamd.

Trei martori—cheie ai Auschwitz-ului

Vom cita în continuare declarațiile a trei martori principali și oculari, care pretind că au asistat la gazările de la Auschwitz.

1). Rudolf Höss a fost comandantul lagărului începând din mai 1940 și până în noiembrie 1943. Dispărut la sfârșitul războiului, Höss a fost depistat de britanici în martie 1946. La capătul a trei zile de neîntrerupte interogatorii, a *mărturisit* gazarea a două milioane și jumătate de persoane la Auschwitz. Declarația lui a constituit în acel moment piatra unghiulară a istoriei *holocaustului*. Ulterior, Höss a fost predat Poloniei democrat-populare! Înainte de a fi fost executat, aprilie 1947, închisoarea din Cracovia, el a fost încurajat să redacteze un text care se vrea deopotrivă *notă autobiografică* și *confesiune*. În acest text, Höss declară:

(...) Când am construit clădirea de exterminare de la Auschwitz, am utilizat Zyklon B, acid cianhidric cristalizat, pe care îl aruncam în camera mortuară printr-o mică deschizătură. Funcție de condițiile climatice, era nevoie de trei până la cincisprezece minute pentru a-i ucide pe cei închiși în camera de gazare. Ne dădeam seama că erau morți în momentul când nu se mai auzeau țipete. Așteptam cam o jumătate de oră înainte de a deschide porțile și de a scoate cadavrele. După ridicarea cadavrelor, comandourile noastre speciale le scoteau inelele și le extrăgeau dinții de aur. O altă ameliorare față de Treblinka era că noi am construit camere de gazare pentru două mii de persoane, în timp ce fiecare din cele zece camere de gazare de la Treblinka avea o capacitate de cel mult de două sute de persoane. (Document Nürnberg, PS-3868).

Conform confesiunii sale, Höss ar fi vizitat Treblinka în iunie 1941. Polonezii s-au grăbit să-l execute în loc să-i studieze proza și să-l roage să țină cont de faptul că lagărul Treblinka a fost deschis oficial în ziua de 23 iulie 1942. De asemenea, Höss menționează un anume lagăr de exterminare

Wolzek despre care nimeni n-a auzit nimic, care nu a existat în realitate. Să fi îndrăznit Höss să se amuze cu anchetatorii săi ? Să fi fost sigur că-s atât de tâmpiți, sau de grăbiți să termine cu el încât ori nu vor citi nimic înainte de a-l spânzura, oriși de vor citi nu vor pricepe mare lucru. Cert este că a inventat nu numai un lagăr ci și o localitate care încă nu există pe harta Poloniei. Există localitate și lagăr Belzec, așa cum cititorii prezentului studiu își pot da seama cu ușurință. “*Wolzecul* ”, eventual abia de acum încolo va fi construit, în vederea deschiderii vreunui *nou memorial al holocaustului*.

Conform celor relatate de Höss, *comandourile speciale* erau compuse din jidani care deserveau camerele de gazare și urmau să fie la rândul lor gazați și înlocuiți cu alții. În confesiunile și notele sale autobiografice, Höss tratează pe larg despre isprăvile nemaivăzute ale năzdrăvanilor din aceste comandouri (vezi : Rudolf Höss, *Le Commandant d'Auschwitz parle*, Julliard, 1959, pag. 180):

(...) Aceștia scoteau cadavrele din camera de gazare, le smulgeau dinții de aur, îi tundeau și târau spre groapa comună sau spre cuptoarele-crematorii. Ei se ocupau și cu întreținerea focului în aceste cuptoare umane; în plus, umpleau cazane cu grăsime extrasă din cadavre și, când era nevoie, afânau grămezile de corpuri arzânde pentru a înlesni pătrunderea aerului.

Executau aceste munci cu indiferență totală, ca și cum ar fi fost vorba de o sarcină absolut normală. Unii mâncau sau fumau în timp ce târau cadavrele.

2). Evreul slovac Filip Müller, membru în comandourile speciale, a supraviețuit nu mai puțin de cinci ori lichidărilor periodice prin care se *împrospătau* aceste formațiuni. El

descrie prima sa implicare în cartea *Trois ans dans une chambre à gas d'Auschwitz* (Pygmalion/G. Watelet, 1980):

“În fașa mea zăcea corpul unei femei. Trebuia mai întâi să-i scot pantofii: mâinile îmi tremurau și m-a furnicat atunci când a trebuit să-i dau jos ciorapii (...) Cele șase cuptoare erau deja aprinse: Stark dădu ordinul să deplasăm cadavrele despuiate. Fischl alerga de la un mort la altul și scotocea în gurile acestora cu o tijă de fier în căutarea dinșilor de aur. Când găsea, îi smulgea cu un clește și îi arunca într-o cutie din aluminiu” (pag. 38 și 40).

La pagina 215 a ediției germane (F. Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen Verlag, 1979), specifică durata premergătoare profanării cadavrelor:

“După ce țipetele, gemetele și urletele se stingeau, camerele de gazare erau aerisite preț de câteva minute. Apoi, soldații SS introduceau comandourile de prizonieri întru evacuarea cadavrelor”.

Din motive lesne de înșeles, acest pasaj a fost eliminat în ediția franceză.

3). Rudolf Vrba este cel de-al treilea martor-cheie, al *gazărilor masive* de la Auschwitz, pe care ne-am propus să-l cităm. Vrba, după numele adevărat Rosenberg, evreu slovac, a fost internat în lagăr încă de tânăr. A reușit să evadeze în aprilie 1944. Declarațiile sale cu privire la Auschwitz au fost publicate în noiembrie 1944, împreună cu alte mărturii, de către organizația *War Refugee Board (WRB)*, fondată sub patronajul ministrului american de finanțe Henry Morgenthau. Pe acest raport al *WRB* s-au concentrat acuzatorii de la Nürnberg. Imaginea actuală a celor mai mulți pământenii cu privire la Auschwitz este o consecință a acestui raport.

În paragraful citat în continuare (*Je me suis évadé d' Auschwitz*, ed. Ramsay, 1988), Vrba-Rosenberg descrie o vizită a lui Himmler la Auschwitz în ianuarie 1943. Cu această ocazie, ar fi fost gazați trei mii de jidani pentru a inaugura la Birkenau un nou crematoriu. (N.B.: Se știe zi cu zi tot ce a făcut Himler, ca și Hitler și alți șefi ai eroicului popor german. Ultima escală a lui Himmler la Auschwitz datează din iulie 1942, iar primul crematoriu de la Auschwitz a fost pus în funcțiune în martie 1943). Să-i dăm, totuși, cuvântul lui Vrba-Rosenberg:

“În ianuarie 1943, Heinrich Himmler a revenit la Auschwitz. (...) Scopul principal al vizitei era de a vedea cu propriii ochi punerea în funcțiune a primei uzine de ucidere în masă, unică în lume: inaugurarea noilor cuptoare crematorii ale comandantului Höss. Instalația era excelentă: lungă de o sută douăzeci de metri, lată de șaiszeci, conținând cincisprezece cuptoare, fiecare putând să ardă trei cadavre simultan în doar douăzeci de minute, un adevărat monument întru gloria constructorului său, Herr Walter Dejaco.(...)”

Acesta (Himmler) asistă la o impresionantă demonstrație, umbrită doar de un orar care ar fi pus pe jeratic mai mult decât o amărâtă de gară germană. Comandantul Höss, nerăbdător de a fi lăudat pentru funcționarea ireproșabilă a noii sale jucării, prevăzuse pentru această ocazie un transport special de trei mii de evrei polonezi și masacrarea lor după ultima modă nazistă.

Himmler sosi la orele opt. Spectacolul urma să înceapă o oră mai târziu. La nouă fără un sfert, noile camere de gazare, cu dușurile mincinoase și inscripțiile S~ FIM CURA}I sau S~ NE P~STR~M CALMUL, erau pline ochi. În fine, pentru a se asigura că fiecare milimetru pătrat din interior era judicios folosit, gărzile SS au tras câteva focuri de armă în ușa camerei

de gazare: asta îi determina pe disperații dinăuntru să se depărteze, creând astfel spațiu pentru alte victime. Apoi, au fost aruncați nou-născuții și copii mici pe deasupra capetelor celor dinăuntru, pentru a folosi spațiul la fel de judicios și pe verticală. Ulterior, porțile au fost închise ermetic și zăvorâte.

Pe acoperiș, un soldat SS, purtând reglementara mască de gaze, aștepta semnalul pentru a începe să împrășteie în încăpere granulele de Zyklon B care degajau acidul cianhidric. În aceea zi, avea o misiune privilegiată: cine știe dacă va mai avea vreodată spectatori atât de “distinși”? Marcat de importanța misiunii era atât de încordat de parcă ar fi urmat să dea startul derby-ului de la Epsom.

La 8 și 55 de minute, tensiunea devenise aproape insuportabilă. Omul cu masca de gaze muta fără-ncetare cutiile cu granule de colo-colo. La picioarele sale aștepta un public foarte atent.

Nici un semn din partea Reichsführer-ului, care plecase să servească micul dejun, împreună cu comandantul Höss. Undeva, sună un telefon. Toate capetele se întoarseră în aceea direcție. (...) Mesajul era următorul: “Reichsführer-ul nu și-a terminat încă micul dejun”. (...)

În interiorul camerei de gazare, bărbați și femei, nebuni de disperare, înțelegând acum ce însemnau dușurile de la Auschwitz, au început să țipe, să urle, să lovească în uși: afară însă, nimeni nu îi auzea. Noile camere de gazare erau izolate și fonic.

(...) La orele unsprezece, cu exact două ore întârziere, Himler și Höss sosiră cu o mașină, Se întreținură o vreme cu ofițerii superiori. Himmler ascultă cu atenție explicațiile amănunțite privind procesul în curs de desfășurare. Se îndreptă apoi, cu pas domol, spre ușa ermetic închisă și aruncă

o privire rapidă prin vizetă, la ființele care urma să fie sacrificate.

Se întoarce să mai pună niște întrebări subalternilor, După care lăasă să se înțeleagă că totul era în ordine. Spectacolul putea începe.

Ceea ce văzuse părea a-l satisface și dispune. Cu toate că era doar fumător ocazional, acceptă o țigaretă de la un ofițer. În timp ce pufăia caraghios, râdea și făcea glume. Pauza de destindere nu l-a făcut să uite esențialul. A revenit de câteva ori la vizetă pentru a contempla ciclul mortal. Când acesta s-a consumat în totalitate, a manifestat un viu interes pentru fazele ulterioare.

Corpurile au fost transportate pe scripeți spre crematorii, Incinerarea nu a început imediat. Trebuiau recuperați dinții de aur, tăiat părul femeilor care urma să fie folosit la etanșeizarea ogivelor de torpile. Cadavrele evreilor bogați, remarcați anterior datorită prestanței, urmau să fie disecați. Poate vreunul mai versat găsisese modalitatea de a ascunde în lăuntruul său niscaiva bijuterii, poate chiar diamante!

După cum ne putem da seama, nu era o treabă ușoară, Noua mașinărie, mândrită de un personal calificat, se dovedi absolut performantă. Himmler așteptă până ce fumul se îngroșă deasupra furnalelor, apoi își privi ceasul.

Era ora unu, ora prânzului. (...)

Au fost oare abolite până și legile fizicii între 1941 și 1945?

În lagărul inițial de la Auschwitz, vizitatorul găsește un crematoriu intact, chipurile în stadiul de origine, care cuprinde și o cameră de gazare. La Birkenau, același vizitator întâlnește ruinele a patru crematorii mai mult sau mai puțin demolate.

Prin *Krema I* este desemnat crematoriul din vechiul lagăr, iar prin *Krema II* până la V, cele patru de la Birkenau. Cel mai bine conservat dintre ultimele este *Krema II*. În fața ruinelor sale, o inscripție indică modul cum s-ar fi desfășurat masacrele: până la două mii de persoane erau înghesuite în camera de gazare, ucise cu *Zyklon B*, cadavrele fiind apoi transportate la crematoriul situat deasupra, pentru a fi incinerate.

Dacă legile fizicii au rămas în vigoare pe parcursul celui de-al II-lea Război mondial, această descriere reprezintă, ca de altfel cele ale martorilor – cheie Höss, Müller și Vrba-Rosenberg, un labirint de imposibilități. Să le parcurgem pe cele mai evidente și mai bățătoare la ochi:

Imposibilitatea nr. 1: nici un arhitect dotat cu o umbră de bun simț, nu ar construi un crematoriu în aceeași clădire în care sunt săvârșite masacre cu un gaz exploziv. Fără îndoială, *Zyklon B* nu este foarte exploziv, dar pentru a ucide două mii de persoane în trei minute (conform lui Höss) ar fi trebuit folosite cantități imense de gaze, ceea ce ar fi constituit un imens pericol latent de explozie. O asemenea manieră sinucigașă de a concepe o construcție nu se vede niciunde în Germania. La *Krema I*, crematoriul nu se situează deasupra *camerei de gazare*, ci alături. Această clădire ar fi explodat prima și ar fi gazat tot lagărul, cu SS cu tot!

Imposibilitatea nr. 2: temperatura din camerele de despăduchere trebuia urcată până la douăzeci și cinci de grade Celsius, așa cum am mai menționat, pentru ca cea mai mare parte de acid cianhidric conținută în cristalele de *Zyklon B* să se volatilizeze pe durata unei jumătăți de oră. Nu se spune nimic despre un astfel de sistem de încălzire în *camerele de gazare*. Cu alte cuvinte, iarna, ar fi fost necesare ore întregi pentru ca gazul să se volatilizeze. Pe de altă parte, într-o cameră plină ca o cutie de sardine (două mii de persoane pe o suprafață de 210

metri pătrați), gazul nici măcar nu ar fi putut să se răspândească.

Imposibilitatea nr. 3: ușile tuturor *camerelor de gaze* se deschid spre interior. În consecință, năzdrăvanii comandourilor speciale n-ar fi avut nici cum să le închidă, nici cum să le deschidă din moment ce încăperile erau doldora de cadavre până la ultimul centimetru cub ; din moment ce se trăgeau rafale în fața ușii pentru a-i îndesa pe cei sortiți pieirii, fără să mai vorbim de copii care aruncați pe deasupra capetelor !

Imposibilitatea nr. 4: conform lui Höss, comandourile speciale intrau în camerele de gaze la o jumătate de oră după consumarea masacrului (după Müller, doar la câteva minute) și se aruncau asupra cadavrelor cărora le smulgeau inelele (Höss), le dezbrăcau (Müller) și le scalpau (Vrba-Rosenberg). O atare operațiune ar fi fost curată sinucidere; nici un membru al comandourilor nu ar fi supravieșuit unui asemenea *harakiri* (să nu uităm că după execuția *unui singur* condamnat, camerele de gaze americane sunt riguros ventilate, până când unui medic echipat cu sorț, mănuși de protecție și mască de gaze să i se permită accesul). *Camerele de gaze* de la Auschwitz sunt echipate cu un sistem primitiv de ventilare, astfel că nici măcar masca de gaze nu ar fi oferit suficientă protecție. Acidul cianhidric s-ar fi depus și pe presupusele cadavre, de care membrii comandourilor erau însărcinați a se ocupa, lucru care ar fi dus la moartea acestora, această otrăvă traversează cu ușurință pielea.

Imposibilitatea nr. 5: așa cum ni se prezintă în proiectele de construcție ce s-au păstrat, singurul mijloc de a accede din *camera de gaze* în crematoriu era un elevator de 2,1/1,35m, care putea transporta cel mult patru cadavre, plus manipulanții. Transportul morților spre crematoriu ar fi trebuit să se efectueze în mare grabă, din moment ce noi loturi de condam-

nați așteptau deja în fața *dușurilor* (numai în acest ritm s-ar fi putut gaza douăsprezece mii de persoane zilnic, conform unor surse, ba chiar dublu, conform altora). Condamnații nu bănuiau că dușul era o capcană, fiindcă primiseră săpunuri (săpun fals, conform unor *martori oculari*) și prosoape de toaletă. În timp ce aceștia așteptau răbdători, elevatorul făcea cam de cinci sute de ori naveta între camera de gazare și crematoriu, manipulând neobosit cadavre impregnate cu *Zyklon B*, într-o incintă saturată de o substanță extrem de toxică, fără ca sănătatea să-i fi fost afectată!

Imposibilitatea nr. 6: Krema II și III cuprindeau fiecare câte cincisprezece arzătoare, celelalte doar câte opt. Chiar și în crematoriile zilelor noastre, incinerarea unui cadavru durează cam o oră și jumătate (și nu poate sub nici o formă să dureze mai puțin de o oră și un sfert). Această operațiune nu se putea desfășura mai rapid în 1944. Să luăm cazul *Krema II*: atunci când, după șase ore, șaizeci de cadavre ar fi fost incinerate în cele cincisprezece arzătoare, mai rămâneau 1940 de victime la *dușuri*, lucru care cu siguranță îi împiedica să intre pe următorii două mii de prezumtivi candidați la moarte, care așteptau.

Tot în legătură cu crematoriile, în lucrarea lui Raul Hilberg, *La destruction des juifs d'Europe*, (Fayard, 1988, pag. 766), găsim date precise în legătură cu durata de exploatare a celor patru *Krema* de la Birkenau. Marea majoritate a crematoriilor din ziua de azi nu pot incinera mai mult de cinci cadavre pe zi și pe arzător, pentru că trebuie să fie răcite cu regularitate. Chiar pornind de la premisa că cele de la Birkenau aveau putere identică cu cele de azi (lucru puțin probabil), numărul de incinerări pe toată durata existenței lagărului nu ar fi putut depăși o sută douăzeci până la o sută cincizeci de mii. Dar, conform istoricilor exterminaționiști, mai mult de un milion de

persoane ar fi fost asasinate la Birkenau (până de curând, se vorbea de trei spre patru milioane!).

Atunci când vorbim despre caracteristicile crematoriilor actuale, folosim ca sursă informațiile privind crematoriile de la Clermont-Ferrand (Franța) și din Calgary (Canada). În Germania și Elveția există crematorii care folosesc cuptoare alimentate cu gaz metan și care funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în care se pot incinera până la douăzeci și trei de cadavre pe zi și pe arzător. Problema se pune cu totul altfel la Birkenau, unde se folosea drept combustibil cocsul. Ivan Lagacé, directorul crematoriului din Calgary, a testat capacitatea maximă a unui cuptor alimentat cu cocs: la al șaselea cadavru incinerat, cuptorul a explodat! Lagacé evaluează capacitatea unui asemenea cuptor la maximum patru cadavre pe zi și pe arzător, pentru că instalația trebuie răcită cu regularitate în vederea evitării unor grave avarii. Datele de care am ținut cont sunt mai degrabă supraestimate decât subestimate; pe de altă parte, nu am reușit să obținem răspunsuri pertinente de la crematoriile *ultramoderne*.

Unde au fost incinerate restul cadavrelor?

În gropi comune, afirmă exterminaționiștii.

Această afirmație constituie încă o imposibilitate fizică, deoarece o incinerare în gropile comune ar necesita un combustibil și, din cauza oxigenării problematice, ar presupune o foarte lungă durată de ardere. Un alt argument împotriva acestei ipoteze îl constituie prezența unui abundent strat freatic la doar șaiszeci de centimetri sub nivelul solului. Înainte de construirea crematoriilor, victimele epidemiilor erau incinerate pe rug.

Raportul Leuchter

Imposibilitatea tehnică a presupuselor gazări și incinerări masive a contrariat cercetători ca Felderer sau Faurisson încă din anii șaptezeci. Pentru a rezolva această problemă, era nevoie de părerea unui adevărat specialist în camere de gazare.

În 1988 a avut loc la Toronto, în Canada, procesul în revizuire a canadianului de origine germană Ernst Zündel. Acesta difuzase versiunea originală a broșurii *Au murit într-adevăr cele șase milioane?*, redactată de englezul Richard Harwood, în care este contestat *holocaustul*. Din această cauză, Zündel a fost acționat în justiție, la instigarea unei organizații evreiești numite *Holocaust Remembrance Association*. Plângerea se întemeia pe o lege care pedepsea *răspândirea de știri false* care, nu mai fusese aplicată de șapte secole! Legea era o reminiscență a unei ordonanțe britanice din 1275, prin care cavalerii interziceau gloatei să-i ironizeze prin versuri satirice. Primul proces Zündel, instrumentat în 1985, s-a soldat cu condamnarea acuzatului la cincisprezece luni de închisoare. Sentința a fost ulterior anulată, pentru vicii de formă. În 1988, Robert Faurisson l-a sfătuit pe Zündel să apeleze la inginerul american Fred Leuchter, specializat în construirea camerelor de gazare, folosite în mai multe state americane, pentru execuția condamnaților la moarte. Cu acordul lui Zündel, Faurisson l-a contactat pe Leuchter. Acesta a plecat în Polonia în 1988, însoțit de soția sa, Carolyn, cameramanul Jürgen Neumann, desenatorul Howard Miller și de translatorul polonez Tjudar Rudolph. Scopul călătoriei: examinarea minuțioasă a pretinselor camere de gazare de la Auschwitz I, Auschwitz-Birkenau și Majdanek. Inginerul-arhitect Fred Leuchter a redactat apoi un raport de expertiză, pe care l-a prezentat tribunalului canadian.

Concluziile lui Leuchter sunt clare: în nici unul dintre cele trei lagăre nu a existat vreo cameră de gazare destinată

exterminării ființelor umane. Au existat numai camere de dezinfecție, destinate exterminării păduchilor și puricilor.

Demonstrația lui Leuchter se bazează pe trei puncte principale:

1. *Camerele de gazare* sunt astfel construite încât nu pot servi pentru gazarea oamenilor, și nici nu au servit vreodată în acest scop. Ele nu sunt etanșe. Ori, etanșeitatea unei camere de gazare este o condiție absolut indispensabilă. Altfel, gazul mortal se răspândește în exterior. Pe de altă parte, ar fi fost o curată nebunie din partea germanilor construirea de camere de gazare în imediata vecinătate sau în subsolul crematoriilor. Lipsesc instalațiile de difuzare a gazului cât și cele de încălzire a camerelor. În fine, instalațiile de aerisire găsite la fața locului sunt total insuficiente. Ventilația de la *Krema I*, de exemplu, era asigurată doar printr-o gură de aerisire, care ar fi condus gazul letal direct în spitalul SS, situat în fața camerei de gazare, și ar fi ucis pacienții și medicii. Expertiza estimează că cu o astfel de aerisire rudimentară, gazul letal ar fi persistat în presupusa cameră de gazare cel puțin o săptămână, și încă într-o doză suficientă pentru a trimite pe lumea cealaltă pe oricine ar fi intrat. Măștile de gaze nu ar fi asigurat o protecție suficientă.

Așa numitele *camere de gazare* au fost în realitate morgi. Cea de la *Krema I* a fost apoi transformată în adăpost antiaerian.

2. Crematoriile nu ar fi putut nici pe departe face față arderii numărului enorm de corpuri omenești vehiculate de către istoricii exterminationiști. Cât despre gropile de incinerare, acestea sunt un pur produs al imaginației.

3. Leuchter și echipa sa au prelevat eșantioane de mortar atât din *camerele de gazare* cât și din camerele de dezinfecție. Trebuie știut că cianura se menține în mortar sau în piatră timp

de secole. În timp ce eşantioanele prelevate din camerele de dezinfecţie prezentau, după patruzeci şi patru de ani, un conţinut de cianură foarte ridicat, urmele de cianură din eşantioanele prelevate în presupusele *camere de gazare* erau total nesemnificative sau chiar nule. Leuchter explică existenţa de reziduuri şi în aceste eşantioane prin faptul că incintele respective au fost, probabil periodic, dezinfectate. În acelaşi timp, trebuie amintită lucrarea recentă a lui Germar Rudolf (*Gutachten über die Biildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern“ von Auschwitz*, Kernerplatz 2, D-7000 Stuttgart 1), în care este descris un fenomen natural care duce la apariţia cianurii în sol. Astfel, într-o fermă din Bavaria s-a descoperit o concentraţie mult mai mare de cianură decât în prelinsele camere de gazare de la Birkenau (G. Rudolf, *op. cit.*, pag. 85 şi 93).

Testul cianurii nu a fost făcut de Leuchter, ci de doctor în chimie James Roth, care nu avea nici o idee cu privire la provenienţa eşantioanelor.

Dacă raportul lui Leuchter ar fi fost contestabil, exterminatiştii ar fi angajat numaidecât cei mai buni chimişti şi ingineri, pentru a realiza o contraexpertiză. Până în ziua de astăzi, nici un inginer sau chimist nu a fost însărcinat cu aşa ceva. Au existat doar două penibile tentative de contestare. Una aparţine farmacistului exterminatiştii francez Jean-Claude Pressac, autorul lucrării *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers* (Beate Klarsfeld Foundation, 515 Madison Avenue, New York, 1989). Tipărită în doar o mie de exemplare, cartea în chetiune nu se găseşte în librării şi, în ciuda titlului, nu conţine nici un element cu privire la funcţionarea camerelor de gazare. A doua tentativă a fost făcută de germanul Werner Wegner. Ea figurează în antologia *Die Schatten der Vergangenheit*, (Bakes/Jesse/Zitelmann, Propyläen, 1990).

Cele două tentative de infirmare a expertize Fred Leuchter nu dovedesc nimic. Istoricul revizionist german Udo Walendy le pulverizează punct cu punct în numărul 50 al revistei *Historische Tatsachen*. De asemenea, profesorul Robert Faurisson tratează în detaliu această problemă în numărul 3 din *Revue d'histoire révisionniste*, care până de curând putea fi procurată fără prea mari probleme la Librăria Românească Antitotalitară, aflată în Paris la câțiva pași de Sorbona. Tentativa farmacistului Jean-Claude Pressac este atât de cusută cu ață în toate culorile încât unii istorici exterminaționiști l-au acuzat pe autor că se folosește de fondurile lor pentru a da apă la moară revizionistilor. Intre timp, Jean-Claude Pressac a murit în mod misterios.

Testul cianurii a fost refăcut între timp de două ori. Mai întâi de **Institutul de expertize medico-legale din Cracovia**, la cererea Muzeului din Auschwitz. Apoi de chimistul german Germar Rudolf care, ca urmare, și-a pierdut locul de muncă de la **Institutul Max Plack** din Stuttgart și a fost condamnat le doi ani de închisoare corecțională. În momentul de față s-a refugiat, se pare, în afara Gulagului occidental. În urma unor analize foarte amănunțite, Germar Rudolf a ajuns la aceleași concluzii cu Leuchter, pe care totuși îl critică în ce privește unele aspecte minore.

Urmele de cianură descoperite de chimiștii polonezi în eșantioanele provenind din *camerele de gazare* sunt și mai nesemnificative decât cele descoperite de doctorului Roth. Pentru a nu-și bate cuie în talpă, polonezii au prelevat eșantioane de comparație în camere de dezinfecție ai căror pereți fuseseră între timp retencuiți (*badigeonnés* ?). De ce ți-e frică nu scapi : chiar și în aceste condiții, resturile de cianură din zidurile camerelor repute de dezinfecție sunt mult

superioare celor găsite în zidurile pretinseleor *camere de gazare*.

Într-un studiu a cărui publicare a fost blocată prin intervenție polițienească în ultimul moment, Walter Lüftl, președinte al **Camerei federale austriece a inginerilor**, expert judiciar sub jurământ, a calificat drept imposibilitate tehnică pretinsele gazări masive de la Auschwitz. Din această cauză a trebuit să demisioneze din postul său (martie 1992). De atunci, Walter Lüftl face obiectul unei anchete penale pentru încălcarea legii care vizează împiedicarea reabilitării național-socialismului.

Studiile referitoare la funcționarea camerelor de gazare și la capacitatea crematoriilor pot fi oricând repetate. Este suficientă trimiterea în Polonia a unei echipe competente, filmarea cercetărilor și apoi prezentarea lor în fașa opiniei publice mondiale.

(N.B. : în 1988, cu ocazia procesului în revizuire, Ernst Zündel a fost condamnat la nouă luni de închisoare; a fost pus în libertate cu condiția de a nu se mai exprima public în legătură cu *holocaustul*. Zündel a făcut apel la Curtea Supremă, cea mai înaltă jurisdicție în Canada, care l-a achitat în august 1992, După patru ani și jumătate.)

Elefantul invizibil

Odată clarificată în modul cel mai științific cu putință legenda camerelor de gazare, se impune să înțelegem că toate mărturiile, poveștile, zvonurile, însinuările și afirmațiile oficiale pe această temă nu-s altceva decât o stângace și monstruoasă născătorie de atrocități fictive, răspândite după război de puterile învingătoare și, ulterior, chiar de germani, din motive de propagandă politică. Să nu ne mire că Germania

pare să se fi pus definitiv la remorca ideologică a învingătorilor ei. Cei ce știu ce a însemnat pierderea războiului pentru Germania, vor înțelege cu ușurință. Ceilalți, pentru a înțelege mai ușor, să-și amintească situația țărilor *frățești* din cadrul lagărului *socialist*. Albania lui Enver Hodja era adesea mai comunistă decât Uniunea Sovietică a lui Hrușciiov iar Președintele Nicolae Ceaușescu pretindea cu toată seriozitatea (în momentul în care Gorbaciov lansase reformele lui ce aveau să pună capăt comunismului) că România a realizat de mult și glaznostul și perestroika ! Nu l-a contrazis nimeni. Douăzeci de milioane de români pinguinizați săreau în sus ca apucații și aplaudau. Nemții nici nu sar în sus, nici nu aplaudă. Ei tac, lucrează, plătesc și așteaptă !

Ar fi interesantă recapitularea întregii povești a camerelor de gazare cu toate episoadele ei, unele de mult uitate sau abandonate chiar de către versiunea oficială exterminționistă. Ea ar depăși însă scopul pe care ni l-am propus, acela de a rămâne în limitele unei sinteze. Rugăm pe cititori să facă ei înșiși, fiecare pentru el, această recapitulare. Lucrul nu-i tocmai dificil întrucât, de mai bine de o jumătate de secol al most bombardat cu tot felul de informații pe această temă. Cu elementele de care dispune, chiar și fără un alt efort de documentare, fiecare să încerce o explicație și o viziune coerentă cu privire la ceea ce s-a petrecut efectiv.

Când a aflat, pentru prima dată opinia publică mondială de posibila existență și utilizare a camerelor de gazare. Cum a reacționat ea în fața acestei teribile noutăți? Dacă am răspunde scurt : în anul 1916 și a reacționat cu cea mai totală indiferență, deși am spune ceva perfect adevărat, s-ar putea crede că glumim. Să procedăm cu pași mai mici.

Istoricul iudeo-britanic Walter Laqueur se apleacă asupra acestei probleme în cartea *The Terrible Secret* apărută în 1980

(Londra, Weidenfeld & Nicolson). Laqueur pleacă de la faptul că aliații dispuneau de o puternică rețea de informatori, atât în țările ocupate de Germania, cât și în însăși Germania. El ajunge la concluzia că o crimă monstruoasă, precum asasinarea a milioane de oameni în camere de gazare, nu putea fi ascunsă timp de ani de zile, mai ales că organizațiile evreiești raportau constant atrocități peste atrocități mai ales după 1942.

Cu toate acestea, continuă Laqueur, Washington-ul, Londra și Moscova se complăceau între apatie și contemplare, protestând simbolic, fără a întreprinde nimic pentru salvarea jidanilor. Jidănimea mondială nu au fost prevenită de nimeni în legătură cu exterminarea ce pasămite o amenința, iar poporul german nu a fost informat despre genocidul săvârșit chipurile de propriul guvern.

Același autor consideră că Papa de la Roma a fost permanent la curent cu ceea ce se petrecea în Polonia catolică, dar nu s-a înduioșat prea tare, din moment ce *victimele* nu făceau parte din turma sa. Chiar și Crucea Roșie a stat cu brașele încrucișate și a tăcut mâlc până la sfârșitul războiului.

Martin Gilbert analizează amănunțit în cartea sa *Auschwitz and the Allies* acest imens lagăr, în jurul căruia se discută azi atât de mult. Auschwitzul se găsea într-o zonă industrială. Cuprindea lagărele principale Auschwitz I și Birkenau (Auschwitz II), plus complexul industrial de la Monowitz (Auschwitz III), care ar fi trebuit să atragă atenția aliaților din cauza importanței sale economice și strategice. Nu mai vorbim de cele aproximativ patruzeci de lagăre anexe. Deținuții erau în contact permanent cu muncitorii liberi, de diverse naționalități, care munceau ca peste tot în lume, pentru un salariu. În plus, adesea, mulți prizonieri de la Auschwitz au fost transferați în alte lagăre. Din când în când aveau loc și eliberări. După Laqueur, în anul 1942 ar fi fost eliberate 978 de persoane, în

anul următor ceva mai puține, iar în 1944 ar fi fost eliberate multe evreice la intervenția unui industriaș german. În aceste condiții, cum s-ar fi putut păstra secretul în legătură cu presupusul genocid?

Dacă exista un loc în Europa unde nu s-ar fi putut tăinui un masacru la scară industrială, acela era cu siguranță Auschwitz. Cu toate acestea, vreme de doi ani plini, omenirea a ignorat lucrurile de neconceput care se petreceau acolo: masacrele ar fi început în 1942 și de-abia în 1944 au apărut primele semnale în presa mondială, ne asigură Martin Gilbert.

Am pus astfel degetul pe ceva care pentru cei doi autori constituie o enigmă ! Nici unul dintre ei nu găsește o explicație coerentă. Ajungem astfel la “ *problema elefantului* ” ! Nu cel cu cea mai mare trompă, despre care știu și copii că este cel sovietic ! Elefantul americano-occidental, mai discret și rezervat până nu de mult, are nu numai trompă ! Mai are pe deasupra — să nu vă gândiți la cine știe ce că, de fapt, acest formidabil pachiderm iudeo-american are mult mai mult decât ați putea crede domniile voastre. El este peste tot, oriunde, oricând, pac ! Dai peste trompa lui. Sigur, nu toată lumea îl vede. Elefantul însă este acolo, chiar dacă fasciștii și antisemiții refuză să-l vadă. Controlați în pivniță, sau în cămară. Să nu spuneți că nu vedeți nimic, că dacă ar fi, l-ați vedea. Sadam Husein a dat de două ori un astfel de răspuns și s-a trezit exact lângă el, în cușcă cu elefantul. Tot așa i s-a întâmplat și lui Milosevici, cu același elefant care era și-n pivnița lui, la Belgrad, în Kosovo, în Bosnia, peste tot. Chiar sunteți siguri că nu aveți și dumneavoastră un elefant în pivniță ? Ce-ar fi să vă mai gândiți, să vă mai uitați odată înainte de a trece Rubiconul revizionist. Istoricii și cercetătorii revizionști sunt oamenii care, privind în pivnițele lor și nevăzând nici urmă de elefant ,

au spus-o limpede, cum se cade și pe înțelesul tuturor : Elefantul nu există !

În varianta ei holocaustică, această formulă o datorăm inginerului electronist și informaticianului american Arthur Butz, autorul unei foarte interesante cărți : *Cacialmaua secolului XX, The Hoax of the Twentieth Century*. Unii vorbesc de *Impostură*, dar asta nu are prea mare importanță. O impostură care, ține, ține, ține și până la urmă se desumflă ca o bășină, tot cacialma rămâne. În plus, la poker, când ține, cacialma aduce câștig, aduce bani. Tot așa și cu camerele de gazare, holocaustul : uite elefantul, uite elefantul, uite elefantul, iată banii, iată banii, iată banii... până când elefantul face fâs și bășina nu-i mai ! Cu sau fără drăguțul de elefant, Arthur Butz este și va rămâne un clasic al revizionismului istoric despre care chiar și cei de la *Dilema* lui Pleșu vor auzi până la urmă. Că nu toți e proști acolo !

Ipoteza elefantului face posibilă formularea de răspunsuri clare la unele întrebări fără răspuns până acum:

1). *De ce s-au lăsat evreii deportați în lagărele de concentrare și conduși spre abatoare ca oile, fără să opună rezistență?* Răspuns : Evreii s-au lăsat a fi deportați în lagărele de concentrare și de muncă pentru că știau că prin lagăre de concentrare și de muncă germanii înțelegeau exact lagăre de concentrare și de muncă.

2). *De ce nu au bombardat Aliații camerele de gazare? Ar fi omorât mulți deținuți, dar ar fi salvat, incomparabil, mai mulți.* Răspuns : Aliații nu au bombardat camerele de gazare pentru că nu au existat camere de gazare.

3). *De ce căpeteniile naziste precum și ziaristul fără vreo funcție oficială în cadrul regimului hitlerist (Julius Streicher, spânzurat la Nuremberg), care au supraviețuit războiului, au negat cu vehemență exterminarea jidanilor ?* Răspuns :

Căpeteniile naziste precum și ziaristul respectiv au negat exterminarea jidanilor pur și simplu pentru că nu a avut loc nici o exterminare a jidanilor. Atunci când, în timpul procesului de la Nürnberg, personalități marcante ale celui de-al Treilea Reich, cum ar fi Albert Speer și Hans Frank, și-au schimbat brusc opinia și au recunoscut că, moralmente, sunt complici ai genocidului, au făcut-o pentru că au căzut în capcana întinsă de confesiunea lui Höss și dovezile fabricate ale învingătorilor. Așa au pățit sute de milioane de oameni, care încă văd un elefant care nu există !

4). *De ce Vaticanul și Crucea Roșie au trădat principiile umanitare și au păstrat tăcerea cea mai desăvârșită cu privire la cea mai mare crimă din istoria omenirii?* Răspuns : Pentru că Vaticanul și Crucea Roșie au aflat de-abia la sfârșitul războiului de *cea mai mare crimă din istoria omenirii*, care, cum ar spune Radio Erevan, de binecuvântată amintire totalitară, este adevărată, desigur, *dar nu este crimă ci impostură, cacialma.*

Alte dovezi

Încă din 1942, serviciile de informații britanice au reușit să intercepteze și să descifreze codurile comunicațiilor radio între cartierul general SS din Berlin și lagărele de concentrare. Decesele erau raportate zilnic. Marea majoritate erau cauzate de boli, dar erau menționate și execuții prin împușcare sau prin spânzurare. Despre gazări, nici un cuvânt, nici măcar la Auschwitz!

Profesorul Hinsley, actualmente conferențiar la Cambridge, specialist în descifrarea codurilor inamicilor în timpul războiului, confirmă cele mai sus menționate în cartea *British Intelligence during the second World War* (Cambridge

University Press, New York, 1981, pag. 673): mesajele radio germane nu conțineau mențiuni referitoare la gazări, *no references to gassings* !

Începând cu 1943, avioanele de recunoaștere aliate au fotografiat cu regularitate Auschwitzul. Pe durata a treizeci și două de misiuni, s-au făcut sute de fotografii, până la ocuparea lagărului de către Armata Roșie, în ianuarie 1945. În nici una din aceste fotografii nu se vede coada sau aglomerația din fața presupusei camere de gazare, care este lesne identificabilă. Câteva asemenea poze au fost puse la dispoziția publicului în 1979 și pot fi examinate la Arhivele naționale din Washington.

Holocaustul, nimic altceva decât propagandă de război

În martie 1916, cotidianul *Daily Telegraph* anunța că austriecii și bulgarii au gazat șapte sute de mii de sârbi. Nu știu dacă cititorii ziarului britanic au înghițit gălușca. Cert este că, după război, nimeni nu a mai crezut, nici vorbit de cei șapte sute de mii de sârbi gazați.

În 2 august 1990, trupele irakiene au invadat Kuweit-ul. Statele Unite au încercat să convingă *ONU* să intervină militar pentru a elibera emiratul, dar au întâmpinat rezistență din partea organizației. Dar, iată că, dintr-o dată, situația se schimbă radical, în octombrie. O tânără kuweitiană și un chirurg din capitala emiratului, descriu, în lacrimi, în fața unei comisii a drepturilor omului, cum s-au dezlănțuit barbarii irakieni în spitalul capitalei ocupate: au spart incubatoarele și au aruncat la pământ nou-nșcuții! Această mărturie a dezlănțuit furia opiniei mondiale și a contribuit la succesul partizanilor soluției militare. Impostura a ieșit, în 1992. Povestea cu incubatoarele a fost fabricată de o agenție de publicitate din New York, căreia

emirul de Kuwait, aflat în exil, i-a achitat zece milioane de dolari. Chirurgul nu era chirurg, iar tânăra refugiată era fiica unui diplomat kuweitian aflat la post în Statele Unite. Aceștia au repetat împreună zile întregi scenariul mărturiei oculare. În paralel au făcut un curs intensiv de limba engleză.

Spre deosebire de basmele înspăimântătoare în legătură cu primul Război mondial sau cu Războiul din Golf, cele privind al II-lea Război mondial se povestesc fără încetare, fiindcă enorme interese politice și financiare sunt în joc.

Primele rapoarte privind exterminarea jidanilor au apărut în 1942 în ziare controlate de sioniști, cum ar fi *New York Times*, și proveneau, după toate probabilitățile, de la *Congresul evreiesc mondial* (vezi A. Butz, *op. cit.*). Obiectivul principal al acestei propagande de groază a fost, fără îndoială, de a semnaliza guvernelor și populației statelor aliate necesitatea unui leagăn național pentru poporul evreu.

Arthur Butz, în *Cacialmaua secolului XX*, reconstituie geneza legendei secolului. Nu numai camereer de gazare, ci toate metodele imaginabile de asasinat au bătuit coloanele ziarului *New York Times*. În numărul din 30 iunie 1942, era vorba de un *poligon de execuții* în care ar fi fost împușcași zilnic câte o mie de jidani. Mai multe numere din februarie 1943 vorbesc despre *stațiile de otrăvire a sângelui* din Polonia ocupată. Spre sfârșitul războiului *poligoanele de execuții* și *stațiile de otrăvire a sângelui* au dispărut din ziar. Au apărut celulele de execuție sau concasare prin abur, vapori*, care au

* Aceste aberante și imposibile metode de ucidere în masă se înscriu pe linia unui permanent șantaj sentimental, practicat, dacă nu de poporul evreu, în orice caz de cei ce se consideră îndreptățiți să vorbească în numele acestuia. Cei șantajași sunt creștinii, adică popoarele care știu și înșeleg ce este aceea „milă”. Evreii și în general popoarele semite nu au aceeași concepție ca noi despre milă și caritate. O simplă lectură a

cunoscut un succes răsunător! Au fost pomenite chiar și la Nürnberg, 14 decembrie 1945, conform procesului-verbal:

“Trebuia ca toate victimele să-și scoată îmbrăcămintea și încălțăminte, care erau apoi adunate, urmând ca, în grup, femeile și copiii mai întâi, să fie mânați spre încăperile morții (...). De îndată ce camerele erau pline ochi, ele erau închise ermetic și se dădea drumul vaporilor (...). Rapoartele primite permit să estimăm că mai multe sute de mii de evrei au pierit astfel la Treblinka” (Document Nürnberg PS-3311).

Șaptezeci și cinci de zile mai târziu, ca prin farmec, tribunalul a uitat subit de camerele cu vaporii. Sosise noul cuvânt de ordine: camere de gazare, punct. În concluzie, abia după încheierea războiului părinții exterminatismului s-au pus de acord asupra formei definitive a legendei!

Gropile incandescente ale lui Elie Wiesel

anumitor pasaje din *Vechiul Testament* ne va edifica cu privire la mândria resimșită pentru faptul exterminării și genocidării unor popoare ca amalecișii, moabișii și altele. Poveștile de adormit copii, în legătură cu imaginările „camere de gazare” pornesc din aceeași sete de „eroism” specific și ficțiune debordantă pe care o întâlnim atât în *Vechiul Testament* sau *Talmud* cât și în comportamentul obișnuit al evreului, care se centrează invariabil în jurul ideii de ban nemuncit, de câștig ilicit. Cine crede că exagerăm, să facă bine să citească măcar prima carte a *Vechiului Testament*, unde Dumnezeu lor le promite case și orașe construite de alșii, grădini și livezi cultivate de alșii etc. În fond, problema camerelor de gazare din Germania hitleristă este și o problemă de bani: Israelul și evreii de pretutindeni au încasat pe această bază multe miliarde de dolari nemunși. (Nota tr.)

În cartea *Legends of Our Time* (New York, Avon Books, 1968, pag. 177-178), Elie Wiesel formulează următorul îndemn:

“Fiecare evreu trebuie să își rezerve, undeva înăuntrul său, o zonă de ură, o ură vie și virilă, împotriva a tot ce personifică germanul și a tot ce dăinuie în german. A proceda altfel înseamnă a ne trădar morții”.

În 1968, Elie Wiesel s-a trezit laureat al Premiului Nobel pentru Pace, înurma, între altele, a propunerii a optzeci și trei de deputați din *Bundestag*. Parlamentarii considerau că atribuirea acestui premiu ar constitui o mare încurajare a tuturor celor care se angajau în procesul de reconciliere.

Nșscut în 1928, Elie Wiesel a fost internat la Auschwitz între aprilie 1944 și ianuarie 1945. Mărturia lui inițială se intitulează *Noaptea, La Nuit* (1958). Lucru curios : marele apostol al holocaustului, treisprezece ani după război, nu suflă un cuvânt despre *camerele de gazare* . ȘI mai curios : camerele de gazare își fac apariția în versiunea germană, *Die Nacht zu begraben, Elischa* (traducere de Curt Meyer-Clason, editura Ullstein). Cuvântul “*crematoire*” din original francez a fost sistematic tradus prin “*camere de gazare*”). Că venerabilul Wiesel nu a văzut camere de gazare, nu încape nici o îndoială. Să nu fi auzit însă nici măcar povestea lor ? Sigur este că nu le

* Evreii nu l-au așteptat pe Elie Wiesel pentru a formula o coerentă doctrină a urii și a dispreșului față de celelalte popoare, pe care ei le numesc „goimi”. Potrivit *Talmudului*, de exemplu, un evreu pios care trece pe lângă un cimitir creștin, trebuie să scuie de trei ori și să blesteme pe cei îngropași... Multe alte detalii picante în acest sens pot fi găsite în *Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică* (FRONDE, 1995), în *Evreul talmudist, Înfruntarea jidovilor și Cei mai înverșunați dușmani ai popoarelor noastre* (Samizdat, 2000). (Nota tr.)

menționează în prima sa mărturie, apărută la treisprezece ani după război.

Dacă Elie Wiesel nu a văzut *camere de gazare* este pentru că, până către anii 1960, avea o altă găselniță. Ne-o spune el însuși. Iatăl văzând ceva ce nimeni n-a văzut vreodată:

Nu departe de noi, dintr-o groapă, flăcări gigantice urcau spre cer. Ceva ardea acolo. Un camion se apropie și își basculă încărcătura în groapă: erau copii, nou-născuți! Da, i-am văzut, cu ochii mei... (Să mă mai mir că începând de atunci somnul îmi ocolește ochii?)

Iată deci unde ajunseserăm. Alături se afla o altă groapă, mai mare, pentru adulți. (...)

“Tată, îi spun, dacă-i așa, nu mai vreau să aștept. Mă duc să mă arunc în sârma ghimpată electrificată. E mai bine decât să agonizez ore întregi în flăcări”^{}.*

Ciudat, dar Wiesel a fost scutit de interminabila agonie în flăcări, fără a recurge totuși la soluția finală a gardului electrificat:

Coloana noastră mai avea de parcurs vreo cincisprezece pași. Îmi mușcam buzele pentru ca tata să nu audă cum îmi tremurau fălcile. Încă zece pași. Opt, șapte. Ne îndreptam

^{*} Să recunoaștem că viziunea cu nou-născuții basculași și cu flăcările gigantice este mai gogonată decât povestea cu zidurile Ierihonului. E bine să reșinem de aici cu ce fel de inepții se poate ajunge astăzi lauréat al *Premiului Nobel*! Demistificarea și demascarea minciunii istorice a camerelor de „gazare” este nu numai necesară ci și urgentă. Altfel toate instituțiile noastre tradiționale vor fi distruse, nu numai cea a adevărului și a liberei căutări a acestuia. Dacă instituția *Premiului Nobel* a ajuns un *gheșeft* oarecare, ce putem crede despre diversele ACADEMII ale lumii? Sunt ele astăzi, aceste academii, altceva decât o ocară pentru adevăr și o povară pe grumazul popoarelor îndobitocite? (Nota tr.)

alene, în urma unui car mortuar imaginar, spre propria înmormântare. Patru pași. Trei pași. Am ajuns. Iat-o, groapa cu flăcările ei e chiar lângă noi. Îmi adunam umbra de energie ce-o mai aveam pentru a mă arunca în gardul ghimpat. În fundul sufletului, îmi luam rămas bun de la tata, de la întreg universul și, împotriva voinței, cuvinte se legau și se așterneau într-un murmur pe buzele mele: Ytgadal veyitkadhach, chme raba...Fie-i numele slăvit și sfințit... Inima îmi crăpa. Iată. Mă aflam în fața îngerului morții. (...)

Nu. La doi pași de groapă cade ordinul să facem la stânga și să o luăm spre o baracă (La Nuit, ed. Minuit, 1958, pag. 57-60).

Constatăm, așadar, că și după încheierea războiului, pe lângă camerele de gazare, o varietate de mijloace de ucidere era vehiculată de atotputernica propagandă jidovească. Unul dintre acestea consta în arderea oamenilor de vii. Această variantă de exterminare a fost continuu propagată de mediile jidovești până prin 1960. Profesorul Robert Faurisson consideră că Elie Wiesel a trebuit să aleagă între două minciuni ale propagandei aliaților și că a avut ghinionul să o aleagă tocmai pe cea necâștigătoare. Fără să-l contrazicem pe Robert Faurisson, ni se pare însă că ambele minciuni, până acum, sunt câștigătoare !

Belzec, lagărul-fantomă

Situat în răsăritul Poloniei, lagărul din Belzec (a nu se confunda cu Bergen-Belsen) a fost unul de rangul trei, conform istoriografiei oficiale. Șase sute de mii de evrei ar fi fost gazași aici.

Povestea lagărului Belzec este foarte sugestivă pentru întreaga legendă a *holocaustului*. Ea merită o prezentare mai îndeaproape.

Lagărul a fost inaugurat în 1942, ca lagăr de tranzit pentru jidanii deportați în Rusia. La scurt timp după deschidere, au apărut zvonuri despre presupuse masacre săvârșite acolo. Revizionistul italian Carlo Mattogno se ocupă de aceste zvonuri în studiul său dedicat mitului exterminării evreilor (*Le mythe de l'extermination des Juifs, Annales d'histoire revisionniste* nr.1, 1987, pag. 15-107).

- Prima variantă: evreii erau înghesuiți într-o baracă unde erau obligați să stea în picioare pe o placă metalică care era apoi conectată la o tensiune electrică mortală* (variantă a ziarului guvernului polonez în exil, *Polish Fortnightly Review*, decembrie 1942).

- A doua variantă: evreii erau ori împușcați, ori gazați sau electrocuțați (Declarație a Comitetului de informare interaliat din decembrie 1942).

- A treia variantă: evreii erau uciși în cuptoare electrice. Afirmatia aparține lui Abraham Silberschein (*Die Judenausrottung in Polen*, Geneva, august 1944).

- A patra variantă, formulată de Stefan Szende, doctor în filozofie, în cartea *Der letzte Jude aus Polen* (Europa Verlag Zürich/New York, 1945, pag. 290):

Moara de oameni cuprinde un spațiu cu un diametru de aproximativ șapte kilometri. Această zonă este protejată cu garduri din sârmă ghimpată și de o grămadă de dispozitive de

* Nu știm dacă se poate spune cu adevărat că în tot războiul este și un bine, totuși povestea cu placa metalică sub tensiune electrică ar putea fi aplicată mîșcar de șiganii ursari, nevoiși, în secolul XX, să se plimbe După ei cu cărbunii aprinși pentru a-i face pe urși să joace... (Nota tr.)

securitate. Nimeni nu avea dreptul să se apropie. Nimeni nu avea dreptul să părăsească această zonă (...) Trenurile pline cu evrei intrau printr-un tunel subteran în subsolul locului de execuție (...) Li se lua tot ce posedau. (...) Obiectele erau meticulos clasificate, inventariate și puse la dispoziția rasei stăpânitoare. Pentru a scăpa de această muncă de durată și complicată, s-a hotărât ca toate convoaiele să fie livrate gata dezbrăcate. Evreii, goi-pușcă, erau mânați în săli gigantice. Aceste săli puteau găzdui mii de persoane simultan. Nu aveau ferestre, erau din metal, iar podeaua metalică era escamotabilă.

Podeaua unei asemenea săli, împreună cu miile de evrei, cobora într-un bazin cu apă situat la subsol, astfel încât corpurile oamenilor să nu fie total scufundate. În momentul în care erau scufundați cam până la șolduri, apa era cuplată la o sursă de înaltă tensiune. În câteva clipe, toți evreii, de ordinul miilor uneori, erau morți.

Apoi, podeaua metalică, cu cadavre cu tot, se ridica deasupra nivelului apei. O altă linie electrică era cuplată și placa metalică se transforma într-un crematoriu, încinsă ca o plită, până în momentul în care toate cadavrele erau reduse la stadiul de cenușă.

Puternice macarale ridicau apoi gigantica platformă-crematoriu, și evacuaau cenușa. Înaltele furnale ale uzinei evacuaau fumul. Procedura era încheiată.

Următorul tren, cu o nouă șarjă de jidani, aștepta deja în fața intrării în tunel. Fiecare tren aducea trei până la cinci mii de evrei, uneori chiar mai mulți. Au fost zile în care șinele din Belzec au suportat mai mult de douăzeci de astfel de trenuri. Tehnica modernă triumfa în împărăția nazistă. Problema exterminării a milioane de oameni era rezolvată.

- A cincea variantă: evreii erau electrocuțați în dușuri electrice și transformați apoi în săpun. Această versiune este datorată lui Simon Wiesenthal:

Înghesuiți unul într-altul, sub supravegherea soldaților SS ucrainieni și letoni, oamenii intrau alergând în “baia” deschisă, unde încăpeau până la cinci sute de persoane. Podeaua era metalică, iar dușurile atârnavă de tavan. Când baia era plină, soldații conectau podeaua metalică la tensiunea de 5000 V. Simultan, apa țâșnea din dușuri. Un tipăt scurt și execuția era terminată. Un medic-șef SS, dr. Schmidt, constata moartea victimelor prin vizetă, apoi se deschidea a doua ușă și intrau comandourile pentru cadavre, care evacua rapid leșurile. Baia putea primi următorul lot de cinci sute. (Der neue Weg, Viena, nr. 19/20, 1946).

Conform variantei lui Simon Wiesenthal, cadavrele nu erau reduse la stadiul de cenușă, pe o plită gigantică, după cum ne asigură Stefan Szende. Ele erau transformate de călăi în săpun cu marca RIF, “Rein Jüdisches Fett”, adică grăsime pur jidănească (N.B. : RIF era acronimul pentru „Reichsstelle für industrielle Fettversorgung”, adică Serviciul Reich-ului de aprovizionare industrială cu materie grasă):

În ultima săptămână din martie (1946), presa română anunșă o știre de senzație: în orșșelul român Fșlticeni, cu ocazia unei ceremonii talmudice de înhumare, au fost îngropate cu solemnitate în cimitirul evreiesc douăzeci de cutii cu săpun (...) Cutiile purtau marca RIF – „Rein Jüdisches Fett“ (...) Parcă pe la sfârșitul anului 1942, a fost pronunșatș pentru prima dată oribila sintagmș „transport de săpun“. Se întâmplă în

Guvernul general iar fabrica era în Galiția, la Belzec. Nouș sute de mii de evrei au fost utilizași ca materie primă în această fabrică, între aprilie 1942 și mai 1943 (...) Probabil, lumea civilizată nu poate concepe cu ce plăcere priveau naziștii și soșiile lor acest săpun. În fiecare bucată de săpun, ei vedeau un evreu, dispărut ca prin farmec, care astfel nu va mai putea da lumii vreun alt Freud, Ehrlich sau Einstein (...) Înhumarea săpunului într-un orșșel din România are ceva supranatural. Durerea ascunsă ferecată în acest mic obiect de uz cotidian sfâșie inima deja prea încercată a omului secolului XX. În era atomică, o întoarcere la sinistra bucătărie medievală a vrșjitoarelor pare o fantasmă! și totuși este realitatea*! (Der neue Weg, Viena, nr. 17/18, 1946).*

• A șasea variantă: evreii erau asasinași cu var nestins. Această versiune aparține polonezului ne-evreu Jan Karski, autorul cărții *Story of a Secret State*, apărut în 1944 (Houghton Miffling Co, Boston, The Riverside Press, Cambridge), publicat în franceză cu titlul *Mon témoignage devant le monde* (éditions S.E.L.F., Paris), din care extrag următorul pasaj (citat După R. Faurisson, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet*, 1982, pag. 44):

Planșeul trenului [plin cu evrei] fusese acoperit cu un strat gros de praf alb, adică var nestins. Toată lumea știe ce se

* Guvernul sau Guvernământul general desemnează autoritatea instituită de către germani pentru guvernarea Poloniei ocupate între septembrie 1939 și decembrie 1944. (Nota tr.)

* Regretăm că pentru această ediție românească a cărții lui Jürgen Graf ne-a fost imposibil să găsim un ziar românesc relatând despre faimoasa înmormântare de la Fșlticeni. Rugăm pe cititori să ne ajute să îndreptăm această imperfecțiune. (Nota tr.)

întâmplă atunci când se varsă apă peste var (...) Carnea vie în contact cu varul se deshidratează rapid și arde. Cei ce se găseau în tren urmau să fie arși până la os (...) Se lăsa deja seara pe când cele patruzeci și cinci de vagoane (le-am numărat) fură umplute. Trenul, cu încărcătura-i de carne torturată, vibra și urla ca într-un coșmar.

- A șaptea variantă: evreii erau uciși cu Zyklon B, care era introdus prin șevșrie în dușuri. Pentru această versiune a optat un tribunal german în 1965, cu ocazia procesului Belzec, pistă pe care apoi a pedalat Adalbert Rückerl, fost director al *Oficiului central* din Ludwigsburg însărcinat cu informarea asupra crimelor naziste, în cartea *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse* (Deutscher Taschenbuchverlag, 1977, pag. 133). Tribunalul a precizat că s-a trecut la execuții folosind gazele de eșapament. După câteva săptămâni. Fără îndoială, bieșii SS-iști au avut nevoie de câteva săptămâni pentru a se dumiri că granulele de Zyklon B refuzau să circule prin conducte! Pe de altă parte, dacă e să ne luăm După exterminăști, alși SS-iști au parcurs experiența în sens invers, trecând de la gaze de eșapament la Zyklon B.

- A opta variantă: evreii erau asasinași cu gaze de eșapament provenind din motoare Diesel. Citez în continuare un pasaj din *Raportul Gerstein*, raport care este considerat, împreună cu confesiunea lui Höss, cea mai importantă dovadă a *holocaustului*. Kurt Gerstein a fost ofițer SS al Serviciului de sănătate și s-a predat trupelor franceze care au ocupat Wurtemberg-ul, în aprilie 1945. Înainte de a se sinucide* în închisoare, el și-a de-

* Potrivit istoricului francez Henri Roques, autor al unei Teze de doctorat pe marginea „rapoartelor Gerstein“ (cșci sunt mai multe și în mai multe limbi: germană, franceză și engleză), locotenentul Kurt Gerstein nu s-ar fi sinucis ci ar fi fost ucis de temnicerii săi francezi. De remarcat că, prin

pus confesiunea, mai exact cele șase confesiuni, lucru demonstrat scriitor de francezul Henri Roques, în teza sa doctorat: există nu mai puțin de șase *Rapoarte Gerstein*, care diferș, pe ici, pe colo, prin pșrșile esenșiale! Conform celor șase confesiuni, Gerstein a vizitat Belzec și Treblinka în august 1942. Conform uneia dintre confesiuni, cam douăzeci și cinci de milioane de persoane ar fi fost gazate! La Belzec, între șapte și opt sute de persoane erau îndesate într-o camerș de gazare de douăzeci și cinci de metri pștrași, adică vreo treizeci de persoane pe metru pștrat! și asta ne-o spune un inginer! Evocarea unui deal de vreo patruzeci de metri, format din încălșșmintea celor asasi-nași, încoronează această gogonșturș care figurează în mai toate manualele de istorie! Iată un extras din „confesiunea“ lui Gerstein (André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Ogmios Diffusion, 1986, pag. 90-91; cartea lui Chelain conșine textul complet al tezei Roques, *Les „confessions“ de Kurt Gerstein. Étude comparative des Différentes versions. Édition critique*):

Camerele se umplu. „Încărcași bine!“, a ordonat căpitanul Wirth. Se calcă-n picioare. Vreo opt sute de fiinșe umane pe 25 m², în 45 m³ (...) Ușile se închid.

În același timp, ceilalși așteaptș afarș dezbrșcași (...) Dar motorul Diesel nu funcăioneazș (...)

Sosește Wirth. Se vede că îi este penibil că acest lucru se întâmplș tocmai astșzi, când sunt și eu prezent. Da, vșd și aud tot! Ceasul meu nu greșește: 50 de minute, 70 de minute – Diesel-ul tot nu pornește; cei dinșuntru așteaptș în zadar. Îi auzim plângând și suspinând „ca la sinagogș“ – remarcă profesorul Pfannenstiel care își lipise urechea de ușa din lemn (...)

După 2 ore și 49 de minute – cronometrului meu nu-i scapș nimic – pornește motorul Diesel. Pânș în acest moment, cei dinșuntru au supravieșuit în camere pline ochi: de patru ori 750 de fiinșe în de patru ori 45 de metri cubi.*

Mai trec 25 de minute. De bunș seamș, mulși sunt deja morșii; se vede prin fereștruica aceea care pentru un moment lumineazș electric camera (...)

28 de minute mai târziu, rari sunt cei care mai mișcă. În fine, După 32 de minute, totul este mort; (...)

Din motive greu de explicat, istoria a asimilat această variantș de *Raport Gerstein*, adică pe cea de-a opta, evocatș mai sus.

Gazele de eșapament ale motoarelor Diesel nu conșin monoxid de carbon, decât în procent nesemnificativ (vezi

* Nu se știe de ce „de patru ori 750 de fiinșe în de patru ori 45 de metri cubi“. Este vorba însș de o „mșrturie“. Fiecare este însș liber și chiar invitat sș judece „mșrturiile exterminașioniste“. Mareșalul Ion Antonescu a fost condamnat și apoi asasinat cu forme în regulș, tot pe baza unor astfel de mșrturii. (Nota tr.)

Friedrich Paul Berg, „The Diesel Gas Chambers: Myth Within A Myth“, *Journal of Histical Review*, vol. 5, nr. 1, 1984, pag. 15-46). Prizonierii din camera suprapopulată ar fi murit asfixiași cu mult timp înainte ca monoxidul de carbon să-și fi făcut efectul. Orice alt motor cu benzină ar fi constituit o armă criminală mult mai eficace decât motorul Diesel. Dacă nemșii și-ar fi propus într-adevăr să gazeze oameni, cu siguranță nu ar fi folosit un motor rablagit, ci unul din numeroasele gaze toxice pe care industria lor chimică le producea. Ne găsim în fața unei contradicții flagrante: geniul tehnic întruchipat de poporul german, care putea să le permită să găsească metode de a ucide milioane de oameni fără știrea lumii și fără a lăsa urme, este total incompatibil cu tâmpenia de care ar fi dat dovadă prin alegerea celei mai păguboase arme, dintre toate cele posibile.

Ce *dovezi* avem despre asasinarea a șase sute de mii de evrei la Belzec?

O inspecție a amplasamentului lagărului da la Belzec n-ar fi de nici un folos, pentru că am zări un câmp și nimic mai mult.

Nu există nici un document referitor la Belzec – naziștii dădeau ordinele de execuție exclusiv oral.

Nu s-au descoperit gropile comune – naziștii au ars cadavrele.

A dispărut până și cenușa celor șase sute de mii de victime – naziștii au împrăștiat-o (nu prea ni se explică ce s-a întâmplat cu oasele; pușini știu că oasele nu ard decât parțial și că ar fi trebuit să fie măcinată).

Din camerele de gazare n-a rămas nici măcar o umbră de pietricică – naziștii au aruncat în aer aceste camere și au evacuat dărâmăturile.

Belzec este total absent din statisticile de la Arolsen, statistici în care un lagăr de concentrare mic, ca cel din Neuengamme, figurează cu exact 5.780 de decese incontestabile – morșii de la Belzec nu au fost înregistrași.

Nu mai trșiește nici un martor ocular – din cei șase sute de mii de evrei deportași la Belzec, unul singur a supravieșuit, un anume Rudolf Reder, decedat în anii șaizeci.

Ce *dovadă* avem legată de asasinarea a șase sute de mii de evrei la Belzec?

Nici una! Nici cea mai mică *dovadă*!

Treblinka, o ofensă adusă rașionii

Al doilea lagăr de exterminare, conform ierarhiei exterminașioniste, a fost cel de la Treblinka, la optzeci de kilometri de Varșovia. Nici aici nu a rămas vreo urmă de victimș (cu toate că ar fi fost opt sute de mii – în varianta actualș, ba chiar trei milioane – în varianta din 1946*).

* Bine înșeles, această variantș de „trei milioane“ a fost reșinutș la Tribunalul Militar Internașional de la Nürnberg. Pe baza unor astfel de variante aberante au fost spânzurași zeci de mii de militari și funcșionari ai Germaniei hitleriste. Procedura a fost întru totul asemșnștoare celei folosite de regimul comunist din România pentru a-și extermina dușmanii șșrșniști, liberali, social-democrași și legionari. Iuliu Maniu, Dinu și George Brștianu sau Titel Petrescu au fost deja reabilitași. Va veni ziua când mareșalul Antonescu, Jodl, Keitl ori Göring vor fi reabilitași la rândul lor, ca și de altfel toși ceilalși eroi și martiri, români, maghiari, germani sau de alte nașionalitșșși, cșzuși ostșșește la Stalingrad, Cotul Donului, în Ardeni sau la Berlin pentru apșrarea unei anumite idei europene. Când va veni această zi, încș nu se știe. Ceea ce se știe însș mai de mult, este cș deja pe timpul lui Brejnev și Ceaușescu, șșrile comuniste aveau un avans de aproximativ cincizeci de ani fășș de Occident.. Șș nu se creadș cș este

De fapt și de drept, Treblinka a fost un lagăr de tranzit, la fel ca Sobibor și Belzec. După sângeroasa represiune a răzmerișei ghetoului din Varșovia, în primăvara din 1943, supravieșuitoarii au fost trimiși, via Treblinka, fie în gheto-uri, fie în lagăre de muncă.

În cartea lui Adalbert Rückerl despre „lagărele de exterminare“, aflăm cum că la Treblinka funcționau doar 35-40 de SS-iști. Cum puteau acești patruzeci de oameni să gazeze zilnic câteva mii de evrei? Pentru că erau ajutați de cinci sute până la o mie de muncitori evrei! (același Rückerl, pag. 212) Aceștia erau dotați cu bice, lucru care le sporea autoritatea. Știau că într-o bună zi, vor fi la rândul lor gazați, dar nu le-a venit niciodată ideea să întoarcă bicele spre cei patruzeci de SS-iști pe care-i deserveau, ci masacrau de zor până la zece mii de coreligionari pe zi! Chiar condamnații se dovedeau foarte ascultători: acuzatul Suchomel a declarat la Düsseldorf, cu ocazia *Procesului Treblinka*, că aceștia „intrau în ordine, gata dezbrăcați, în camera de gazare“ (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 2 aprilie 1965).

Filmul lui Claude Lanzmann, *Shoah* – nu mai puțin de nouă ore și jumătate de proiecție! – este, conform prefeșei cărții omonime care conține dialogurile din film, un document capital deoarece, scrie Simone de Beauvoir, „(...) După război, am citit cantități enorme de mășturi despre gheto-uri, despre lagărele de exterminare: eram de-a dreptul zăpăciți. Dar, vizionând astăzi extraordinarul film al lui Claude Lanzmann, ne dăm seama că, de fapt, n-am știut nimic. În ciuda tuturor cunoștinșelor dobândite, înspăimântătoarea experienșă era

vorba de o glumă. Gulagul s-a mutat dincolo de fosta Cortină de Fier, Occidentul abia de acum încolo riscă să cunoască Aiudul, Gherla, Canalul și celelalte... (Nota tr.)

unde, departe de noi. Pentru prima dată o simțim prezent în minte, în inimă, în carne. Devenim părtași (...).“ La rândul său, Pierre Vidal-Naquet consideră *Shoah* un „grandios film istoric“ și o „mare operă istorică“ (*Les Assassins de la mémoire*, éditions La Découverte, Paris, 1987, pag. 143 și 149). Citez în continuare un scurt extras din conversația care are loc între realizator și frizerul de la Treblinka, Abraham Bomba (*Shoah*, éditions Fayard, 1985, pag. 143):

Lanzmann: și camera de gazare?

Bomba: Nu era mare, era o încăpere de aproximativ patru pe patru (...) Deodată, interveni un caporal: „Frizerilor, voi trebuie să procedați în așa fel încât toate femeile care intră aici să fie convinse că își vor tunde pușin părul, vor face un duș și apoi vor pleca. “ Dar noi știam bine că din acele camere nu se mai ieșea (...).

Lanzmann: și chiar veneau?

Bomba: Da, veneau.

Lanzmann: Cum arătau?

Bomba: Erau dezbrăcate, goale pușcă, fără haine, fără nimic (...).

Lanzmann: Existau și oglinzi?

Bomba: Nu, nici vorbă de oglinzi sau scaune, ci doar niște bănci, plus noi, cei șaisprezece sau șaptesprezece frizeri... (...)

Lanzmann: Cam câte femei tundeai într-o șarjă?

Bomba: Într-o șarjă ... să fi fost ... șaiszeci-șaptezeci de femei.

Lanzmann: și, După aceea, se închideau ușile?

Bomba: Nu. Odată isprăvită treaba cu primul grup, intra imediat următorul (...).

Se aflau, deci, într-o încăpăre de patru pe patru, șaisprezece sau șaptesprezece frizeri, șaizeci-șaptezeci de femei goale, ba chiar mai încăpeau și bănci!

Acesta fiind un „document capital privind exterminarea evreilor“, un „grandios film istoric“ și o „mare operă istorică“, n-avem oare dreptul să avem dubii în legătură cu veridicitatea celorlalte dovezi?

În august 1992, *Polish Historical Society* (91 Strawberry Hill Avenue, Suite 1038, Stamford, CT 06902, SUA), societate care cuprinde cetățeni americani, istorici amatori, majoritatea de origine poloneză, a adunat o documentație voluminoasă care demontează bucată cu bucată imaginea „lagărului de exterminare“ de la Treblinka. Să ne oprim la câteva puncte esențiale:

1. Propaganda pe tema exterminării a demarat la scurt timp După construirea lagărului de tranzit de la Treblinka II, în 2 iulie 1942 (lagărul de muncă Treblinka I fusese deschis la finele lui 1941 și se afla la 3 km de celălalt). Propaganda din timpul războiului, cât și de După terminarea acestuia, a prezentat opiniei publice următoarele metode de exterminare (pe lângă cea clasică cu gaze de eşapament *Diesel*): gaze cu *Zyklon B*; oprire cu vapori fierbinți; asfixiere în camere de decompresie; electrocutare; împușcare; execuție cu mitraliera.

2. Masacrele cu gaze de eşapament provenind din motoare *Diesel*, asupra cărora „istoricii“ au căzut de acord, sunt de-a dreptul imposibile. Se face trimitere la un eveniment care a avut loc la Washington în 1988, când un tren cu locomotivă *Diesel* a rămas blocat într-un tunel; tunelul s-a umplut imediat cu gaze și s-au scurs patruzeci de minute până la remedierea defecăiunii, fără ca un singur pasager din cei patru sute douăzeci să fi pătât ceva.

3. Treblinka II, fiind un lagăr de tranzit, se găsea la doar 240 de metri de o importantă linie ferată, la 270 de metri de un

drum principal și la 800 de metri de cel mai apropiat sat. Nu s-ar fi putut disimula masacrele nici măcar timp de o săptămână... În aprilie 1943, guvernul polonez în exil a lansat ipoteza că „lagărul de exterminare“ era Treblinka III, situat cu patruzeci de kilometri mai la nord, în inima unei zone împășdurite, ipoteză la care s-a renunțat pe tșcute...

4. Foști deținuți au desenat cam patruzeci de versiuni de planuri ale lagărului, care se bat cap în cap. „Camerale de gaze“ își schimbă amplasamentul de la un plan la altul.

5. Așa cum menșionează și Udo Walendy, în remarcabilul număr 44 al revistei *Historische Tatsachen*, Armata Roșie a ras de pe fașa pșmântului Treblinka II, pentru a pretinde ulterior că naștiții au șters astfel urmele abominabilelor crime.

6. În arheologie se folosește tehnica fotografierii aeriene, cu ajutorul căreia se pot recunoaște locurile în care s-au făcut săpșturi, chiar și După trecerea a secole întregi. Procedând similar, avioanele de recunoaștere aliate au fotografiat cu regularitate amplasamentele Auschwitz și Treblinka. În fotografiile de la Treblinka II a putut fi identificatș o singurș groapș comunș de 66/5m, (și adâncă de trei metri, conform fotografiilor realizate de o comisie iudeo-sovietică, în 1944) care ar fi putut conșine cel mult patru mii de cadavre. Dat fiind că Treblinka a fost tranzitat de aproape un milion de evrei, iar condișiile de transport erau inumane, patru mii de victime par plauzibile. Începând din aprilie 1943, germanii au deshumat și incinerat cadavrele, pentru că o iminentș revșrsare a Bugului ar fi constituit un pericol de epidemie.

Această documentație – sutș la sutș revizionistș – a fost adunatș de americani de origine polonezș, a căror șarș a suferit cumplit sub nașional-socialiști. Acești oameni au trecut la căutarea adevărului istoric, în detrimentul continușrii propagandei de război îndreptate împotriva dușmanului de odinioarș,

așa cum o fac tot mai mulși cercetători chiar în Polonia-mamă. Pot fi oare clasificași drept naziști?

Majdanek: șapte, trei, sau nici măcar o singură cameră de gazare?

Majdanek a fost unul din cele șase „lagșre de exterminare”. Mai exact, a fost pe de-o parte lagșr de exterminare, dar pe de altă parte, nu prea a fost, și totuși, până la capăt, ca în povestea cu capra, a fost decis ca lagșr de exterminare, „probabil”, ca să nu zicem indubitabil!

Câși au murit la Majdanek?

– 1,5 milioane conform unei comisii sovieto-poloneze (1944);

– 1,38 milioane După Lucy Dawidowicz (*The War against the Jews*, Penguin Books, 1987, pag. 191);

– 360.000 După Lea Rosh și Eberhard Jäckel (*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffmann und Campe, 1991, pag. 217);

– 250.000 După Wolfgang Scheffler (*Juden Verfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, 1964, pag. 40);

– 50.000 După Raul Hilberg (*La Destruction des Juifs d'Europe*; e adevărat că Hilberg pomenește doar victime-evrei; cifră lansată în 1961 și repetată în 1985).

Câte camere de gazare au existat la Majdanek?

– Nici una, conform celebrei scrisori a lui Martin Broszat, publicată în 19 august 1960 în *Die Zeit*: Majdanek nu figurează în enumerarea lagșrelor dotate cu camere de gazare;

– șapte, După *Deutsche Volkszeitung* din 22 iulie 1976;

- șapte, de asemenea, conform jurnalului televizat al *ARD* din 5 octombrie 1977: „Rezultă din documentele *SS*, că aici, în cele șapte camere de gaze (...)“;
- „Cel pușin trei“, conform judecășii *Procesului Majdanek*, la Düsseldorf.

Dacă e să ne lușm După *Raportul din 1944* al comisiei sovieto-poloneze, optsprezece mii de persoane au fost gazate pe fondul sonor al unui vals de Strauss, la Majdanek, în 3 noiembrie 1943. Când imposibilitatea tehnică a unei asemenea isprșvi a început să batș la ochi, au cotit-o brusc, fșcând un troc între masacrul cu gaze și cel cu gloanșe și lșșând-o baltș cu Strauss.

Camerele de gaze ale lagșrelor din Occident

În primii ani de După război, era ca bștutș în cuie ideea că toate lagșrele germane au avut una sau mai multe camere de gaze. Citez în continuare o „mșrturie ocularș“ despre camera de gaze de la Buchenwald (Abbé Georges Hénocque, *Les Antres de la Bête*, G. Durassie et Cie, Paris, 1947, citat După R. Faurisson, *Mémoire en défense*, 1980, pag. 192):

(...) În interior, pereșii erau netezi, fără fisuri, de parcă ar fi fost lșcuiși. În exterior, se observau lângș ușș patru butoane așezate pe verticalș: unul roșu, unul galben, unul verde și ultimul, alb.

Un detaliu mș preocupa în acest timp: nu înșelegam cum putea coborî gazul din gura stropitoarei pâňș la podea. Încăperea în care mș aflam comunica cu un coridor. Am intrat și am zșrit acolo o șeavș enormș, pe care nu am putut să o cu-

prind cu brașele, care era acoperită cu un strat de cauciuc de cam un centimetru.

Alături, o manivelă care se manevra de la stânga spre dreapta, declanșa difuzarea gazelor. Fiind propulsate prin presiune, acestea coborau în încăperea până la nivelul podelei, astfel că nici o victimă nu putea să scape de ceea ce germanii numeau „moartea lentă și dulce“.

Sub locul în care se afla făcea un cot, pentru a penetra în încăperea de asfixiere, erau amplasate aceleași butoane ca în exterior: roșu, verde, galben și alb, care serveau, evident, la măsurarea presiunii gazelor. Totul era conceput și organizat științific. Geniul răului n-ar fi închipuit ceva mai minșios. M-am întors în camera de gaze, în încercarea de a descoperi și crematoriul.

Ceea ce m-a frapat de la început a fost un fel de țargș rurală din fier. Acest aparat perfecționat se manevra fără efort și rezista la temperaturile înalte din cuptor. Cadavrele adunate în încăperea vecină erau îndesate în această țargș și duse în fașa vetrei.

Când am făcut această tulburătoare vizită de neuitat, aparatele funcționau în plin, la sarcină maximă (...)

După ce am mai examinat o dată acest infern, continuându-mi lugubra plimbare, într-o liniște surdă și apăsătoare, am deschis ușa unei a treia încăperi. Era camera cu...provizii.

Acolo erau stivuite cadavrele care nu puteau fi arse în ziua în curs, în vederea arderii în ziua următoare. Nimeni nu-și poate imagina, dacă n-a văzut, oroarea acestui al treilea tablou. Într-un colț al încăperii, în dreapta, morșii se înghesuiau în poziții bizare, goi, jupuiși, aruncași care-ncotro, fără urmă de respect. Maxilarele le-au fost rupte în căutarea protezelor de aur, fără a mai vorbi de alte „percheziții“ odioase la care

au fost supuse aceste corpuri pentru ca nu cumva să ascundă vreo bijuterie, numai bună întru sporirea averii monștrilor națiști (...)

Aruncând o ultimă privire asupra acestui sălaș al groazei, am citit, la lumina flăcărilor care se înșlău din cuptor până la zece metri, cinicul catren pictat pe pereși. Iată traducerea:

Nu vreau ca viermele scârbos să se hrănească din trupu-mi.
Ci flacăra curată, ea să mi-l devoreze.
Din totdeauna am iubit căldura și lumina.
De-accea, arde-mă, nu mă-ngropa!

Îmi mai rămânea să contemplu acest spectacol cu care probabil se făcea știința germană: pe mai mult de un kilometru lungime și de un metru și jumătate înălțime, se găsea o stivă de cenușă, adunată cu grijă din crematorii, folosită pentru a îngrășa câmpurile de morcovi și varză!

În acest mod, sute de mii de ființe, intrate vii în această Gheenă, ieșeau sub formă de îngrășămintă...

Grație imprudentei mele vizite, am văzut tot ce mi-am dorit să văd.

În afara „mșrturiilor oculare“ de teapa celei de mai sus, au existat, de asemenea, dovezi orbitoare ale existenței camerelor de gazare, sub forma de mșrturisiri ale pșrtașilor. Suhren, comandant la Ravensbrück, înlocuitorul acestuia, Schwarzhuber, cât și Treite, medicul lagărului, au fost executați ori s-au sinucis După ce au „recunoscut“ existența camerei de gazare la Ravensbrück și i-ar fi descris vag modul de funcționare. Franz Ziereis, comandant la Mauthausen, ar fi demascat

pe patul de moarte (fusesse împușcat în trei locuri) masacrul de neconceput care ar fi avut loc la castelul din Hartheim, lângă Linz: între un milion și un milion și jumătate de persoane ar fi fost gazate acolo!

La Mauthausen a fost construită o instalație de gaze camuflată în salș de baie, la ordinul doctorului Krebsbach, Hauptsturmführer SS (...) Gruppenführer-ul Glücks a dat ordin ca prizonierii mai plșpânzi să fie declarați nebuni și să fie asasinați într-o mare instalație de gaze. Între un milion și un milion și jumătate de persoane au fost asasinate în acel loc. Se numește Hartheim și se găsește la zece kilometri de Linz, pe direcția Passau (Simon Wiesenthal, KZ-Mauthausen, Ibis-Verlag, 1946, pag. 7-8).

Cu toate că publicul occidental mai crede în existența camerelor de gaze în lagșrele germane din vest, de mai multe decenii, nici un istoric serios nu mai pune problema gazșrilor de la castelul Hartheim, de la Ravensbrück, de la Buchenwald sau de la Dachau. Scrisoarea adresată publicației *Die Zeit* de către Martin Broszat, pe vremea aceea colaborator al Institutului de istorie contemporanș, al cărui director urma să devinș, a cântat prohodul tuturor acestor camere de gaze:

Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald, nu au fost gazați evrei sau alși deținuți (...) Exterminarea masivă a evreilor, prin gazșri, a început în 1941/1942 și a avut loc doar în câteva locuri special alese în acest scop și dotate cu instalații tehnice adecvate, în primul rând în teritoriul polonez ocupat (dar nicidecum în vechiul Reich): la Auschwitz-Birkenau, la Sobibor-pe-Bug, la

Treblinka, Chelmo și Belzec (...) (citată După R. Faurisson, *Mémoire en défense*, 1980, pag. 183).

În câteva cuvinte, Broszat^s recunoștea că tot ce s-a zis După 1945 despre camerele de gazare din *Reich* erau minciuni (prin „*Reich*“ este desemnat teritoriul german cuprins între frontierele din 1937). Nici în această scrisoare, nici în alte intervenții, Broszat nu a adus nici un argument pentru a-și susține afirmațiile; nu a destăinuit de ce declarațiile martorilor relative la gazările de la Auschwitz și Sobibor ar fi mai demne de încredere decât cele referitoare la Buchenwald?

Începând din 1948, o comisie americană de anchetă condusă de judecătorii Simpson și Van Roden a descoperit că mășturisirile relative la camerele de gazare din *Reich* fuseseră obținute prin tortură: bătăi, testicule zdrobite, dinși sfărâmași etc. Mulți dintre acuzați au fost executați După ce le-au fost stoarse aceste mășturisiri (*The Progressive*, februarie 1949, pag. 21-22).

Geneza mitului Auschwitz

În numărul din 27 august 1943 al ziarului *New York Times*, se putea citi referitor la Auschwitz:

Condițiile de viață sunt deosebit de dure în lagărul de la Oswiecim (Auschwitz). Conform estimărilor, 58.000 de persoane au pierit acolo.

Este surprinzător că numărul victimelor este mai degrabă mai mic decât era în realitate; pe de altă parte, doar Dumnezeu știe dacă sintagma „condiții de viață deosebit de dure“ se potrivea într-adevăr pentru Auschwitz. Din motivele enunțate

mai sus, este imposibil ca aliașii să nu fi știut vreme de doi ani ce se petrecea în cel mai mare lagăr de concentrare german. Și totuși, legenda a luat formă concretă doar în penultimul an de război.

Arthur Butz a demonstrat magistral, în *The Hoax of the Twentieth Century*, cum campania de propagandă Auschwitz a început în vara lui 1944, cu referiri la gazarea a patru sute de mii de evrei unguri la Birkenau, și cum acest masacru a fost ulterior „dovedit” cu documente falsificate.

Era logic ca instigatorii mitului camerelor de gazare să-și facă din Auschwitz calul de bătaie. Era lagărul cel mai important, înregistra rate de mortalitate alarmante din cauza epidemiei de tifos, și, în plus, era dotat cu crematorii. Nu departe, Birkenau era nod de tranzit pentru evreii transferați în Est. Un imens complex concentraționar, o rată de mortalitate ridicată, o otrăvire pe bază de acid cianhidric utilizată în masă (*Zyklon B* era livrat în încă patruzeci de sub-lagăre), mii de evrei sosiți la Birkenau și dispăruți în scurt timp, aparent fără alte urme decât trierile în cursul cărora deținuții erau separați în apși de muncă și inapși – toate acestea constituiau condiții propice pentru nașterea unui mit.

Auschwitz a fost „eliberat” în 27 ianuarie 1945. Începând cu 2 februarie și-a făcut loc în *Pravda* un serial ce demasca grozăviile săvârșite în lagăr, în care se puteau citi și următoarele:

Camerele fixe de gazare din partea orientală a lagărului fuseseră transformate. Au fost chiar prevăzute cu turnulețe și cu ornamente arhitectonice, astfel încât aveau aspectul inofensiv al unor garaje (...) Ei [germanii] au acoperit și nivelat „vechile gropi”, au încropit mici coline, au îndepărtat și au distrus urmele sistemului de lanș de montaj unde sute de oa-

meni erau uciși simultan prin electrocutare (...) (citată După nr. 31 al revistei *Historische Tatsachen*. Robert Faurisson a fost primul care a acordat atenție articolului din *Pravda*).

Nici un istoric nu pretinsese că ar fi existat camere de gazare în partea estică a lagărului (adică la Monowitz) și nici de sistemul cu lanș de montaj construit pentru a electrocuta oameni nu s-a mai pomenit de atunci. În ceea ce privește camerele de gazare de la Birkenau, situate în partea occidentală a complexului Auschwitz, *Pravda* nici măcar nu le pomeneste! Este evident că până la acea dată aliașii nu conveniseră încă asupra versiunii oficiale a „masacrului”.

După eliberare, lagărul a fost închis. Apoi, doar câșiva observatori occidentali, aleși pe sprânceanș, au avut privilegiul de a vedea lagărul, până la deschiderea muzeului Auschwitz.

Odată încheiat războiul, britanicii l-au căutat cu febrilitate pe Rudolf Höss, care trebuia să devină martorul cel mai important al celei mai mari crime a tuturor timpurilor. Numai că Höss trecuse în clandestinitate și trăia într-o fermă din Schleswig-Holstein sub identitatea Franz Lang. În martie 1946, un detașament britanic a reușit să-l găsească. În cartea *Legions of Death* (Arrow Books Limited, 1983, pag. 235), scriitorul englez Rupert Butler descrie cum au fost obșinute mășturisirile lui Höss.

Butler se sprijină pe declarațiile sergentului iudeo-britanic Bernard Clarke, care a dirijat arestarea și interogatoriul fostului comandant de la Auschwitz:

Höss trase un șipșt la simpla vedere a uniformelor britanice: „Numele țu”, urlă Clarke.

La fiecare răspuns „Franz Lang“ al lui Höss, Clarke îi zdrobea fașa cu pumnul. La a patra lovitură, Höss cedă și se deconspiră. (...)

Prizonierul fu scos din ascunzișul său, apoi fu dezbrăcat și târât despuiat, până la platforma – abator, unde Clarke își zise că loviturile sale și șipetele lui Höss nu se vor sfârși niciodată.

Învelit cu o cuvertură, fostul comandant de la Auschwitz fu apoi târât spre mașina lui Clarke, unde acesta-i turnă pe gât o doză de whisky. Höss încercă atunci să așipească, dar Clarke îl lovi peste pleoape cu un baston și îi ordonă în germană: „șine-și deschizi ochii de dobitoc, porcule!” (...)

I-au fost necesare patru zile pentru a obține [de la Höss] o declarație coerentă (traducere din revista Annales d'Histoire révisionniste nr. 1, 1987, pag. 145-146).

De-aproape o jumătate de secol, poporul german trăiește sub acuzația de a fi rostit o condamnare colectivă la moarte împotriva evreilor, și, în măsura în care a putut să pună mâna pe ei, de a-i fi masacrat cu sânge rece. La baza acestei acuzații stau numai mășturisiri smulse sub tortură.

În graba lor, torționarii au comis involuntar câteva gafe acuzatoare astăzi. Au inventat un lagăr de exterminare la Wolzek – sau i-au „sugerat” lui Höss să-l inventeze – și l-au convins pe același Höss că a vizitat Treblinka în iunie 1941, cu toate că acel lagăr a fost construit cu treisprezece luni mai târziu.

După ce a depus mășturie la Nürnberg, Höss a fost predat Poloniei. I s-au creat condițiile să-și redacteze autobiografia în închisoarea din Cracovia, care este tot atât de veridică în totalitate precum îi sunt mășturile în ce privește Auschwitz-ul. Nu vom afla niciodată dacă lucrurile de neconceput pe care Höss le

descrie relativ la procesele de gazare și cremașiune sunt fructul imaginației călșului ce-l avea în griș, sau, în mod deliberat, Höss a avut inteligenșă de a turna verzi și uscate, astfel încât, cu timpul, imposibilitatea tehnică a acestora să devinș strigștoare la cer.

Cu toate că deja în cadrul procesului de la Nürnberg, Auschwitz-ul a fost desemnat centrul exterminșrii evreilor, pânș prin 1960 se pedala puternic pe Dachau și pe camera(ele) de gazare de acolo. Dar mitul camerelor de gazare din vechiul *Reich* s-a prșbușit în fașă unor dovezi copleșitoare. Astfel s-a ajuns la spectaculosul transfer al camerelor de gazare dincolo de cortina de fier.

Muzeul de la Auschwitz a pretins pânș în 1990 că patru milioane de persoane ar fi fost ucise în acest lagșr. Peste noapte și fără a dezvșlui motivele, numșrul victimelor a fost scăzut spectaculos pânș la „mai mult de un milion“, recunoscându-se astfel deturnarea adevărului timp de jumștate de secol. Noua cifrș nu este înșă întru nimic mai veridică decât prima.

Nu a anunșat cumva însuși Hitler *holocaustul*?

În lipsă de dovezi credibile referitoare la asasinarea acelor multe milioane de oameni, exterminașioniștii îl citează pe Hitler și pe alși demnitari nașional-socialiști, care cu diverse ocazii i-ar fi ameninșat pe evrei cu exterminarea. În ultimul capitol din *Mein Kampf*, se pot citi urmștoarele:

Dacă am fi gazat noi, încă de la începutul războiului, vreo douăsprezece sau cincisprezece mii din acești jidani corupștori de popoare, de pe urma căroră sute de mii dintre cei mai buni muncitori germani de toate profesiunile și de toate originile au avut de suferit ei gazarea, sacrificiul a milioane de oameni pe front nu ar fi fost zadarnic.*

Contextul în care se situează pasajul, ca și numărul de douăsprezece până la cincisprezece mii, scoate la iveală faptul că Hitler nu-și propunea exterminarea evreilor în totalitatea lor, ci doar a conducătorilor marxiști – într-adevăr în mare majoritate evrei – pe care îi considera responsabili de înfrângerea Germaniei în primul Război mondial.

Pușine sunt cărșile de istorie care nu menșionează discursul lui Hitler din 30 iunie 1939, în care *führer*-ul declara:

* Participant ca soldat și apoi caporal la primul Război mondial, Hitler a fost gazat de cștre englezi la YPRES, cu un gaz care, După numele acestei localitșși, avea să primească ulterior numele de „iperitș“. Pasajul în chestiune ca și alte numeroase studii ulterioare pune problema rolului evreilor în competișia pentru obșinerea unor cât mai ucigștoare substanșe toxice de luptș. Într-adevăr, evreii au jucat un rol foarte important atât în cadrul industriei germane de gaze toxice cât și în cadrul industriilor englezș, francezș și americanș. (Nota tr.)

Dacă mediile financiare evreiești din interiorul și din exteriorul Europei vor reuși să precipite popoarele înspre un nou război mondial, rezultatul acestuia nu ar fi nicidecum bolșevizarea planetei și victoria iudaismului, ci dispariția rasei evreiești din Europa.

Aceste declarații constituie fără doar și poate o fșșșș ameninșare cu exterminarea. Dar nu trebuie omis faptul că atitudinea belicoasă fșcea parte din arsenalul mișcării nașional-socialiste, lucru probat în disputele camerale sau stradale cu opoziția de extremș dreaptș. Nașional-socialiștii nu ezitau să folosească cuvinte ca „distrugere” sau „exterminare”. Dar avem consemnate și din tabșra aliatș declarașii de aceeași teapș; în ziua declarașiei de război împotriva *Reich*-ului, Churchill afirma că scopul acestuia era „distrugerea Germaniei”. și nimeni nu i-a imputat lui Churchill intenșia de a extermina fizic poporul german! În timp de război, asemenea declarașii sunt monedș curentș*.

Iatș în ce contradicășii fără de ieșire intrș inconștient exterminașioniștii fșcând apel la declarașiiile războinice ale lui Hitler: atunci când se pune problema inexistenșei documentelor privitoare la genocid și a gropilor comune ale *holocaustului*,

* În materie de astfel de ameninșșri cu exterminarea de popoare, americanii și evreii sunt cei care trebuie sș dea cu mștura prin fașa propriilor distinse concepșii despre democrașie. În cartea *Germania trebuie sș piarș* (*Germany must perish*, New York, 1941) publicatș de cștre americani cu șase luni înainte de intrarea oficialș a SUA în războiul mondial deja în curs, se pune problema sterilizșrii chirurgicale a tuturor femeilor și bșrbașilor Germaniei. Potrivit acestei cșrșii, al cșrei autor este evreul N. Kaufmann, rasa germanș trebuie exterminatș cu orice preș de pe fașa pșmântului. (Nota tr.)

aceștia răspund că germanii au vrut să ascundă lumii monstruoasa crimă, abținându-se, deci, să dea ordine scrise de execuție și făcând să dispară orice urmă de cadavru. Din moment ce nemșii doseau orice dovadă posibilă, ce sens puteau avea declarațiile capilor naziști, care chipurile prezentau lumii întregi planurile lor de genocid?

Procesul de la Nürnberg

Din moment ce nu există dovezi privitoare la *holocaust* – nu tu documente, nu tu cadavre, nu tu armă a crimei – și cum declarațiile lui Hitler reprezentau o bază de acuzare cam subșire, tribunalele au fost însărcinate, de către aliași cât și de către guvernele germane postbelice, să scoată din piatră seacă dovezile genocidului în camere de gazare, săvârșit asupra a milioane de persoane, fără a lăsa urme.

Obiectivul suprem al procesului de la Nürnberg a fost de a ridica la rang de realitate istorică pretențiile crime săvârșite de germani, „unice în istoria omenirii“.

Fără îndoială, puterile occidentale nu s-au abținut de la torturi – vezi cazurile Rudolf Höss sau a gardienilor de la Dachau* –, dar, în general, au folosit o tactică ceva mai subtilă: *holocaustul* fiind socotit ca dovedit, adică stabilit odată pentru totdeauna, acuzatorii au dat dovadă de mare suplețe (clemență) relativ la vinovăția individuală a fiecărui acuzat.

* Gardienii de la Dachau au fost pur și simplu executați de americani în chiar ziua ocupării lagărului (aprilie 1945). Cei executați nici măcar nu erau adevărații gardieni SS de la Dachau, ci înlocuitorii din trupele de pază contractuală de noapte; adevărații gardieni SS pleaseră să moară eroic la Berlin, acolo unde a fost scrisă una din cele mai mișcătoare pagini de epopee de După *Troia* lui Hector. (Nota tr.)

Numai astfel, o personalitate atât de marcantă ca ministrul nazist al armamentului, Albert Speer, a putut să scape de ștreang recunoscându-și complicitatea morală. În timpul proceselor intentate naziștilor de mână a doua, desfășurate ulterior, s-a recurs la gșselnișă de a arunca întreaga vinș asupra superiorilor defuncăi sau dispșruși.

Articolul 19 al Statutului Tribunalului Militar Internașional, consfinșit de *Acordul de la Londra* semnat de aliași în 1945, devenit *Metodologie a procesului de la Nürnberg*, stipula: „Tribunalul nu se va supune regulilor tehnice de administrare a probelor (...)”: orice element pe care tribunalul îl estima cu valoare de probș era admis. Tribunalul putea accepta probe incriminatorii fără a se asigura de veridicitatea lor și putea respinge probe justificative fără a specifica motivele*.

Pe de altș parte, articolul 21 din statut stipula că „tribunalul nu va solicita prezentarea dovezilor faptelor de notorietate publică ci le va considera aprioric dovedite (...)”. Tribunalul însuși avea puterea de a decide ce reprezenta „fapt de notorietate publică”. Astfel, nu se punea problema vinovșșiei acuzașilor, fiind stabilitș aprioric, din moment ce *holocaustul* era, prin presă, de notorietate publică.

Cel ce nu s-a aplecat niciodatș asupra documentelor Nürnberg nu poate să conceapș caracterul abracadabrant al acuzașiiilor aruncate de învingștori în cârca învinșilor! Citez în continuare douș, strigștoare la cer, prima aparșinând americanilor, cea de-a doua, rușilor.

* Chiar și numai din acest *Articol 19* din *Statutul TMI* se poate vedea cș procesele din era de După Nürnberg au depșșit cu mult pe cele staliniste din Uniunea Sovietică. Tribunalul de la Nürnberg nu a avut altș menire decât aceea de a condamna Germania hitleristă; din chiar documentele sale rezultș cș acest tribunal nu a avut nimic comun cu ideea de justiție. (Nota tr.)

Contrar a ceea ce se știe, s-a emis ipoteza că germanii ar fi dispus de bomba atomică pe vremea lui Hitler; cu toate acestea, ei nu au folosit-o contra aliașilor, ci doar în scopul exterminării evreilor, așa cum reiese din următorul dialog dintre procurorul american Jackson și Albert Speer:

Jackson: Ași făcut cercetări și experimente în materie de energie atomică, nu-i așa?

Speer: Din păcate, nu ajunseserăm atât de departe, pentru că elita cercetării germane în domeniul atomic emigrase în America. Eram în întârziere cu cercetarea atomică și ne-ar mai fi trebuit doi-trei ani pentru ca să ajungem la fisiunea atomului.

Jackson: Am primit un raport asupra unui oarecare experiment pus în practică în zona Auschwitz și m-ar interesa foarte mult dacă ați auzit ceva despre aceasta. Scopul acestuia era de a descoperi un mijloc eficace de a extermina la modul cât mai rapid ființe umane, fără a trebui să recurgi – ca până atunci – la a împușca, a gaza, a arde. Din ceea ce mi s-a comunicat, experimentul a fost înfăptuit astfel: douăzeci de mii de evrei au fost cazași într-un sat construit provizoriu exact în acest scop. Aceștia au fost exterminați instantaneu datorită noului procedeu inventat, astfel încât nu a mai rămas nici cea mai mică urmă. Explozia a provocat creșterea temperaturii până la 400-500 de grade Celsius și a cauzat moartea tuturor oamenilor fără a lăsa nici o urmă (Procesul marilor criminali de război în fașa Tribunalului militar internațional, Nürnberg, 14 noiembrie 1945 – 1 octombrie 1946, volumul XVI, dezbaterile din 21 iunie 1946)

Dacă ne uităm în gura rușilor, germanii ar fi asasinat în lagărul de concentrare de la Sachsenhausen nu mai puțin de 840.000 de prizonieri de război ruși, După cum urmează:

În mica încăpere exista o nișă cam de cincizeci de centimetri. Prizonierul de război se așeza cu spatele la gaura din perete, care era cam la nivelul cefei acestuia. De-acolo era împușcat. Dar acest dispozitiv s-a dovedit insuficient pentru că, adesea, prizonierul nu era nimerit. Pe parcursul a opt zile, dispozitivul a fost perfecționat. Ca și până atunci, prizonierul era așezat în același loc, dar era fixat cu o placă de metal care cobora încet din plafon. Prizonierul avea impresia că urma să-i fie măsurată înșelășimea. În placa de metal exista un piron care străpungea ceafa prizonierului. Acesta pica mort instantaneu. Placa de metal era acționată de un levier cu pedală care se afla într-un colț al încăperii (op. cit., volumul VII, ședința din 13 februarie 1946).

Conform acuzatorilor, cadavrele celor 840.000 de prizonieri de război, asasinași După metoda citată, au fost incinerate în patru crematorii mobile montate pe remorca unui camion. Nici ucigăselnișă cu pedală, nici crematoriile mobile care ar fi trebuit să incinereze în timp record câte 210.000 de cadavre, nici nenumărate alte năstrușnicii tehnice descrise la Nürnberg nu au fost prezentate tribunalului. Dar, din pșcate, absența totală a vreunui *corpus delicti* a fost total contrabalansată de declarațiile scrise ale martorilor, depuse sub jurământ.

Procesul lagșrelor de concentrare din Germania de Vest

La prima vedere, ne vine greu să înșelegem de ce guvernul german instrumentează până și în ziua de azi procese presupușilor criminali naziști. Motivele sunt următoarele:

După un șablon consimșit, structurile politice din RFG au fost create de ocupanși, în primul rând de SUA, la fel cum cele

din defunctul RDG au fost create de sovietici. Americanii au avut grija, firese, ca nici un cap al Germaniei ciuntite să nu se îndepărteze de linia politică impusă de ei. Apoi această mafie politică s-a reprodus în mod spontan, conform tendinșei inerente oricărei structuri ierarhice: nici un ateu sau liber – cugetător declarat nu ajunge cardinal catolic.

Pornim de la premisa că toși cancelarii germani, de la Adenauer și până la Schmidt, ar fi crezut în *holocaust*, cel puțin în linii mari. Chiar dacă ar fi crezut contrariul, s-ar fi ferit de a-și face publice îndoielile. În timpul războiului rece, RFG avea nevoie de protecția Statelor Unite împotriva permanentei ameninșări sovietice. Dacă diriguitorii de la Bonn și-ar fi permis să conteste *holocaustul* sau ar fi renunșat la instrumentarea „proceselor criminalilor de război”, presa americană, în mare parte sub papuc sionist, ar fi reacționat printr-un foc încrucișat antigerman, care ar fi îngheșat relașiile dintre Bonn și Washington (să ne amintim cum sioniștii l-au calomniat ani în șir pe Kurt Waldheim pentru crime de război imaginare; astfel, pentru a nu fi taxat drept antisemit, nici un om politic occidental nu a avut curajul să-l mai întâlnească pe Waldheim până în momentul în care președintele ceh Vaclav Havel, om curajos și cinstit, a îndrăznit să iasă din magia conformismului).

Pe de-o parte, Germania de Vest voia ca prin aceste procese să-și creeze imaginea unui aliat model al Statelor Unite și să-și dovedească ortodoxia în ale democrașiei; pe de altă parte, aceste procese contau mult în politica internă. Scoșând permanent în vitrină brutalitatea regimului nazist, se găsea o justificare pentru noul sistem „democratic-parlamentar”, care nu avea altă bază decât baionetele foștilor inamici. Obligând școlarii să asiste la procese, se intenșiona atrofierea spiritului nașional și a oricărei urme de amor propriu în cadrul generașiei tinere,

pentru a canaliza adeziunea acesteia la politica Bonn-ului, care prevedea supunerea totală intereselor Statelor Unite. În acest mod, procesele au jucat un rol esențial în „reeducarea” poporului german*: au contribuit la consolidarea ordinii de După război, la care și Bonn-ul puneă osul, și care se baza pe două dogme: vina exclusivă a Germaniei în declanșarea războiului și cruzimea, fără precedent în istoria universală, a regimului nazist, cruzime care și-a găsit perfect materializarea în *holocaust*.

Toate acestea indică faptul că scopul adevărat al acestor procese nu a fost nicidecum clarificarea cazurilor de vinovăție individuale, ci culpabilizarea generală, din interes pur politic.

Nu trebuie însă trasă concluzia că toți acuzații erau inocenși; unii dintre ei erau cu siguranță asasini și torționari. Dar problema de a ști care erau într-adevăr vinovați și care nu erau, era de importanță secundară. În fond, pe nimeni nu interesa identitatea celor aflați în boxa acuzaților: aceștia erau interschimbabili.

* Termenul de „reeducare” folosit de autor poate fi aplicat la fel de bine și celorlalte popoare occidentale, nu numai germanilor. Este drept, nemșii au scuza de a fi fost învinși și de a fi suportat cea mai teribilă teroare exercitată vreodată de niște învingători. Cu excepția inișiașilor și a celor capabili să descopere singuri adevărul, poporul învins și popoarele învingătoare au sfârșit prin a crede în aceeași minciună holocaustică. Din acest punct de vedere, popoarele occidentale, intelectualii în primul rând, se găsesc cam în situația câinilor lui Pavlov. Pe noi comunismul ne-a jefuit de toate bogățiile, ne-a luat libertatea, dar nu ne-a putut îndobitoci. În Occident oamenii sunt mai înștriși și în general se pot mișca mai liber; totuși, din perspectiva care ne interesează aici, sunt atât de troglodizați încât se poate vorbi pe bună dreptate de un caz unic în istoria omenirii de circunciziune cerebrală. Rămâne de văzut dacă poporul german și celelalte popoare occidentale vor suporta la infinit acest regim de cșmașș de forșș cerebrală, mintală. (Nota tr.)

Simplul fapt că nu a fost solicitat o expertiză a armei crimei, adică a camerelor de gazare, demonstrează că procesele nu s-au desfășurat conform principiilor unui stat de drept. O asemenea expertiză ar fi relevat imposibilitatea gazărilor masive și mitul *holocaustului* s-ar fi nșruit ca un castel de cărși de joc.

Singurele elemente justificative erau mșrturiile. Ca foști deținuți, martorii îi urau de moarte pe acuzași, lucru de înșeles, date fiind condișiile mizerabile^s din fostele lagșrele de concentrare, chiar și fără camere de gazare și masacre sistematice. În aceste împrejurșri, martorii erau supuși tentașiei de a pune în cârca acuzașilor crime mult mai grave decât cele care, probabil, au avut loc. Nu aveau de ce să se teamș, fiindcă nici un martor nu a fost acăionat pentru falsă mșrturie în vreun proces al criminalilor de război germani: nici Filip Müller, care declara la *Procesul Auschwitz* de la Frankfurt cum că un SS-ist ar fi aruncat un prunc în grșsimea clocotindș ce se scurgea din crematoriu, nici acel martor care povestea cum caporalii – care erau la rândul lor deținuți – organizau, între execușii, curse cicliste în camerele de gazare, sala pretându-se de minune la asemenea manifestșri sportive, din moment ce podeaua era în pantș pentru a permite evacuarea sânelui ce curgea din bieșii gazași (*Nürnbergischer Nachrichten*, 11 septembrie 1978).

De ce oare majoritatea acuzașilor ori au recunoscut existenșă camerelor de gazare, ori nu le-au contestat?

Dat fiind că, similar procesului de la Nürnberg, în aceste procese *holocaustul* a fost admis aprioric ca fapt de notorietate publică, discușiile s-au purtat doar asupra participșrii individuale a acuzatului la asasinat. Orice acuzat care contesta existenșă camerelor de gazare și exterminarea evreilor, se punea într-o situașie disperatș și „încăpșșânarea“ îl costa. Cel mai frecvent, acuzașii au ales, cu acordul avocașilor lor, tactica de nu

contesta existența camerelor de gazare, ci doar participarea individuală la gazări, sau, în cazuri delicate, să se prevaleze de faptul că au acționat la ordin.

Acuzații cooperanși puteau spera pedepse minime, oricât de abominabile erau crimele ce li se puneau în cărcă. La *Procesul Belzec*, în 1965, singurul acuzat, Josef Oberhauser, a fost condamnat la patru ani și șase luni de închisoare pentru a fi participat la asasinarea a trei sute de mii de oameni! Motivul clemenței: în timpul dezbaterilor, Oberhauser s-a abținut de la orice declarație. Aceasta însemna că nu contesta acuzarea, astfel că justiția germană putea constata încă o dată că vinovații nu au negat niciodată masacrele (Rückerl, *op. cit.*, pag. 83-84). La *Procesul Auschwitz*, de la Frankfurt, acuzatul Robert Mulka, prezumtiv vinovat de acte bestiale, a fost condamnat la paisprezece ani de închisoare, pedeapsă criticată pentru a fi fost prea blândă, și totuși, După numai patru luni, a fost pus în libertate din „motive de sănătate” – pentru a fi făcut jocul acuzării și a fi recunoscut existența camerelor de gazare. Cei care au procedat altfel nu au avut drept la indulgență. Kurt Franz, acuzat în *Procesul Treblinka*, se află După gratii din 1959, pentru a nu fi încetat să conteste imaginea oficială a Treblinka. Co-acuzatul Suchomel, cel care declara că evreii „intrau în camerele de gazare gata despuiași și în ordine”, a fost cadorisit cu doar patru ani.

Astfel s-a făcut și se face justiție în Germania învinsă!

Un judecător sau un procuror care, în aceste condiții, ar fi avut curajul unor dubii în privința *holocaustului* și a camerelor de gazare, și-ar fi ruinat cariera în deplină cunoștință de cauză. Nici măcar avocații nu au făcut acest lucru, ci doar au contestat participarea clienților lor la asasinate.

Tema proceselor criminalilor de război este scilicet expusă în capitolul 4 al cărții lui Wilhelm Stäglich, *Mythe*

d'Auschwitz; acest capitol reprezintă apogeul unei lucrări remarcabile. În încheierea acesteia, Stäglich comentează astfel rezultatul Procesului Auschwitz:

*(...) Această modalitate de a determina verdictul seamănă jalnic de bine cu procedurile folosite în procesele vrșjitoarelor de odinioară. Atunci, ca și acum, crima propriu-zisă nu era decât „prezumată”, pentru că era în fond imposibil de dovedit. Chiar juriștii cei mai eminenți din acea vreme (...) susăneau că, în cazuri de „crime dificil de dovedit”, se putea renunșa la stabilirea materialității obiective a faptei dacă „prezumția” pleda în favoarea existenței acesteia. Atunci când se pune problema de a dovedi că a avut loc act sexual cu diavolul sau că pe cutare deal era loc de sabat și alte gogomnii, judecătorii din acea vreme se găseau exact în situația magistraților noștri „luminași” din secolul douăzeci, în căutarea „camerelor de gazare”. Ei erau **obligați** să creadă în toate acestea, pentru a nu o sfârși ei înșiși pe rug; aceeași dilemă, chiar dacă în alți termeni, i-a chinuit pe judecătorii tribunalului din Frankfurt, chemați să se pronunțe în cauza Auschwitz.*

Frank Walus și John Demjanjuk

În 1974, Simon Wiesenthal a descoperit că cetățeanul american de origine poloneză Frank Walus era o fostă slugă a călșilor germani și, în această calitate, a comis crime abominabile împotriva evreilor.

Walus a fost deci acționat în justiție.

Nu mai puțin de unsprezece martori evrei au declarat sub jurământ că Walus ar fi asasinat bestial o bătrân, o tânără, mai mulți copii și un invalid. Walus, fost muncitor într-o uzină aflată

la pensie, a fost nevoit să împrumute 60.000 de dolari pentru a-și plăti apărarea. El a reușit până la urmă să facă să-i parvină din Germania documente care atestau că n-a pus piciorul în Polonia pe întreaga durată a războiului, ci a lucrat pe un domeniu din Bavaria, unde lumea și-l amintea sub numele de „Franzl“. Astfel, acuzația a picat. Datorită lui Wiesenthal, Walus era rușinat, dar, cel puțin, rămăsese un om liber! (Mak Weber, „*Simon Wiesenthal: Bogan Nazi Hunter*“ din *Journal of Historical Review*, traducere franceză în *Revue d'histoire révisionniste* nr.5, noiembrie 1991).

Încălcând aproape toate principiile unui stat de drept, autoritățile americane l-au predat Israelului pe cetățeanul american de origine ucrainean John (Ivan) Demjanjuk, unde a fost acționat în justiție sub numele de „monstru de la Treblinka“.

Regimente întregi de martori au descris sub jurământ atrocitățile acestui „Ivan cel Groaznic“ de la Treblinka. A asasinat de unul singur opt sute de mii de evrei, folosind gaze de eșapament provenite de la un tanc sovietic casat. Tșia urechile evreilor, pentru a li le înapoia, ce-i drept, în camera de gazare. Le tșia cu baioneta bucăși din corp. Înainte de a le gaza, el despica cu sabia pânțele femeilor însărcinate. Tșia cu spada sânii evreicelor înainte de a le forța să intre în camera de gazare. Îi snopea pe evrei, îi căsăpea, îi lovea cu pumnii, îi strangula, îi biciuia până la moarte, sau îi abandona, lșându-i să moară de foame. În consecinș, Demjanjuk a fost condamnat la moarte*.

* John Demjanjuk a avut norocul sș fie apșrat de un avocat israelian cinstit, cșruia, pentru aceasta i s-a aruncat în plin tribunal vitriol în ochi. Pe de altș parte, John Demjanjuk a putut fi achitat, După ce mai întâi fusese condamnat la moarte, numai în urma campaniei istoricilor revizionști în favoarea sa. Documentele acuzșrii prezentate contra lui Demjanjuk sau dovedit a fi falsuri fabricate în colaborare de KGB-ul sovietic și de CIA, din partea SUA. (Nota tr.)

După toate acestea, autoritățile judiciare israeliene recunosc că ucraineanul n-a pus niciodată piciorul la Treblinka! Se gândesc acum să-l pună sub acuzație pentru masacre comise la Sobibor (singurul element veridic contra lui Demjanjuk era o legitimație de serviciu de la Sobibor, falsificată de KGB; dintr-o analiză efectuată în Statele Unite, rezultă că una dintre componentele hârtiei acelei legitimații, era o substanță folosită în fotochimie de-abia de prin anii șaizeci – vezi Rullmann, *op. cit.*)

Relații ale evreilor „supravieșuitori ai holocaustului“

Eva Schloss, nepoată a lui Otto Frank, relatează în *Evas Geschichte* (Wilhelm Heyne Verlag, 1991) cum, grație unei intervenții miraculoase a providenței, mama sa a scăpat de camera de gaze. Paragraful se încheie astfel:

În noaptea aceea, cuptoarele crematoriului au ars timp de mai multe ore, astfel încât flăcările portocalii șâșneau din hornuri spre cerul negru ca noaptea (pag. 113).

Întâlnim asemenea pasaje în nenumărate mășturi: flăcări șâșnind din hornurile crematoriilor și ridicându-se spre cer împodobesc pretutindeni legenda *holocaustului*. Dar supravieșuitorii acestuia ar trebui să înțeleagă o dată pentru totdeauna că flăcările nu pot șâșni din hornul unui crematoriu!

Mai apare, în câteva mășturi, o invenție extrem de respingătoare, aceea cu grășimea umană care se scurgea din cadavre în timpul incinerărilor și care era apoi utilizată drept combustibil de rezervă. Iată ce scrie Filip Müller în *Trois ans dans une chambre à gaz d'Auschwitz*:

Secundat de adjunctul său Eckard, inginerul lucrșrilor mortuare coborât într-una din gropi, și trase două linii longitudinale distanșate cam la 25-30 de centimetri una de alta. Trebuia săpat un canal în acel loc, urmând traseul desenat, formând o pantș de la mijlocul gropii înspre extremitșși, în vederea scurgerii grșsimii din cadavre în timpul combustiei; două rezervoare situate la capete urmau să colecteze grșsimea (pag. 178).

Ceea ce îndrugș Filip Müller este de neconceput: oricine poate verifica acest lucru, consultând un specialist în incinerșri! și totuși, această oribilș scornealș și-a gșsit loc chiar într-o carte calificatș drept serioasă, așa cum este cea a lui Hilberg (pag. 1046). Astfel de exemple ajutș la înșelegerea nașterii unor asemenea mșrturii: un „supravieșuitor al *holocaustului*“ postuleazș o asemenea variantș, pentru ca apoi întreaga turmș de „supravieșuitori“ să o reia, fiecare pe cont propriu.

Desigur, cartea unei Eva Schloss sau a unui Filip Müller pot conșine și lucruri adevărate. E vorba de condișiile mizerabile de lucru, de condișiile precare de igienș, de foame, de persecușii sau chiar execușii. Fost deportat, revizionistul Paul Rassinier confirmș acestea în propria-i relatare (*Le Mensonge d'Ulysse*, La Vieille Taupe, prima parte). Dar asta nu înseamnș că pasajele referitoare la camerele de gazare și la acăiunile deliberate de exterminare ar putea fi veridice!

Iatș, în continuare, câteva pasaje extrase din mșrturiile relative la *holocaust*.

Elie Wiesel – despre masacrul de la Babi Yar, lângș Kiev (atestat doar de martori oculari fabricași de NKVD; conform foarte documentatului articol al lui Marek Wolski din *Revue d'histoire révisionniste* nr. 6, mai 1992):

Mai târziu – aveam să aflu prin intermediul unui martor – vreme de luni de zile pământul a continuat să se zbuciume și, din când în când, adevărate gheizere de sânge șâșneau din acesta (Paroles d'Étranger, Éditions du Seuil, 1982, pag. 86).

Kitty Hart – în *I am alive*, despre masacrele de la Auschwitz:

Fusesem martorș, cu propriii mei ochi, la uciderea nu numai a unui om, ci la asasinarea a sute de fiinșe umane; bieșii nevinovași care, în marea lor parte, nu mai aveau nici o nșdejde, au fost conduși într-o salș spașioasă. E o imagine pe care n-o poși uita. Afaș, o scarș era sprijinitș de clșdirea nu prea înaltș: aceasta permitea accesul la o mică lucarnș. O si-luetș în uniformș SS parcurse rapid treptele; odatș ajuns sus, omul își puse masca de gaze și mșnușile. Apoi, cu o mânș și-nând deschisă lucarna, scoase din buzunar un săculeș al căru conșinut îl vșrsă în grabș în interior; era un praș alb. După aceea, închise rapid lucarna. Coborî, repede ca fulgerul, aruncă scara pe iarș și dispșru în fugș, de parcă era urmșrit de duhuri rele.

În aceeași clipș se auzirș șipetele disperate ale nenorocișilor care se sufocau... La capștul a cinci, poate opt minute, toși erau morșii (traducere După Mythe d'Auschwitz, la Vieille Taupe, Paris, 1986, pag. 207-208).

Se pare că acel praș alb – necunoscut chimiștilor inclusiv în ziua de azi – a lipsit câteodată la Auschwitz, din moment ce SS-ul a recurs la alte metode de asasinat. Eugène Aroneanu descrie aceste metode în „raportul” său:

Cam la opt-nouș sute de metri de locul unde se aflș cup-toarele, deșinușii se suie în vagoneșii care circulș pe șine. La Auschwitz, aceștia sunt de gabarite diferite, putând conșine între zece și cincisprezece persoane. Odatș încărcat, vagonetul se pune în mișcare pe planul înclinat și pștrunde în vitezș într-un tunel. La capștul tunelului se aflș un prag; în spatele acestuia este gura cuptorului.

*Atunci când vagonetul se izbește de prag, accesul în cup-tor se deschide automat, iar vagonetul se rșstoarnș basculând în cuptor încărcătura umanș încă vie (...) (Aroneanu, *Camps de concentration*, Office français d'édition, 1945, pag. 182).*

Contrar acestei „experienșe trșite“, mșrturia Zofiei Kossak (*Du fond de l'abîme, Seigneur*, Albin Michel, 1951) constș în descrierea camerelor de gazare, în care gazul (Zyklon B) nu era „deversat“ ci urca prin orificiile practicate în dușumea:

(...) O sonerie stridentș și, deodatș, prin deschiderile din podea, gazul începu să urce.

Așezași într-un balcon exterior, deasupra porșii, SS-iștii observau curioși agonia, zbaterea, spasmele condamnașilor. Acești sadici nu ratau niciodatș un asemenea spectacol (...) Agonia dura între zece și cincisprezece minute (...).

Ventilatoare puternice împrșștiau aerul. Apoi apșreau cei din „Sonderkommando“, care deschideau poarta din fașa intrșrii; acolo se aflau o rampș și niște vagoneși. Cadavrele erau încărcate în pripș, pentru că alșii își așteptau rândul. și, în plus, morșii puteau învia, căci gazul, astfel dozat, mai mult zșpșcește decât omoarș. S-a întâmplat frecvent ca victimele încărcate în ultima șarjș să-și revinș, în vagonet... Vagoneșii

coborau rampa și se descărcau direct în cuptor (pag. 127-128).

La Auschwitz se petreceau însă lucruri ciudate și în exteriorul camerelor de gazare:

*Periodic, medicii SS vizitau crematoriul, în special ofișerii superiori Kitt și Weber. Cu aceste ocazii, ziceai că te afli într-un abator. Înainte de execuții, acești doi medici drșmuiau coapsele și pșrșile genitale ale bșrbașilor și femeilor, aflași încă în viașș, așa cum procedeașș negustorii de dobitoace pentru a evalua cele mai reușite specimene. După execușie, victimele erau întinse pe mese. Medicii le disecau corpurile, prelevându-le organe pe care apoi le aruncau într-o oală [versiunea germanș originalș, op. cit., pag. 74, precizeașș: oalele intrau într-o mișcare sacadatș sub efectul convulsiei mușchilor] (Filip Müller, *Trois ans dans une chambre à gaz d'Auschwitz*, pag. 83).*

Yankel Wiernik, alt supravieșuitor al *holocaustului*, stigmatizeașș comportamentul scandalos al ucrainenilor de la Treblinka:

*Ucrainenii erau în permanenșș beși și vindeau orice se putea fura din lagșr, pentru a face rost de bani pentru rachiu (...). Îndopași bine și beși morși, porneau în căutarea altor distracăii. Adesea, dintre femeile goale pe care le obligau să defileze, alegeau cele mai frumoase tinere evreice, le târau în bașșcile lor, le violau și le trimiteau apoi la gazare (A. Donat, *The Death Camp of Treblinka*, Holocaust Library, 1979, pag. 165).*

Câșiva autori descriu cum au dispărut cele 800.000 de cadavre de la Treblinka, fără a lăsa vreo urmă. Pentru început, un pasaj din cartea *Treblinka*, scrisă de Jean-François Steiner:

Uscășiv și blond, cu chipul plăcut și aspect îngrijit, apărut într-o bună zi în fașa porșilor regatului morșii, cu valijoara în mână. Se numea Herbert Floss și era specialist în incinerarea cadavrelor (...)

Primul rug fu pregătit în ziua imediat următoare. Floss își dezvăluie secretul: compoziția rugului—etalon. După cum explică, nu toate cadavrele ardeau la fel de bine; existau cadavre bune și cadavre rele, cadavre refractare și cadavre combustibile. Marea artă consta în a le folosi pe cele bune pentru a le arde pe cele rele. După cercetările sale – și dacă e să ne luăm După rezultate, trebuie să fi fost foarte asidui – cadavrele vechi ardeau mai bine decât cele mai proaspete, cele grase mai bine decât cele slabe, femeile mai bine decât bărbații și copiii mai puțin bine decât femeile dar mai bine decât bărbații. În concluzie, cadavrul ideal ar fi fost unul vechi, aparținând unei femei grase. Herbert Floss a ordonat ca acestea să fie puse deoparte, iar apoi se trece la trierea bărbaților și a copiilor. După ce o mie de cadavre au fost astfel dezgropate și triate, s-a procedat la încărcarea combustibilului, cel bun dedesubt, cel rău deasupra. Floss refuză bidoanele cu benzină și ceru să i se aducă lemn. Demonstrația sa trebuia să fie perfectă. Lemnele au fost așezate sub grătarul rugului, adunate în mici vetre care aduceau cu focurile de tabără. Clipa adevărului sosise. După se i se aduse o singură cutie cu chibrituri, se aplecă, aprinse prima vatră, apoi celelalte, și, în timp ce lemnele începeau să se aprindă, se alătură grupului de ofițeri care așteptau la o oarecare distanță.

Flșcări din ce în ce mai îndrăzneșe începurș să pârlească cadavrele, inișial timid, apoi cu vervș, ca flacăra de sudurș. Toatș asistenșă își șinea respirașia, germanii erau nervoși și impacienși, iar prizonierii speriași, îngroziși, terorizași. Doar Herbert Floss era destins și murmura cu un ton detașat, sigur pe el „Tadellos, tadellos...” Rugul se aprinse instantaneu. Flșcări șășnirș, eliberând un nor de fum gros, se auzi un sfârâit profund, iar chipurile morșilor se desfigurau de durere în timp ce carnea crșpa. Spectacolul amintea de infern, încât pânș și SS-iștii au rșmas o clipș consternași în contemplarea minunii. Herbert Floss radia de fericire. Acest rug reprezenta cea mai frumoasă zi din viașă lui. (...)

Ditamai evenimentul trebuia serbat pe mșsurș. S-au instalat mese, cu vedere spre rug, pline cu sticle de alcool, bere și vin.

Ziua se isprșvea, cu focuri de rug, iar cerul se încingea la capștul câmpiei, unde soarele dispșrea într-un fast incendiar.

La un semnal de „Lalka“, dopurile au decolat. O nemai-pomenitș sărbștoare începea. Primul toast a fost închinat Fűhrer-ului. Excavatoriștii s-au întors la mașinșriile lor. Atunci când SS-iștii au ridicat, urlând, paharele, pșrea că excavatoarele au prins viașș dintr-odatș, ridicându-și lungile brașe articulate spre cer, ca un salut hitlerist vibrant și sacadat. A fost ca un semnal: de zece ori brașele oamenilor s-au ridicat spre cer, repetând salutul hitlerist. Mașinile întorceau salutul oamenilor–mașinș, iar vșzduhul gemea de șipete închinat gloriei Fűhrer-ului. Cheful durș pânș la consumarea totalș a rugului. După toasturi au urmat cântecele, crude și sălbatice, cântece ale urii, cântece ale patimii, cântece de slșvire ale Germaniei eterne (...) (Jean-François Steiner, Treblinka, Librairie Arthème Fayard, 1996, pag. 332-335).

La rândul său, Wassilij Grossmann descrie miraculoasele capacități pirotehnice ale naziștilor în cartea *Die Hölle von Treblinka* (citată După *Historische Tatsachen*, nr. 44):

Se lucra zi și noapte. Cei care au participat la incinerarea cadavrelor povesteau că aceste cuptoare semănau cu niște vulcani a căror oribilă căldură le prăjia fețele, și că flăcările atingeau până la zece metri înălțime (...). La sfârșitul lui iulie, căldura era sufocantă. Când se deschideau gropile, vaporii ieșeau ca dintr-un ceaun uriaș. Duhoarea groaznică, cât și căldura cuptoarelor îi termina pe cei extenuați. Se prăbușeau și ei morși, direct pe grătarul cuptorului.

Yankel Wiernik ne propune alte detalii surprinzătoare:

Cadavrele erau îmbibate cu benzină. Aceasta reprezenta o cheltuială suplimentară și, în plus, rezultatele erau nesatisfăcătoare; cadavrele masculine refuzau pur și simplu să ardă. De fiecare dată când apărea un avion pe cer, orice operație era oprită și cadavrele erau acoperite cu frunze pentru a fi protejate de recunoașterea aeriană. Era un spectacol crud, cel mai groaznic pe care un ochi uman l-a văzut vreodată. Când se incinerau cadavre de femei gravide, pântecele le crăpa și se puteau zări pruncii arzând în corpurile mamelor (...).

*Bandișii stau aproape de cenușă și se sparg de râs. Fețele le sunt luminate de o bucurie diavolească. Ciocnesc cu rachiu și cu spirtoase dintre cele mai alese, se ghidează, fac glume și stau comozi încălzindu-se la foc (Donat, *The Death Camp of Treblinka*, pag. 170-171).*

Pentru a depăși mai lesne starea de tensiune care era caracteristică la Treblinka, germanii și ucrainenii au căutat să se destindă prin muzică. Iată ce povestește un expert în *holocaust*, Rachel Auerbach:

Pentru a condimenta monotonia mortuară, germanii au înființat la Treblinka o orchestră evreiască (...). Aceasta avea un dublu rol: pe de-o parte, muzica să acopere șipetele și gemetele oamenilor mânași spre camera de gazare, iar pe de altă parte, întreținea buna dispoziție a trupei lagărului formată din reprezentanți a două națiuni melomane: germanii și ucrainenii (Donat, pag. 4).

Alexander Pechersky descrie, în *Die Revolte von Sobibor*, modalitatea de derulare a masacrelor din acest lagăr:

*La prima vedere, părea că am intrat într-o sală de baie ca oricare alta: robinete cu apă rece sau caldă, bazine pentru spălat (...) Odată intrași cu toșii, ușile grele se închiseră. O substanță neagră și grea șâșni în volute din gurile practicate în plafon (...) (citată După Carlo Mattogno, „Le mythe de l’extermination des Juifs“ din *Annales d’Histoire revisionniste* nr.1, 1987, pag. 81).*

și totuși, conform „istoricilor actuali“, cele 250.000 de asasinate de la Sobibor nu au fost comise cu o substanță neagră și grea, ci cu gaze de eşapament.

Să nu mi se reproșeze că am citat în mod tendențios doar pasaje neverosimile! În caz contrar, să mi se citeze o mășturie asupra gazșrilor, una singură, demnă de luat în seamă!

Unde or fi acele milioane de „disprețuși“?

Revizionistii își pun, evident, problema evreilor disprețuși din moment ce nu au fost gazași, cât și a stabilirii corecte a numărului de victime de război evreiești sau a victimelor persecuției suferite în zona de influență a lui Hitler.

Cel care se așteaptă să găsească cifre exacte va fi decepționat. Independent de faptul că cercetarea istorică liberă este îngreunată, orice tentativă de studiu statistic a populației evreiești se lovește de nenumărate obstacole:

- problema de a ști cine este evreu – diferența între evreu și ne-evreu este adesea greu de făcut, mai ales în aceste vremuri de asimilare și de căsătorii inter-rasiale;

- faptul că Statele Unite nu fac recensământul propriei populații evreiești;

- notoria lipsă de credibilitate a statisticilor sovietice și sioniste.

Estimările reprezintă singura soluție în acest caz.

Americanul de origine germană Walter Sanning este cel cărui i se datorează studiul demografic – de departe cel mai important – asupra destinului evreilor pe durata celui de al II-lea Război mondial. În lucrarea novatoare *The Dissolution of Eastern European Jewry* (Costa Mesa, 1990), Sanning procedează astfel: folosește exclusiv surse evreiești și aliate și nu acceptă documente germane decât dacă sunt dovedite antinaziste. Iată, în rezumat, concluziile lui Sanning privind șirurile-cheie ale problemei demografice evreiești, adică Polonia și Uniunea Sovietică; pentru cei interesați, cartea oferă și statistici privind celelalte șiruri.

Auzim adesea că, în 1939, trăiau în Polonia vreo trei milioane și jumătate de evrei. Se ajunge la acest număr luând ca bază, pentru anii posteriori lui 1931 – data ultimului recensă-

mânt care înregistra 3,1 milioane de evrei – un spor demografic maxim și fără a ține cont de emigrările masive ale evreilor. Între 1931 și 1939, sute de mii de evrei au emigrat din cauza dificultăților economice și a antisemitismului tot mai fâșșit al polonezilor. Însuși Institutul de istorie contemporană din München evaluează la circa 100.000 pe an numărul emigrărilor evreiești din anii '30. În concluzie, nu puteau fi mai mult de 2,7 milioane de evrei în Polonia anului 1939 (2,633 milioane După Sanning).

O mare parte a acestora trăiau în teritoriile ocupate de Uniunea Sovietică în septembrie 1939. În plus, atunci când Hitler și Stalin și-au împărșit Polonia, sute de mii de evrei s-au refugiat din Vest spre Est. În Polonia occidentală, anexată de germani, cât și în Polonia centrală, de asemenea trecută sub dominație germană sub titulatura de „Guvernarea generală”, nu puteau fi mai mult de un milion de evrei (800.000 După Sanning). Evreii rămași sub control german au fost concentrați în ghettouri și îi ameninșau constrângerea la muncă forșată; destinul lor era deja foarte sumbru, chiar și fără camerele de gazare. Epidemiile și foamea din ghettouri făceau zeci de mii de victime.

Când trupele germane au intrat în Uniunea Sovietică în iunie 1941, marea parte a evreilor, 80% După informațiile sovietice oficiale (de exemplu David Bergelson, președinte al Comitetului antifascist iudeo-sovietic), au fost evacuați și împrștiați pe imensul teritoriu al imperiului. La fel s-a întâmplat cu evreii polonezi trecuți sub controlul lui Stalin în 1939. Evreii sovietici care se găseau sub dominație germană nu puteau fi mai mulți de 750.000. Războiul, masacrele trupelor de asalt și pogromurile declanșate de populația indigenă au fost deosebit de sângeroase, dar, în marea lor majoritate, acești evrei au supravieșuit.

Începând din 1942, germanii au deportat pe evrei, din toate Țările aflate sub controlul lor, în zonele ocupate din Est. Aceasta a fost „soluția finală” a problemei evreiești“. Evreii deportați au fost cantonați în ghetouri. Destinul acestor evrei nu a fost studiat decât foarte sumar; cum aceste deportări se bat cap în cap cu mitul exterminării, învingătorii au distrus sau au ascuns în infernul bibliotecilor documentele referitoare la acestea (arhivele ministerului german de externe, confiscate de americani, reprezintă 485 de *tone* de hârtie – vezi W. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich*, New York, 1960, pag IX-X – dintre care doar o mică parte au fost publicate), iar „măsurile supravieșuitoarelor” acestor deportări, ar fi picat prost, din același motiv. Pe de altă parte, chiar unele voci exterminacioniste recunosc deportările masive de evrei în Rusia: Gerald Reitlinger, bunăoară, tratează cât de cât subiectul în *The Final Solution* (ed. Valentine, Mitchell & Co., 1953). Pentru autor, misterul constă în faptul că naștii tranzitau mase întregi de evrei prin lagăre de exterminare funcționând în plin, pentru a-i trimite spre stabilire în Rusia, într-un moment în care decizia distrugerii fizice integrale a iudaismului fusese de mult luată.

Nu se poate stabili numărul acestor deportați. Statisticianul SS Richard Korherr estimează la 1,873 de milioane numărul deportărilor de până în martie 1943. Dar, trebuie adăugat că raportul Korherr nu este considerat credibil.

Steffen Werner se ocupă de stabilirea evreilor în Rusia, în cartea *Die zweite babylonische Gefangenschaft*. E drept că această carte trebuie citită cu prudență, dar ea adună o grămadă de indicii care converg spre un număr masiv de evrei trimiși în partea orientală a Bielorusiei și care au rămas acolo și După terminarea războiului. Un mare număr de evrei polonezi, refugiați sau deportați în Uniunea Sovietică, s-au stabilit

voluntar acolo, fiindcă în Polonia fuseseră deposezați de toate bunurile și ar fi trebuit s-o ia de la capăt. În plus, guvernul sovietic ducea o politică vădit filosemită, lucru care a dus înaintea morții lui Stalin.

Pare însă puțin probabil ca un număr apreciabil de evrei din Europa de Vest și Centrală să fi rămas de bunăvoie în Uniunea Sovietică. Să fi fost reținuți contra voinței lor? Câți au murit, câți s-au întors în țările natale și câți au emigrat mai departe? Ce s-a ales, de exemplu, de miile de evrei olandezi deportați în Rusia via Birkenau și Sobibor? Toate aceste întrebări rămân fără răspuns. A sosit momentul, la o jumătate de secol După război, să se deschidă arhivele și să se încurajeze cercetarea istorică temeinică, în loc de a acționa în justiție cercetători de valoare ca Faurisson, de a interzice studii bazate pe principiile cercetării științifice, ca *Raportul Leuchter* și de a pune la *Index* o carte ca *Mitul Auschwitz*, a lui Stäglich.

Împrăștierea

După război, sute de mii de evrei au emigrat în Palestina, în Statele Unite și în multe alte țări (există șaptezeci de comunități naționale adunate în *Congresul Evreiesc Mondial*). Descrierea acestor valuri ale emigrării constituie aspectele cele mai fascinante ale cărții lui Sanning. Acesta descrie prin ce mijloace fantastice au reușit mulți evrei să-și găsească o nouă patrie. Unii au eșuat în Cipru sau în Persia înainte de a ajunge la adevărata destinație; alții s-au răstăcit prin Maroc sau Tunisia. Toate aceste informații sunt confirmate de statistici demografice oficiale și de lucrări semnate de autori evrei.

După calculele lui Sanning, pierderile evreiești din teritoriile Uniunii Sovietice ocupate de germani se ridică la 130.000 iar cele din statele europene la aproximativ 300.000.

El menșioneazș cș numșrul real al victimelor ar putea fi semnificativ inferior sau, din contrș, superior cu cșteva sute de mii. Cea de-a doua variantș pare a fi mai plauzibilș. Este foarte pușin probabil, dar nu exclus, șinând cont de factorii de incertitudine, ca pierderile umane ale poporului evreu în zona de influenșș germanș să se ridice la circa un milion – cam de la acest ordin de mșrime a pornit pionierul revizionist Rassinier.

Cele șase milioane

Numșrul mitic de șase milioane de evrei asasinași a apșrut începând cu 1942 în propaganda sionistș. Nahum Goldmann, care urma să devinș președinte al *Congresului Evreiesc Mondial*, anunșă în 9 mai 1942, cș din opt milioane de evrei care se aflau la cheremul lui Hitler, doar vreo două-trei milioane vor supravieșui. În consecinșș, statisticile demografice au fost manipulate pânș când numșrul de victime planificat a fost atins, mșcar aproximativ. În acest scop, iatș cum au procedat exterminașioniștii:

- Nu au șinut cont de masiva emigrare anterioarș războiului, decât în cazurile Germaniei și Austriei;

- Au neglijat emigrașia semnificativș a evreilor în timpul războiului;

- Au pornit de la rezultatele primelor recensăminte postbelice, care dateazș din 1946 și 1947, fiind deci posterioare emigrșrii sutelor de mii de evrei în teritorii extra-europene;

- Au neglijat evacuarea masivș a evreilor sovietici După intrarea germanilor în Uniunea Sovietică, atestatș de surse sovietice incontestabile, și au trecut sub țșcere fuga unui mare numșr de evrei polonezi în Uniunea Sovietică;

- Au fost considerași ca victime ale *holocaustului* toși evreii transferași de germani în Rusia și rșmași acolo; toși

evreii dispărui în lagărele de muncă staliniste; toți soldații evrei din trupele aliate, căzuți pe front;

□ N-au ținut cont de factori cum ar fi sporul demografic negativ cauzat de emigrarea masivă a tinerilor.

Propun spre exemplificare două metode de lucru ale exterminatiștilor.

Metoda numărul unu: un evreu polonez emigrează în Franța în anii treizeci, ca alți zeci de mii de coreligionari. Este arestat în 1942 și trimis într-un lagăr de concentrare. După calculele avocatului sionist Serge Klarsfeld, 75.721 de evrei din Franța au fost deportați sub ocupația germană. Mai mult de două treimi dintre aceștia aveau pașapoarte străine, pentru că Pétain nu agreea deportarea cetățenilor francezi. Pentru a umfla la maximum numărul victimelor, Klarsfeld, în al său *Mémorial de la déportation des juifs de France*, îi declară morți pe toți evreii deportați care, până în 1945, nu și-au declarat la Ministerul foștilor combatanți revenirea în țară. Dar o asemenea declarație nici nu era obligatorie! În plus, mulți dintre evreii eliberați, de naționalitate ne-franceză, au emigrat imediat în Palestina, în America sau aiurea!

Să presupunem că evreul nostru ar fi emigrat în America de Sud După întoarcerea, în 1945, din lagărul de muncă. El apare în statisticile *holocaustului* la două poziții: o dată, el face parte din evreimea care trăia în Polonia la recensământul din 1931, iar După război nu mai exista, fiind în concluzie gazați; în al doilea rând, el n-a declarat nimic Ministerului foștilor combatanți și, automat, este unul dintre evreii francezi gazați. Trăiește bine-mersi în America de Sud, dar în statistici e mort, și încă de două ori!

Metoda numărul doi: o familie de evrei, să-i spunem Süßmann, este arestată de naziști în 1942. Bărbatul este trimis într-un lagăr de muncă, femeia și copiii sunt cazați într-un

ghetou unde se creează o nouă comunitate familială. Odată războiul terminat, femeia emigrează în Israel împreună cu copiii și cu noul partener, cu care se căsătorește acolo. Îl declară dispărut pe primul soț, care intră în statisticile *holocaustului*. În realitate, acesta a emigrat în 1945 în Statele Unite, unde a înregistrat decesul soției și al copiilor. Dar dacă cineva ar căuta în Statele Unite un oarecare Jakob Süßmann, ar face-o în zadar pentru că Jakob Süßmann nu mai există. De ce: iată un anunț mortuar apărut în *Aufbau*, ziar evreiesc de limbă germană care apare la New York: „În 14 mai 1982 a decedat subit dragul nostru tată, bunic și strșbunic James Sweetman (Süßmann – Nota Autorului), fost Danzig (...)”.

Revista *Historische Tatsachen* (nr. 52) furnizează multe alte exemple, extrase din *Aufbau*, privind schimbarea numelor: Königsberger devine King, Oppenheimer – Oppen, Malsch – Maier, Heilberg – Hilburn, Mohrenwitz – Moore, Günzburger – Gunby.

Astfel, familia Süßmann ar fi furnizat patru decedași statistice *holocaustului*, cu toate că toți membrii ei ar fi supravieșuit.

Cheia problemei demografice se află în Uniunea Sovietică

Conform recensământului din 1939, în Uniunea Sovietică trăiau ceva mai mult de trei milioane de evrei. În acea vreme, natalitatea în sânul acestei minorități era minimă, tendința de asimilare era în creștere, așa că nu cred că se poate vorbi de vreun spor natural demografic. Primul recensământ de După război (1959) înregistra doar 2,267 milioane de evrei, dar până și sioniștii îl contestă; în acei ani, în Uniunea Sovietică se instaurase deja un climat antisionist, și oricine se declara evreu

trebuia să se aștepte la consecințe nu tocmai favorabile. În plus, mulți evrei se simțeau ruși, ucraineni etc. și se declarau benevol ca atare. Nu exista nici o constrângere în declararea naționalității la recensămintele sovietice.

Chiar și După emigrările masive ale evreilor sovietici în Israel și în Statele Unite, care au început pe la sfârșitul anilor șaizeci, surse evreiești estimau la mai mult de patru milioane numărul evreilor din Uniunea Sovietică. *New York Post* scria în 1 iulie 1990:

Până de curând, se estima că în Uniunea Sovietică trăiesc două până la trei milioane de evrei. Între timp, emisarii israelieni, care, grație ameliorării relațiilor diplomatice, pot să circule liber în Uniunea Sovietică, anunșă că numărul real se ridică la mai mult de cinci milioane.

După surse oficiale, numărul evreilor care au părăsit Uniunea Sovietică începând din anii șaizeci s-ar ridica la un milion. Admițând o oarecare creștere a populației datorată natalității și realitatea celor relatate de *New York Post*, ar fi trebuit să existe în Uniunea Sovietică, înainte de masivul val de emigrare, cam șase milioane de evrei – cu cel puțin trei milioane în plus față de recensământul din 1959 – ceea ce demonstrează că o mare parte a evreilor polonezi presupus gazași, cât și mulți evrei din alte țări europene – România și Balcanii în special – au fost absorbiți de Uniunea Sovietică.

Ne putem face o idee despre modalitatea exterminărilor de a manipula matematica, citind antologia publicată în 1991 de Wolfgang Benz, cu titlul *Dimensions des Völkermordes*, în care figurează și o contribuție a unui oarecare Gert Robel. Conform acestuia, la declanșarea războiului germano-sovietic, trăiau în Uniunea Sovietică mai mult de cinci milioane

de evrei, ceea ce corespunde în mare măsură estimării lui Sanning. Robel pretinde că 2,8 milioane de evrei sovietici au fost masacrați de germani.

Cam douăsprezece procente din populația sovietică a pierit în război, în special din cauza evacuării masive ordonate de către Stalin și a politicii pământului pârjolit. Nu există nici un motiv ca procentajul victimelor evreiești să fie inferior. Deci, din cele 2,2 milioane de evrei care, conform lui Robel, au supravieșuit masacrelor germane, cel puțin 264.000 au pierit din alte cauze. În consecință, dacă e să ne luăm După M. Robel, n-ar mai fi putut exista în Uniunea Sovietică mai mult de 1,9 milioane de evrei – probabil chiar mai pușini. Cum a putut acest număr să se tripleze, ținând cont de natalitatea redusă a evreilor sovietici și de tendința lor de a se asimila?

Câteva cazuri celebre

Multe cazuri particulare demonstrează că epidemiile și privașiunile au cauzat nenumărate morși, dar nu a existat exterminare sistematică.

După ocuparea Italiei de către germani, Primo Levi a trecut în tabșra rezistenșei. A fost făcut prizonier și a fost trimis la Auschwitz. A supravieșuit și a scris cartea *Si c'est un homme* (Julliard, 1987).

Evreul austriac Benedikt Kautsky, socialist de stânga, ar fi trebuit să moară de vreo sutș de ori: și-a petrecut șapte ani în lagșrele: Dachau, Buchenwald, Auschwitz și din nou Buchenwald. După război, a scris lucrarea *Teufel und Verdammte* („*Demoni și blestemași*“, Zürich, 1946). Mama sa, octogenară, a murit la Birkenau în 1944. A închide persoane de asemenea vârstș trșdează o oarecare urș, dar nu demonstrează un program de exterminare. Bștrâna Kautsky a primit asistenș

medicalș; nu știu dacă în libertate ar fi trăit mai mult, date fiind condițiile extrem de grele ale ultimei ierni de război.

Otto Frank și fiicele Anna și Margot au supravieșuit la Auschwitz. Anna și Margot au fost deportate la Belsen unde au murit la începutul anului 1945, probabil de tifos. Otto Frank a murit în Elveșia, la o vârstă înaintată.

Nahum Goldmann, care a fost timp de câșiva ani președinte al Congresului evreiesc mondial, scrie în *Le Paradoxe Juif* (Stock, 1976), următoarele:

Dar în 1945, existau circa 600.000 de supravieșuitori evrei ai lagșrelor de concentrare, pe care nici o șarș nu voia să-i primească.

Dacă naștiții ar fi dorit într-adevăr să-i exterminare pe evrei, cum ar fi reușit 600.000 dintre aceștia să supravieșuiască în lagșre? Între *Conferinșă de la Wannsee* și sfârșitul războiului, germanii ar fi avut trei ani și jumștate pentru a-și duce la bun sfârșit opera de exterminare!

Să aruncăm o privire asupra listei cu nume de evrei eminenși care au supravieșuit la Auschwitz sau în alte lagșre sau închisori germane. Îi gșsim, printre mulși alșii, pe urmștorii:

□ Léon Blum, șef al guvernului, dinainte de război, al *Frontului popular francez*;

□ Simone Veil, care mai târziu a devenit președinte al Parlamentului european;

□ Henri Krasucki, care va deveni numșrul doi al sindicatului francez *CGT*;

□ Marie-Claude Vaillant-Couturier, care ulterior a ajuns membru al comitetului central al *Partidului Comunist Francez*;

- Gilbert Salomon, actual *PDG* al *SOCOPA* (carne și animale vii) și al *Boucheries Bernard*;
- Jozef Cyrankiewicz, care va deveni șef al guvernului polonez;
- Dov Shilanski și Sheevach Weiss, foști președinși ai *Knesseth*-ului;
- Georges Charpak, premiul Nobel pentru fizică 1992;
- Roman Polanski, cineast (*Rosemary's Baby*);
- Leo Baeck, considerat de mulși drept cel mai mare rabin al secolului;
- Jean Améry, filosof;
- Samuel Pisar, scriitor francez;
- Erik Blumenfeld, om politic, membru al *Uniunii Creștin-Democrate*;
- Hermann Axen, om politic membru al *SED*;
- Paul Celan, poet („*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*“);
- Simon Wiesenthal, faimosul „vânștor de naziști“;
- Ephraim Kishon, autor satiric;
- Heinz Galinski și Ignatz Bubis, foști președinși ai *Consiliului central al evreilor germani*;
- George Wellers și Schmuel Krakowski, coautori ai antologiei *Les Chambres à gaz, secret d'État* (Éditions de minuit, 1984);
- Elie Wiesel, evreu din Sighetu Marmașiei, premiul Nobel pentru pace

În ianuarie 1945, Elie Wiesel, deșinut la Auschwitz, a suferit o infecție la picior. A încetat, deci, să fie apt pentru muncă. A fost internat în spital, unde a fost supus unei intervenții chirurgicale. În acest timp, Armata Roșie se apropia. Deținuții au fost informași că cei sănătoși vor fi sigur evacuași,

iar bolnavii pot rămâne dacă o doresc. Elie și tatăl său făceau parte dintre bolnavi. Ce au ales ei? Să rămână în așteptarea eliberatorilor? Nu, ei se alăturară voluntar germanilor – acelor germani care au aruncat nou-născuși în flăcările gropii comune, iar pe evreii adulși îi împingeau înspre flăcările unei gropi și mai mari, în care victimele agonizau timp de ore, conform celor văzute de ochii lui Elie și relatate în *La Nuit*.

Li se predă copiilor la școală că obiectivul lui Hitler a fost exterminarea evreilor și că dispariția acestei rase a fost hotărâtă la *Conferința de la Wannsee* în 20 ianuarie 1942. Dacă profesorii și cărșile lor de istorie ar avea dreptate, nu 600.000 de evrei ar fi supravieșuit lagșrelor de concentrare, ci, cel mult, 600! A nu se uita că cel de-al Treilea *Reich* a fost un stat polișienesc extrem de eficace.

În scipitoarea-i expunere asupra *holocaustului*, Arthur Butz lansa propoziția că istoricii care vor veni vor reproșa revizionistilor strania lor orbire, care a permis copacilor să ascundă pșdurea. Cu alte, cuvinte, scotocind detalii nesemnificative, au neglijat un lucru strigător la cer: cu toate că se terminase un război dus împotriva lor, evreii existau în continuare!

Ne putem convinge de acest lucru, citind notele biografice reproduse în continuare, pe care Martin Gilbert le consacră persoanelor menșionate în cartea sa *Auschwitz and the Allies*. Sunt pomenite urmștoarele personalități evreiești:

□ Sarah Cender, care a fost deportată la Auschwitz în 1944 și a emigrat în America După război;

□ Wilhelm Fildermann, care a supravieșuit războiului în România fascistă;

□ Arie Hassenberg, care a fost trimis la Auschwitz în 1943 și a scăpat în ianuarie 1945;

□ Erich Kulka, care a supravieșuit la Dachau, Neuengamme și Auschwitz, și a așternut apoi pe hârtie, în 1975, experiența-i concentraționarș;

□ Schalom Lindenbaum, care „a evadat din coloana în marș“ După evacuarea Auschwitzului;

□ Czesław Mordowicz, care a evadat de la Auschwitz în mai 1944 și a emigrat în Israel în 1966;

□ Arnost Rosin, fost deșinut la Auschwitz între 1942 și 1944, care a devenit în 1968 funcăionar în slujba comunitșșii evreiești din Düsseldorf;

□ Katherina Singerova, care a fost deportatș la Auschwitz în primșvara lui 1942, devenitș, După război, directoare a Fondului nașional cehoslovac al creașiei artistice;

□ Dov Weissmandel, trimis la Auschwitz, evadat „practi-când o lucarnș în vagon cu ajutorul unui fierșștrșu introdus clandestin într-o pâine“;

□ Alfred Wetzler, coautor al *War Refugee Board Report* și autor al broșurii *Auschwitz: Grab von vier Millionen Menschen*, care a evadat de la Auschwitz în 1944, în compania faimosului Rudolf Vrba.

Alși evrei, dintre cei menșionași de Gilbert, nu au fost deportași, ci aleși – cum a fost cazul lui Rudolf Kastner – ca interlocutori sau folosiși ca spioni – cum a fost Andor Gross. În voluminoasa-i lucrare, Martin Gilbert amintește constant despre gazșri, dar nu dș nici mșcar un nume de evreu gazat! Paradoxal, el enumerș ditamai efective de oameni ne-gazași! Milioanele de gazași sunt, ca să-l citșm pe Orwell, „*non-existing people*“.

Articolul „*Dann bin ich weg über Nacht*“, apșrut în *Der Spiegel* (nr. 51/1992), îi evocă pe urmștorii evrei:

□ Rachel Naor, douăzeci de ani, al cărei bunic „a supravieșuit lagșrelor de concentrare naziste“ (de ce nu l-or fi exterminat?);

□ Ralph Giordano, care a trșit războiul în libertate, în Germania, la vederea și la îndemâna *Gestapo*-ului;

□ Leo Baeck, care a profeșit, După eliberarea sa de la Theresienstadt, că vremea evreilor în Germania trecuse pentru totdeauna;

□ Yohanan Zarai, care a supravieșuit perioadei naziste în ghetoul din Budapesta;

□ Inge Deutschkron, care a descris, în autobiografia *Ich trug den gelben Stern*, tinereșea ei petrecuș în Germania;

□ Theodor Goldstein, optzeci de ani, fost deportat în lagărul de muncă Wullheide.

În continuarea acestui articol, *Der Spiegel* publică o discușie cu președintele Consiliului comunitșșii evreiești germane, Ignatz Bubis, supravieșuitor al *holocaustului*, succesor în această funcăie lui Heinz Galinski, la rândul său supravieșuitor al *holocaustului*.

Desigur, toșii acești supravieșuitori pretind a fi scăpat prin miracol, numai că miracolele în lanș nu mai constituie miracole. Departe de fi martori–cheie ai *holocaustului*, acești oameni nu fac decât să aducă dovada că nu a existat nici un *holocaust*.

Din moment ce Goldmann afirmș că 600.000 de evrei au supravieșuit în lagșre, ar fi mult mai probabil ca numșrul victimelor din acestea să fi fost de ordinul 200.000-300.000, în principal din cauza bolilor, dar și a foametei ultimelor haotice luni de război. Indiscutabil, poporul evreu a trșit o tragedie, căreia nu trebuie să-i mai adșugșm și camerele de gazare.

Reunirea familiei Steinberg

Iată ce apăsă în coloanele din *State Time* (Baton Rouge, Louisiana, Statele Unite) în 24 noiembrie 1978:

Los Angeles (Associated Press) – *Pe vremuri, neamul Steinberg prospera într-un mic sat evreiesc din Polonia. Aceasta se întâmpla anterior lagșrelor morșii ale lui Hitler. Iată că un numeros grup de mai mult de două sute de supravieșuitori împreună cu descendenșii lor s-au reunit pentru a participa la o sărbătoare aparte, timp de patru zile, care în mod inspirat debutează chiar de Ziua Recunoștinșei (Thanksgiving Day). Clanul a sosit începând de joi, venind din Canada, Franșă, Anglia, Columbia, Argentina, Israel și din cel puțin treisprezece orașe din Statele Unite. „Este nemaipomenit“ a declarat Iris Krasnov, din Chicago. „Sunt adunate aici cinci generașii acoperind vârste de la trei la optzeci și cinci de ani. Oamenii plâng de fericire și petrec un moment minunat. Parcă ar fi o reuniune a refugiașilor din al II-lea Război mondial“. Sam Klaparda din Tel Aviv privește tâmp un gigant arbore genealogic instalat în salonul hotelului Marriott, al aeroportului internașional din Los Angeles. „Este fantastic ... faptul că pot să am strșmoși“, spune el. Ideea pelerinajului aparșine lui Joe și Gladys Steinberg din Los Angeles. Ei s-au asigurat de ajutorul mai multor rudenii, printre care o nepoată, Elaine Steinberg, pentru căutarea membrilor familiei. (...)*

Pentru mama lui Iris Krasnov, Hélène, care a emigrat din Polonia în Franșă, pentru ca apoi să se stabilească în Statele Unite, momentul reprezenta un eveniment fericit. „Plâng, spune ea, nu pot să cred că atâșia au supravieșuit holocaustului. Este atât de multș viașș aici – o altș generașie. Este minunat! “ „Dacă ar vedea Hitler toate acestea, cred că s-ar în-

toarce în mormânt“ a adăugat ea (citată După Serge Thion, *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vieille Taupe, 1980, pag. 325-326).

Dintre sutele de rudenii pe care Steinbergii nu au reușit să-i descopere – dăduseră în acest sens un anunț –, posibil ca o parte să fi pierit în timpul dominației germane. Alții sunt împrăștiași pe toate meridianele Occidentului, din Israel în Argentina, trecând prin Statele Unite (doar există șaptezeci de comunități naționale evreiești în lume, adunate în *Congresul Evreiesc Mondial*). Iar alții, mai numeroși, trăiesc sau au murit pe imensele întinderi ale Rusiei.

Ca și cum un singur *holocaust* nu ar fi suficient...

Pentru ca paharul să fie plin ochi, exterminacioniștii adăugă celor șase milioane de evrei pretins masacrași și 500.000 de țigani. Este subiectul tratat de Sebastian Haffner, în *Anmerkungen zu Hitler*:

Începând din 1941, țiganii din teritoriile ocupate ale Europei Orientale au fost sistematic masacrași, ca și evreii. Acest masacru (...) n-a fost de loc studiat, nici măcar mai târziu. Nu s-a pomenit despre el nici în timpul când a fost săvârșit și nici măcar astăzi nu știm mai mult decât că a avut loc (Anmerkungen zu Hitler, Fischer Taschenbuch Verlag, 1981, pag. 130).

Nemaipomenit! Nu există nici o dovadă a masacrării țiganilor și totuși știm că ea a avut loc! În numărul 23 al revistei *Historische Tatsachen*, Udo Walendy consacră un

studiu aprofundat presupusului masacru al șiganilor. Numșrul respectiv al revistei, ca și multe altele, a fost interzis de cenzura statului german, cu toate că cenzorii nu au gșsit nici o inexactitate în studiul lui Walendy. – „Nici o carte nu le atestș martiriul, nici o monografie nu le descrie marșul spre camerele de gazare sau plutoanele de execușie ale celui de al Treilea Reich“ constatș *Der Spiegel* (nr. 10/1979), confruntat cu crasa lipsă a vreunui document privitor la asasinarea celor 500.000 de șigani.

Rașionamentul lui Robert Faurisson relativ la *holocaust*

La prima vedere, pare de neconceput ca un sistem democratic să menșinș prin cenzurș și teroare o legendș atât de dezgustștoare ca cea a gazșrii a milioane de oameni. Cu atât mai de neconceput pare faptul că cei care se cramponeazș cu îndârjire de acest oribil mit sunt tocmai cei pentru care sfârșitul legendei secolului ar coincide cu sfârșitul unui coșmar, adică evreii și germanii.

Legenda este apșratș cu strșșnicie, pentru că victoria adevărului istoric ar însemna pentru mulși potenșai o catastrofș ireparabilș și fără pereche.

Robert Faurisson, care a contribuit, mai mult ca oricare altul, la demascarea mitului (fără el, *Raportul Leuchter* n-ar fi vșzut niciodatș lumina zilei), a sintetizat teza sa într-o frazș de optzeci și douș de cuvinte:

Pretinsele camere de gazare hitleriste și pretinsul genocid se îngemșneazș într-o singurș și unică minciunș istorică, care a înlesnit o enormș escrocherie politico-financiarș, ale cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internașional, și ai cărei principale victime sunt poporul german,

dar nu și conducătorii acestuia, întregul popor palestinian și, în fine, tinerele generații de evrei, pe care religia holocaustului îi afundă tot mai adânc într-un ghetou psihologic și moral.

Miza

Începând din 1952, Germania a plătit 85,4 miliarde de mărci Israelului și organizațiilor sioniste, cât și evreilor persoane fizice – conform *Der Spiegel* nr. 18/1992. O mică parte din această sumă a ajuns în conturile foștilor prizonieri ai lagșrelor de concentrare; nimeni nu contestă fundamentul moral al acestor plăți reparatorii. Dar cea mai mare parte a acestei sume a fost plătită chipurile drept reparație pentru miticele camerele de gazare, unui stat care nu exista pe vremea pretinsului genocid. Iată ce scrie Nahum Goldmann în autobiografia *Le Paradoxe Juif* (op. cit., pag. 152):

Fără reparațiile germane, care au început să parvină în primii zece ani de existență a statului, Israelul nu ar avea nici jumătate din infrastructura actuală: toate trenurile din Israel sunt germane, vapoarele sunt germane, la fel rețeaua electrică, o mare parte din industrie (...) ca să nu mai vorbim de pensiile plătite supravieșuitoarelor.

Cu câteva pagini mai în aval (pag. 160), pe Goldmann îl ia gura pe dinainte:

Doresc acum să vă povestesc două episoade care aparțin capitolului „Cum să câștigi milioane spunând povești“ (...).

Holocaustul constituie pentru Israel un mijloc testat de a-și asigura sprijinul necondiționat al Statelor Unite. Astfel,

palestinienii ajung să tragș ponoasele acestei politici. Ei sunt principalele victime ale mitului *holocaustului* și mulși dintre ei trșiesc de decenii în mizerabile lagșre de refugiași, ca o consecinșș a inventșrii de către sioniști a camerelor de gazare.

Pe de altș parte, atât statul Israel cât și organizașiile sioniste internașionale au tot interesul să alimenteze legenda *holocaustului* pentru a menșine în evreimea din întreaga lume o permanentș stare de isterie și de psihozș a persecușiei, care reprezintș un liant excelent pentru o rasă atât de dispersatș. La o atentș analizș, un singur lucru mai au în comun evreii din lume, împșrșșiși în așkenazi și sefarazi, religioși și atei, de dreapta sau de stânga: înfiorștorul traumatism al *holocaustului*, spaima crâncenș de a mai fi vreodatș duși la țșiere. Pe aceste căi, *holocaustul* constituie un înlocuitor al religiei, mit în care crede și cel mai agnostic evreu; astfel camerele de gazare de la Auschwitz au devenit cel mai sfânt mormânt din lume.

Cu toate acestea, motivul principal, din punct de vedere israelian și sionist, pentru care legenda trebuie menșinutș cu orice preș, se ascunde în altș parte. În ziua în care mitul ar fi declarat ca atare, ora adevărului ar agita Israelul și evreimea de pretutindeni. La fel ca germanii – sau austriecii – evreii și-ar întreba conducătorii: „De ce ne-ași minșit decenii întregi?“. Criza de încredere pe care ar suferi-o mafia evreiască – politicieni, rabini, scriitori, ziariști, istorici – ar fi iremediabilș. În atari condișii, soarta ar face ca o stranie comuniune de destine să alșture casta diriguitoare evreiască celei germane: amândouș afundate într-un viespar din care nu existș drum de întoarcere, amândouș amânând cu disperare sosirea zilei Adevărului.

De ce responsabili germani și austrieci se tem de adevărul istoric ca diavolul de țsmâie?

Faptul că politicienii și intelectualii, atât din Germania cât și din Austria, susțin teoria *holocaustului*, pare, a dovedi, la prima vedere, autenticitatea acesteia. Altfel, de ce să punș în cărca propriilor popoare crime abominabile inventate?

Am analizat deja condișiile în care RFG a acceptat, din motive de politică internș cât și externș, concepșia istorică impusă de învingștori. Pe de o parte, politicienii și intelectualii germani au șintit reeducarea propriului popor, strecurându-i mereu în fașă ochilor barbariile nașional-socialismului; pe de altș parte, statul vest-german își propusese să-și clșdească imaginea unui aliat-model al Statelor Unite, pentru a stinge neconținuta campanie antigermanș declanșatș în presa și televiziunea americanș, controlatș de sioniști.

Conservatorii vest-germani s-ar fi rezumat la o propagandș moderatș privind *holocaustul* și camerele de gazare. Evocarea Auschwitz-ului de douș ori pe lunș ar fi fost suficienș, numai că stânga, al cărei scop era atrofierea totalș a oricăru-i sentiment nașional, n-a întârziat să înșface subiectul: presa, televiziunea, pastorii și pedagogii s-au întrecut în a servi Auschwitz de trei ori pe zi poporului german. Consevatorii, de frică de a nu fi acuzași că vor să-l disculpe pe Hitler, nu au fșcut nimic. Au reușit să intre, împreunș cu stânga, într-o capcanș fără ieșire: toși politicienii, începând cu creștin-democrașii și terminând cu verzii, cei din presă, scriitorii și „istoricii” – aceștia nu sunt cei mai pușin numeroși! – toși cei care timp de decenii au întreșinut această acuzașie colectivș contra propriului popor, într-o bunș zi vor da socotealș compatrioșilor! Întreaga clasă conducătoare, cât și formatorii de opinie, sunt astșzi cu spatele la zid și încearcă cu toate

mijloacele să amâne cât mai mult ziua socotelilor – aplicând cenzura în presă, fără precedent în istorie, forșând o propagandă *holocaustică* mai îndrăcită (se scrie mai mult despre *holocaust* acum decât acum zece sau douăzeci de ani!) și, în fine, printr-o serie interminabilă de procese al căror singur argument, opus revizionistilor, este că asasinarea celor șase milioane de evrei este un fapt aprioric dovedit!

Austria se află într-o situație asemănătoare și reacțiile castei conducătoare au luat proporții extravagante. Astfel, orice austriac care își propune să dovedească, în baza legilor fizicii sau ale chimiei, că la Auschwitz camerele de gazare nu ar fi putut să funcționeze, riscă zece ani de pușcărie.

De ce guvernele și formatorii de opinie din democrațiile occidentale au interes ca acest mit să dăinuie?

Pentru capii democrațiilor occidentale, altele decât Germania și Austria, sfârșitul legendei nu ar fi chiar tragic, însă încrederea electoratului în sistemul democratic s-ar diminua drastic: ce democrație a fost aceea care a menținut vie o asemenea legendă, folosind mijloace primitive, demne de un stat polișienesc?

Îngroparea mitului ar constitui pentru istoricii noștri, pentru ziariști și intelectuali, un dezgheș fără precedent. La urma urmelor, toți s-au complăcut cu tema asasinării a șase milioane de evrei. Vor fi arștași cu degetul atunci când adevărul va ieși la suprafață! Nu este deci de mirare că cenzura șine cu dinșii de camerele de gazare, istoricii și oamenii din presă fiind obligați să se comporte în acest mod pentru propria lor cauză.

Motivele credinței în *holocaust*

Orice persoană din societatea occidentală, cât de cât școlită, a fost bombardată fără încetare, încă din pruncie, cu evocări ale exterminării evreilor. În aceste condiții, cea mai mică rezervă asupra acestui subiect pare la prima vedere la fel de absurdă ca însăși contestarea Războiului mondial! Chiar și acela care este antrenat în ale manipulării, devine incapabil, După atâția ani de spălare a creierilor, de a-și schimba modul de gândire. Evident că există și oameni care știu, sau cel puțin adulmecă faptul că suntem minșiți, dar nu au, vai, curajul să o spună cu voce tare, pentru că știu preșul care se plutește democrației așa-zis liberală pentru o asemenea erezie: atacuri neconținute din partea presei și a televiziunii, terorizarea familiei, îngroparea pe linie profesională, amenzi și pedepse cu închisoarea.

Folosește oare mitul *holocaustului* majorității evreilor?

Pentru căpeteniile statului evreu, cât și pentru organizațiile sioniste, victoria adevărului istoric ar reprezenta o catastrofă.

Pentru marea majoritate a evreilor, adică mai mult de 99%, care cred în *holocaust* pentru că au fost minșiți așa cum au fost și ne-evreii, dezvăluirea escrocheriei ar reprezenta, După primul șoc, o adevărată eliberare. Deoarece obsesia că șase milioane de coreligionari ai lor au fost exterminați pentru simplul motiv că erau evrei, groaza că o asemenea tragedie s-ar putea repeta, constituie pentru aceștia un adevărat coșmar. Mitul *holocaustului* izolează evreimea într-un ghetou invizibil și o separă de restul umanității, După cum bine scrie Faurisson.

Să se dărâme o dată zidurile acestui ghetou și pentru toată evreimea va fi o adevărată binecuvântare!

De ce trebuie să punem capăt mitului *holocaustului*?

Trebuie să punem capăt acestui mit pentru că el intoxică o lume întreagă.

Trebuie să punem capăt mitului pentru că reprezintă o falsificare crasă a istoriei. Oameni au suferit și au murit în toate războaiele istoriei, iar al II-lea Război mondial a cauzat mai mult suferinș decât oricare altul. La Leningrad, în timpul blocadei, au murit de foame 640.000 de civili ruși; în 1944, polonezii asistau neputincioși la distrugerea totală a capitalei lor, odată cu moartea a 180.000 de compatrioți între dărâmături; cu puțin înainte de sfârșitul războiului, 130.000 de oameni, poate chiar dublu, au murit carbonizați în bombardamentele sălbatice anglo-americane asupra Dresdei*. Leningrad, Varșovia și Dresda simbolizează moartea a mai mult de patruzeci de milioane de oameni. Cu toate acestea, se vorbește mai mult de suferinșele unui singur popor decât de cele ale tuturor celorlalte la un loc, ba chiar se înzecește cu nesimșire numărul pierderilor omenești ale acestuia.

Trebuie să punem capăt mitului pentru că nu putem construi o Europă din popoare egale în drepturi atât timp cât unul

* Autorul se înșeală cu privire la numărul victimelor bombardamentelor anglo-americane din februarie 1945. Potrivit statisticilor actuale, în cursul acestor bombardamente, anglo-americanii au ucis între 250.000 și 600.000 de femei, bătrâni și copii. Ultima cifră aparține renumitului istoric englez David Irving. (Nota tr.)

dintre aceste popoare este defşimat zilnic^{**}, punându-i-se în cârcă un monstruos genocid pe care nu l-a săvârşit.

În fine, trebuie să punem capăt mitului pentru că ne-a contaminat şi întreşine în noi un complex de vinovşşie şi de urş de sine care ne paralizeazş voinşa de a ne afirma şi de a ne apşra interesele legitime.

Va dşinui legenda acestui secol?

Probabil nu, sau cel mult câşiva ani. Niciodatş în istorie, puterile aflate în vârful valului n-au reuşit să sufoce durabil adevărul, prin cenzurş şi teroare. În 1616, de exemplu, *Index*-ul interzicea lucrşrile care afirmau că Pşmântul se roteşte. Dar, din acel moment, s-au ridicat nenumşrate voci care au contestat decretul, astfel că în 1757 interdicăia era anulatş, iar în 1835 s-au şters din Index toate referirile la afacerea Galilei.

Astfel, cosmologia copernicianş s-a impus, cu toatş împotrivirea Romei. În mod similar, mşsurile de represiune la nivel de stat cât şi cenzura impusă prin toate mijloacele poate întârzia victoria revizionismului, dar nu o pot împiedica, aşă că

^{**} Nu numai poporul german este defşimat. În ultima vreme se vorbeşte tot mai mult despre un imaginar genocid comis de poporul nostru contra evreilor aflaşi în acea vreme pe teritoriul României. Deocamdatş, suntem încş în faza de testare a credibilitşşii acestei minciuni gogonate; totuşi anumişi politicieni, precum cei doi preşedinşi de După Nicolae Ceauşescu, au gşsit de cuviinşş sş-şi punş tichiuşă pe cap la Muzeul holocaustului din Washington, unde România figureazş pe locul II, După Germania, printre şşşrile care i-au persecutat pe evrei.

Motivele acestei insulte la adresa poporului român sunt multiple. Între altele, ca şi în cazul Elveşiei sau Suediei, cineva are interesul sş stoarcş bani şi de pe noi. Sş nu ni se replice cş suntem prea sşraci pentru aşă ceva. Ne vor împrumuta chiar ei, cei care... (Nota tr.)

într-o bună zi camerele de gazare își vor găsi binemeritatul loc, în coșul de gunoi al istoriei!

A crede în *holocaust* echivalează cu a crede în vrșjitoare la sfârșitul mileniului II

Mitul *holocaustului* este obscen. Este o ofensă adusă rașionii. Nu trece zi fără ca ziarele să evoce o mșrturie a vreunui „supravieșuitor al *holocaustului*” – cu toate că, dacă germanii și-ar fi propus să extermine cu adevărat pe evrei, nu ar mai fi rămas prea mulți în mai 1945!

Tot felul de „istorici” ne povestesc cum au fost omorâși cu *Zyklon B*, la Auschwitz, un milion de evrei, cum, la Treblinka și Belzec, un total de 1,4 milioane de evrei au fost asasinași cu gaze de eșapament provenind din motoare Diesel. Ar fi fost incinerași sub cerul liber o mare parte a morșilor de la Auschwitz și toși cei de la Treblinka, Belzec, Chelmo și Sobibor, fără a lșsa urmăș de cenușș sau oase!

Acest edificiu al minciunii s-ar fi prșbușit degrabș dacă, în 1949, primul guvern al RFG ar fi comandat, pentru câteva miliarde de mșrci, nu mai mult de trei expertize: prima, unui specialist în combaterea parazișilor, familiarizat cu particularițșșile produsului *Zyklon B*; a doua, unui constructor de motoare Diesel; a treia, unui specialist în incinerare. Primul dintre aceștia ar fi demonstrat scurt că „mșrturiile martorilor” cât și „confesiunile vinovașilor” erau în totalș contradicăie cu legile fizicii. Cel de-al doilea ar fi scos la ivealș că masacrele cu gaze de eșapament provenind din motoare Diesel (cu toate că, teoretic, ar fi fost posibile) erau de neconceput în practică, fiindcă pâňș și bietul motor tradișional, cu benzinș, ar fi fost o armș mult mai eficientș decât motorul Diesel. În fine, al treilea ar fi afirmat categoric că arderea a milioane de cadavre sub cerul

liber, fără a lăsa vreo urmă, este o imposibilitate. Nu mai mult de trei expertize, făcute la momentul potrivit, ar fi scutit omenirea de o propagandă abrutizantă, desfășurată pe parcursul câtorva decenii!

Istoricii viitorului vor ajunge, fără îndoială, la concluzia că admiterea mitului *holocaustului* în secolul XX echivalează legenda vrșjitoarelor din perioada medievală.

În Evul Mediu, toată Europa credea în vrșjitoare, chiar și cele mai luminate minți. Vrșjitoarele, dovedit ibovnice ale diavolului, și-au mșturisit în cele din urmă păcatul. Lumea întreagă a aflat, din confesiunile acestora, cum că penisul Satanei era îmbrăcat în solzi, iar sperma-i era înghețată. Anumiți cercetători au reușit să stabilească, prin experimente științifice, că mare parte dintre aceste vrșjitoare nu-și pșrșeau patul în noaptea Walpurgiei, cu toate că era notoriu faptul că ele brăzdau cerul călare pe mșturi, pentru a ajunge să se împreuneze cu prinșul tenebrelor. Altfel spus, nu trupurile vrșjitoarelor călșreau acele mșturi, ci *alter ego*-ul lor, adică sufletul. Mii de nelegiuși eretici au sfârșit pe rug, asemeni vrșjitoarelor, pentru a fi semnat pactul cu diavolul: conșinutul acelui pact fusese reconstituit cu exactitate, grație muncii meticuloase a unor tribunale, legale până-n mșduva oaselor. Batalioane întregi de martori demni de crezare confirmau „constatșrile științifice“, sub jurșmânt. Volumele consacrate vrșjitoarelor, diavolului, iadului și vrșjitoriei, ajung să umple biblioteci întregi.

Iată că în vremea noastră, cea a fizicii atomice și a zborurilor către Saturn, constatșm că doctori în drept, profesori de istorie, intelectuali specializași în literatură universală, editori de reviste celebre, ziariști renumiși, profesori de filosofie, teologi conservatori sau moderniști, scriitori germani candidași la Premiul Nobel se complac în a crede că 360.000

de evrei au fost asasinași în sala de baie de la Majdanek, folosindu-se pastile de *Zyklon B*, introduse prin dușuri, acestea transformându-se instantaneu în gaz, care – cu toate că este mult mai ușor decât aerul – cobora și „sfârteca plămânii” (Prof. Kogon) bieșilor evrei. Toși aceștia cred și că Josef Mengele ar fi asasinat 400.000 de evrei, fredonând pasaje din Mozart. Sau că la Treblinka, ucraineanul John Demjanjuk a înghesuit, cu argumentul parului, 800.000 de evrei în camera de gazare, După ce le-ar fi retezat urechile, pentru a-i reduce la tăcere cu gaze de eșapament provenind dintr-un tanc sovietic casat. Tot aceștia cred și că treizeci și doi de oameni ar fi putut să încapș pe un metru pătrat în camera de gazare de la Belzec! Sau că la Auschwitz, După doar o jumătate de orș de la gazarea a două mii de persoane cu acid cianhidric, comandourile speciale intrau în încăpere nu numai fără mșști de gaze, ci cu șigara-n colșul gurii, și totuși scăpau teferi! Mai cred pânș și că s-au putut comite asasinate masive cu un gaz exploziv la doi pași de un crematoriu, fără ca teatrul operașunii să se facă șșndșri; că se pot incinera sute de mii de cadavre fără o urmș de cenușș, că grșsimea se scurgea din cadavre în timpul cremașunii iar ȘȘ-iștii aruncau nou-nșscuși în această grșsime care fierbea; că Rudolph Hőss ar fi vizitat Treblinka în iunie 1941, cu toate că lagărul a fost creat în iulie 1942; că Simon Wiesenthal a supravieșuit în douăsprezece lagșre de exterminare fără a fi fost exterminat nici mșcar într-unul!; că s-ar putea contempla printr-o vizetș săpatș într-o ușș agonia a două mii de persoane înghesuite pe 210 metri pătrași, de parcă persoana aflatș exact în fașa ușii nu ar fi obturat total orizontul observatorului. Mai cred și că Hitler ar fi ordonat în 1942 exterminarea totalș a evreilor, dar nu se mirș când Nahum Goldstein le semnalează că 600.000 de evrei au fost eliberași în 1945 din lagșrele de concentrare! Ei toși cred în aceste lucruri cu un fanatism reli-

gios extremist și oricine i-ar contesta se face condamnat de păcatul major care s-ar putea comite în acești ultimi ani ai mileniului! Căci toate acestea au fost dovedite prin mășturii demne de încredere și prin confesiuni smulse „vinovașilor“ în cadrul unor procese legale, incontestabile!

Cărșile dedicate *holocaustului* inundă lumea, generații întregi de autori și producători trăiesc bine de pe urma acestuia. Claude Lanzmann a devenit o celebritate mondială în urma filmului său *Shoah*, în care descrie cum șaisprezece frizeri tund șaptezeci de femei goale, într-o cameră de gazare de patru pe patru! Alși „istorici“, cum ar fi Poliakov, Hilberg, Langbein, Jäckel, Friedländer, Scheffler sau Benz își datorează laurii universitari camerelor de gazare, iar în numeroase școli americane materiile *Holocaust Studies* sunt la fel de obligatorii ca matematica sau fizica!

Atunci când această nebunie va fi luat sfârșit și omenirea se va fi trezit din coșmar, vom simși o rușine imensă, infinită, împotriva a ceea ce am putut vreodată să credem.

șaisprezece întrebări adresate exterminașioniștilor

Acela care crede în realitatea *holocaustului* și a camerelor de gazare ar trebui să fie în măsură să răspundă celor șaisprezece întrebări care urmează. Puneși aceste întrebări istoricilor, ziariștilor și oricărei alte persoane care s-a aplecat asupra destinului evreilor în timpul celui de-al III-lea *Reich* și apărș varianta oficială a istoriei.

Să cerem răspunsuri clare la aceste întrebări clare, să nu ne lșăm duși de nas. Să nu acceptăm formulări în stilul „*holocaustul* este un lucru stabilit“ sau „oricine pune asemenea întrebări asasinează încă o dată victimele *holocaustului*“. Nu

acceptași nici o fotografie a vreunui deșinut al lagșrelor de concentrare mort de tifos. Nu acceptași nici o mșrturisire smulsă acuzașilor în procese ilegale!

1) Credeși cumva că un milion și jumștate de persoane au fost gazate la castelul Hartheim, lângș Linz, așa cum a mșrturisit, înainte de a muri, Franz Ziereis, fost comandant la Mauthausen? Dacă da, de ce totuși nimeni nu mai crede astșzi așa ceva? Dacă nu, atunci de ce credeși că ar fi fost gazate între un milion și un milion și jumștate de persoane la Auschwitz? De ce confesiunea lui Höss – doveditș smulsă sub torturș – ar trebui să fie mai credibilș decât a lui Ziereis, despre care nimeni nu mai vorbește de decenii?

2) Credeși că ar fi avut loc gazșri la Dachau – cu toate că acolo existș o pancartș care atestș că nu s-a întâmplat așa ceva – sau la Buchenwald? Dacă da, atunci cum de nici un istoric nu mai crede de mult așa ceva? Dacă nu, atunci de ce mai credeși în camerele de gazare de la Auschwitz și Treblinka? Ce dovadș în plus a existenșei acestor camere existș, fașș de cele omoloage de la Dachau sau Buchenwald?

3) Credeși că sute de mii de evrei au fost uciși la Treblinka, folosindu-se în acest scop vaporii, așa cum s-a pretins în decembrie 1945 la procesul de la Nürnberg? Credeși în morile de oameni în care milioane de evrei ar fi fost electrocuțași, dacă e să ne lușm După Stefan Szende, doctor în filosofie? Credeși că la Belzec 900.000 de evrei au fost transformași în săpun cu marca *RIF* – „*Rein Jüdisches Fett*“ [grșsime purș jidșnească] – cum afirmș Simon Wiesenthal? Credeși în gropile incendiare ale domnului Elie Wiesel sau în vagoanele cu var nestins ale domnului Jan Karski? Dacă da, cum de nici un istoric, în ziua de azi, nu vș împșrtșșește punctul de vedere?

Dacă nu, atunci cum de mai puteși crede în camere de gazare? De ce respingeși o enormitate în timp ce tolerași alta?

4) Cum explicași faptul că până și pentru o crimă comisă cu un briceag se face o expertiză a armei crimei, în timp ce în timpul proceselor lagșrelor de concentrare nu a fost comandată nici mșcar o singură astfel de expertiză, cu toate că era vorba de milioane de asasinate?

5) Desenași o cameră de gazare nazistă în care au fost asasi-nași evrei cu *Zyklon B* și explicași funcționarea acesteia!

6) După execuția unui condamnat la moarte în camerele de gazare americane, aceasta trebuie să fie meticulos ventilată, înainte ca unui medic, echipat cu șorș de protecție, mască de gaze și mănuși, să-i fie permis accesul. Conform confesiunii lui Höss și a mășturiilor oculare, comandourile speciale de la Auschwitz intrau în camera saturată cu acid cianhidric, fie imediat, fie la vreo jumătate de oră. După gazarea a câte 2000 de prizonieri, nu numai fără mască de gaze ci chiar cu șigara-n colșul gurii, și se ocupau de cadavre fără a fi afectași. Cum era posibil acest lucru?

7) Oare ce făceau SS-iștii de la Auschwitz-Birkenau, în iunie 1944, la șase ore După gazarea a două mii de evrei, care trebuiau înlocuiți cu următorii două mii de condamnași (în acea vreme s-ar fi gazat acolo între 12.000 și 24.000 de evrei pe zi), din moment ce rămăneau în camera de gazare 140 de cadavre (deoarece cele 15 arștoare ale crematoriului nu ar fi putut incinera mai mult de 60 de cadavre în cele șase ore)?

8) Conform profesorului Raul Hilberg și altor istoriografi ai *holocaustului*, 400.000 de evrei unguri au fost gazași și incinerași la Birkenau pe parcursul a 52 de zile, din mai până în iunie 1944. Admișând că crematoriile de la Birkenau ar fi putut să incinereze cinci cadavre pe arștor și pe zi, și că ar fi funcționat în permanenșă – cu toate că acesta nu era posibil –

s-ar fi putut incinera în totalul de 46 de arzătoare 11.960 de cadavre în 52 de zile. Unde au fost incinerate restul de 388.040 de cadavre? (Nu-mi spunei că au fost incinerași în gropi comune, acest lucru este imposibil cel puțin din lipsa oxigenului!)

9) Oare de ce nu au comis națiștii cele 1,4 milioane de asasinate de la Belzec și Treblinka folosind unul dintre numeroasele gaze toxice, în locul gazelor de eșapament ale motoarelor Diesel, armș pe cât de ineficace pe atât de nepotrivitș?

10) Nici un istoric nu pretinde că ar fi existat crematorii în cele două „lagșre de exterminare“ mai sus menșionate, nici la Sobibor și nici la Chelmo. Cum au reușit națiștii să facă să disparș cele 1,9 milioane de presupuse cadavre, astfel încât să nu mai rșmânș nici cea mai mică urmș?

11) Pentru a dovedi că americanii au lansat bombe atomice asupra Hiroshimei și Nagasaki-ului în august 1945, într-adevăr nu e nevoie de mșrturii și nici de confesiuni. Dar cum se poate ca, în afarș de mșrturii și de confesiuni, nu dispunem nici de cea mai mică dovadș a unui genocid care a fșcut milioane de victime, în camere de gaze – nici un document, nici un cadavru, nici o armș a crimei, nimic?

12) Dași-mi numele unui singur evreu gazat și dovada că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat – o dovadș pe care să o accepte un tribunal care judecă După principiile dreptului comun într-un proces normal, apolitic. O dovadș! O singurș dovadș!

13) Recensământul din Uniunea Sovietică, de la începutul anului 1939, totaliza cu ceva mai mult de trei milioane de evrei. În timpul celui de al II-lea Război mondial, șara a pierdut cel puțin douăsprezece procente din populașie, iar procentul pierderilor evreimii ruse ar trebui să fie mai mare, date fiind

masacrele săvârșite de germani. În 1 iulie 1990, *New York Post*, citând experți israelieni, constata că mai mult de cinci milioane de evrei trăiau încă în Uniunea Sovietică cu toate că emigrația masivă a acestora începuse cu mult timp înainte. Cum un spor natural al acestei minorități nu a fost posibil, din cauza natalității reduse și a tendinței de a se asimila, ar fi trebuit să existe, statistic, vreo trei milioane de evrei în plus în această țară înaintea valului de emigrare din anii șaizeci. Se explică altfel această stare de lucruri, decât prin faptul că o mare parte a evreilor polonezi și evrei ai altor state europene au fost absorbiți de Uniunea Sovietică?

14) După Nahum Goldmann (*Le Paradoxe Juif*), 600.000 de evrei au supravieșuit lagșrelor de concentrare. Cum au putut acești 600.000 de evrei să supravieșuiască, din moment ce lichidarea lor fusese hotărâtă încă din ianuarie 1942, la *Conferința de la Wannsee*?

15) Sunteți gata să solicitați suspendarea măsurilor legale dirijate împotriva revizionistilor? Sunteți deschis dialogului și accesului tuturor la arhive? Ați fi dispus să discutați public cu un revizionist? Dacă nu, de ce? Nu aveți suficientă încredere în propriile argumente?

16) Dacă nu au existat camere de gazare, ce trebuie făcut: o spunem tuturor, sau o ascundem în continuare?

Erreur ! Aucune entrée de table des matières n'a été trouvée.

Bibliografie

- Arthur Butz
The Hoax of the Twentieth Century
Historical Review Press, 19 Madeira Place
Brighton, Anglia, 1976
- Robert Faurisson
Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire
La Vieille Taupe, B.P. 9805, 75224-Paris Cedex 05,
Franța, 1980
Ecrits révisionnistes
4 volume, Samizdat, Paris 1999
- Walter Sanning
The Dissolution of Eastern European Jewry
Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport
Beach, Ca. 92659, Statele Unite ale Americii, 1983
- Wilhelm Stäglich
Le Mythe d'Auschwitz
La Vieille Taupe, Paris, 1986
(*Der Auschwitz Mythos*, Graben 1979, lucrare interzisă în
Germania)
- Serge Thion
Vérité historique ou Vérité politique?
La Vieille Taupe, Paris, 1980
- Paul Rassinier
Minciuna lui Ulise
Numeroase ediții în diverse limbi
(traducere românească în curs)
Les Responsables de la II-e Guerre Mondiale
NEL, Paris 1970
(traducere românească în curs)

- Pierre Guillaume
Droit et Histoire
 La Vieille Taupe, Paris, 1988
 - Roger Garaudy
Miturile fondatoare ale politicii israeliene
 (traducere din franceză), 1997
 - Maurice Bardèche
Nürnberg, pământul fşgşduinşei
 Samizdat, 2000, (traducere din franceză)
 De asemenea, recomandăm lectura următoarelor reviste:
 - *Journal of Historical Review*, P.O. Box 2739, Newport Beach, Ca. 92659, Statele Unite ale Americii;
 - *Historische Tatsachen*, Verlag für Volksturm und Zeitgeschichte, D-4973 Vlotho/Weser, Germania;
 - *Annales d'histoire révisionniste*, numerele 1–8, B.P. 9805, 75224 Paris Cedex 05 (revista şi-a încetat apariţia După numărul 8)
 - *Revue d'histoire révisionniste*, numerele 1–6, B.P. 122, F-92704 Colombe Cedex (revista a fost obligată să treacă în clandestinitate)
 - *AKRIBEIA*, 6 numere în curs, director Jean Plantin, Lyon
- Ediţia originală a *RAPORTULUI LEUCHTER*, în limba engleză, poate fi obţinută de la *Institute for Historical Review* (SUA) sau de la *Historical Review Press* (Anglia). Raportul original cuprinde 192 de pagini, incluse fiind şi anexe tehnice destinate specialiştilor. O traducere a primelor 26 de pagini, care constituie sinteza cercetărilor conduse de Fred A. Leuchter, a fost publicată în *Annales d'histoire révisionniste*, nr.5, 1988. Rezumatul în limba germană al aceluiaşi raport, publicat în caietul 36 al *Historische Tatsachen*, a fost interzis de către guvernul Germaniei.

CUPRINS

Erreur ! Aucune entrée de table des matières n'a été trouvée.

Erreur ! Aucune entrée de table des matières n'a été trouvée.